AMIE KAUFMAN

AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

aventură & mister

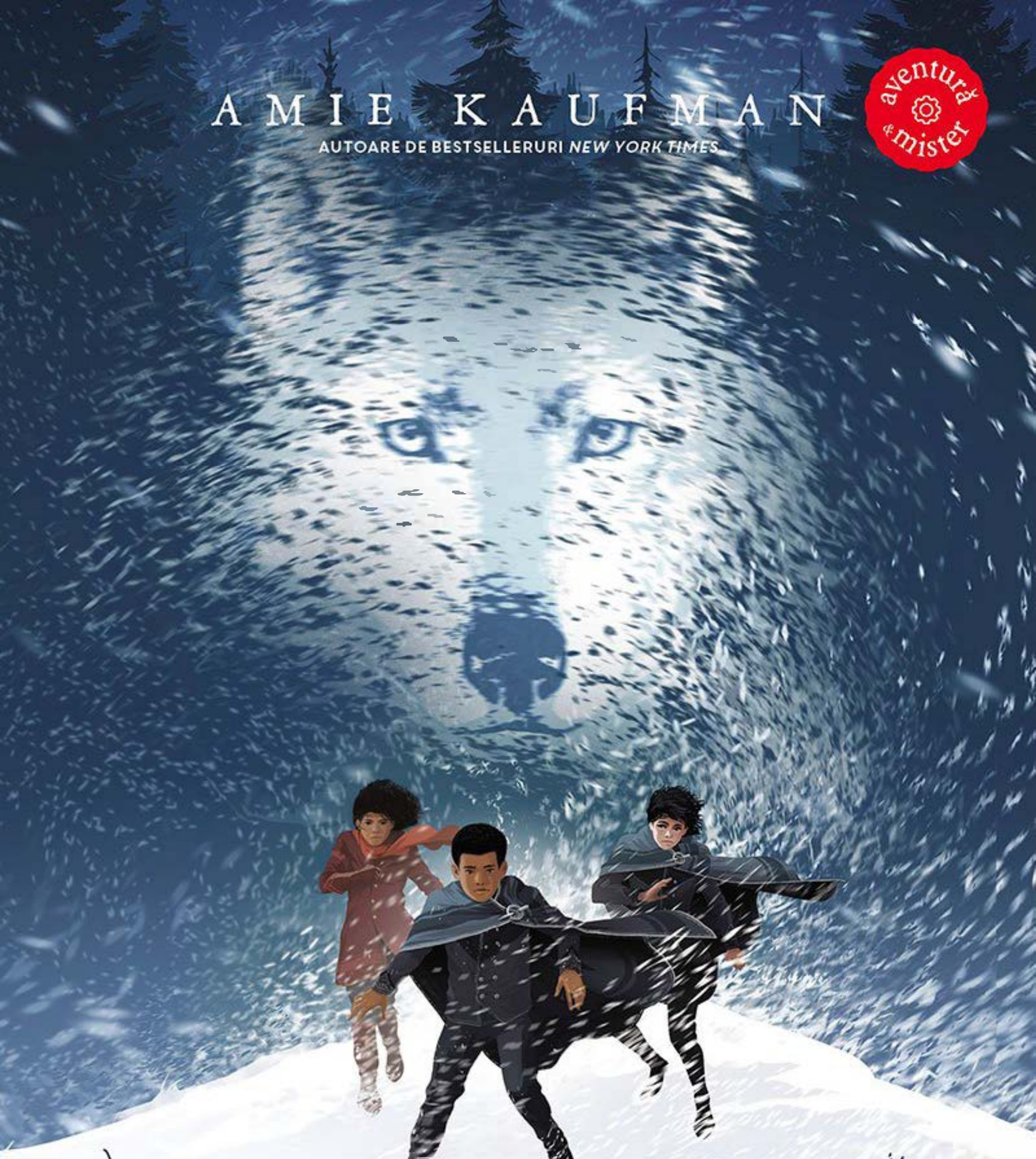

ELEMENTALII

LUPII GHEȚII

corint junior

„O aventură palpitantă, continuă, cu personaje dinamice și genul de lume bogat imaginată pe care nu mai vrei s-o părăsești niciodată."

SHANNON MESSENGER,
autoarea seriei
KEEPER OF THE LOST CITIES

„Dragoni! Lupi! Bătălii epopeice! Loialități împărțite! Romanul *Lupii gheții* al lui Amie Kaufman este plin de aventuri palpitante, dar are în centru povestea unui băiat care se confruntă cu două întrebări clasice: *Unde este locul meu? Și cine sunt eu?* Răspunsurile pe care le găsește vor încânta orice cititor."

MARGARET PETERSON
HADDIX, autoarea seriilor
SHADOW CHILDREN și MISSING

„Cu o proză impregnată de forță și un ritm impecabil, Amie Kaufman a creat o lume fantastică absolut captivantă, care dă senzația de vechi și de periculos deopotrivă. Cititorii vor devora această poveste despre foc și gheață, magie și mister, familie și prietenie."

CLAIRE LEGRAND,
autoarea romanului *Foxheart*

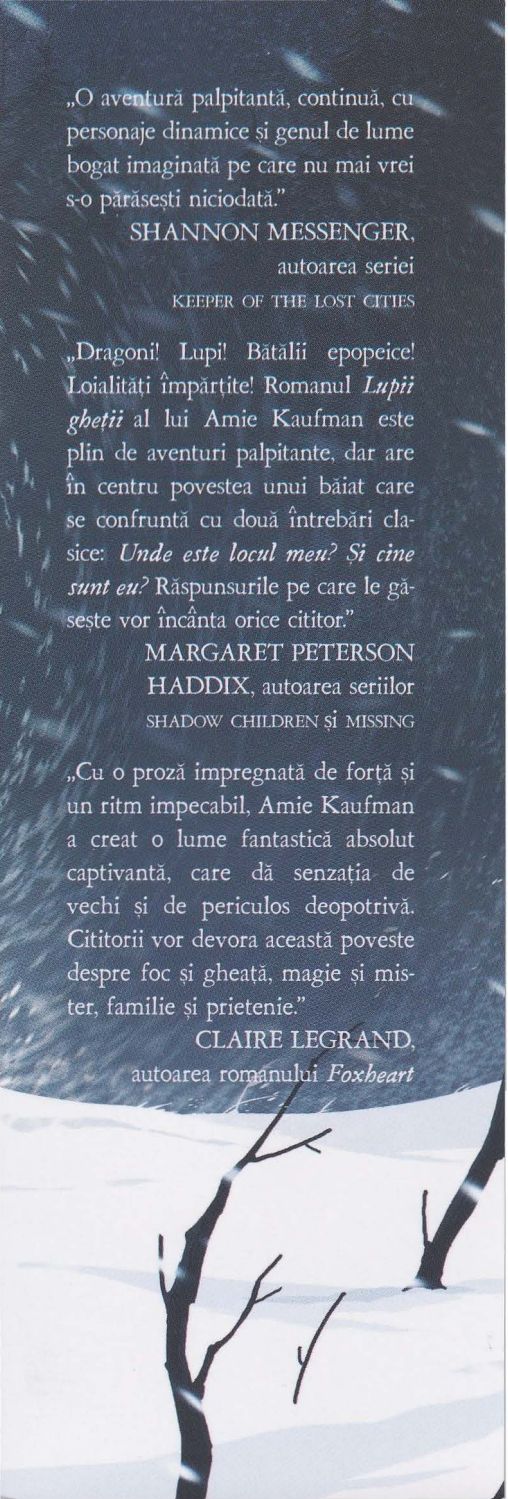

AMIE KAUFMAN

ELEMENTALII

1

LUPII GHEȚII

Imprint coordonat de
GABRIELA MITROVICI

AMIE KAUFMAN

ELEMENTALII

1

LUPII GHEȚII

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

corintjunior

Redactor: Cătălin Strat, Adelina Dragomir
Tehnoredactor: Valentina Dobrescu
Lector: Shauki Al-Gareeb

AMIE KAUFMAN
ELEMENTALS: ICE WOLVES
Text copyright © 2018 by HarperCollins Publishers
Illustrations by Levente Szabo
Published by arrangement with HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollins Publishers.

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin CORINT JUNIOR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.

www.corintjunior.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
KAUFMAN, AMIE
Elementalii: Lupii gheţii / de Amie Kaufman ; trad. din engleză de Sorin Petrescu. - Bucureşti: Corint Junior, 2021
ISBN 978-973-128-778-2

I. Petrescu, Sorin (trad.)

821.111

Pentru Meg
Magia mea, cea care m-a transformat.

VALLEN
Munții Westlands
Cascada Flic
Inaltimile Rikkel
Tricotnarea lui Lene
Portul Alcher
Râul Efrivain
Sălașul Norilor
Munții Icespire
Micul Dalven
Lacurile Brengun
Râul Vesturain
FERMELE
Portul Baernor
DREKHELM

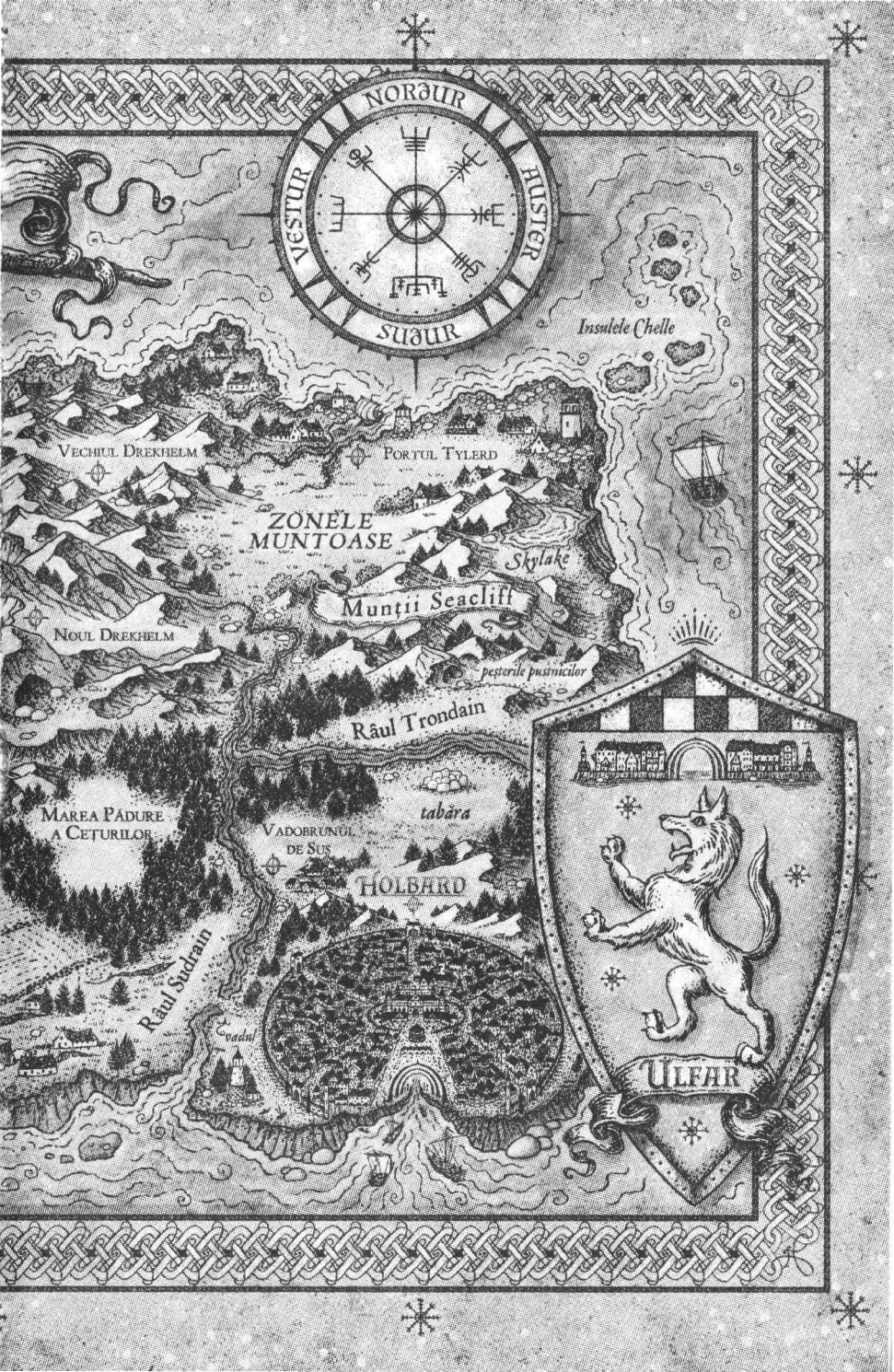
NORÐUR
AUSTUR
SUÐUR
VESTUR
Insulele Chelle
Vechiul Drekhelm
Portul Tylerd
ZONELE MUNTOASE
Skylake
Munții Seacliff
Noul Drekhelm
peșterile pustnicilor
Râul Trondain
Marea Pădure a Ceturilor
tabăra
Vadobrunul de Sus
HOLBARD
Râul Sudrain
vadul
ULFAR

CAPITOLUL UNU

RAYNA ÎI DUCEA FĂRĂ ȘOVĂIALĂ ÎN direcția greșită. Anders abia ținea pasul cu ea prin mulțime, împingându-și capul între umeri când o femeie aproape că-l lovi dintr-o parte cu un coș în care se vedeau lucind niște pești. Duhoarea îl învălui asemenea unui nor, însă el făcu o săritură, lăsând-o în urmă, iar apoi amândoi trecură pe sub o arcadă de piatră.

— Rayna, suntem...

Ea deja trecuse de colț, înaintând grăbit pe Helstustrat și ferindu-se din fața unei perechi de ponei castanii care trăgeau pe strada pietruită o căruță plină cu butoaie. Anders își mută greutatea de pe un picior pe altul, până ce căruța trecu hurducăind prin dreptul lor, după care porni iarăși după sora sa geamănă.

— Rayna!

Ea îl auzi — Anders știu asta când ea îi aruncă peste umăr un zâmbet grăbit, lăsând să i se vadă dinții albi lucind pe fața brună. Dar nu încetini pasul, iar părul ei negru prins într-o coadă groasă se tot legăna în timp ce alerga. El se trezi din nou blocat, încercând s-o prindă din urmă. *Mereu* se întâmpla asta.

— Rayna, mai încercă el o ultimă oară, chiar în clipa când treceau de alt colț, unde puteau vedea în fața lor bariera păzită de străjeri îmbrăcați în uniforme de lână cenușii.

Fără să încetinească, Rayna făcu stânga-mprejur pe drumul pe care veniseră, înhățându-l pe Anders de braț și trăgându-l după prima cotitură. Scăpaseră ca prin urechile acului și inima lui o luase la galop, iar acum se sprijini cu spatele de zidul rece de piatră.

— Străjeri, spuse ea, trăgându-se de tunică.

— Știu, sunt pe fiecare stradă din partea de nord a orașului, îi spuse el. Îi controlează pe toți trecătorii.

Ea-și aruncă privirea înapoi spre colț.

— Au văzut iar vreun dragon? Sau doar au suplimentat numărul patrulelor înaintea Întrecerii pentru Ulfar?

— A fost un dragon pe cer noaptea-trecută, răspunse el. I-am auzit sporovăind despre asta în tavernă, când coboram de pe acoperiș de dimineață.

El nu scoase în evidență că Raynei îi scăpase informația asta pentru că fusese prea ocupată să-i expună planurile pentru ziua respectivă.

— Spuneau că au văzut cum arunca flăcări pe gură și toate celelalte.

Lucrul acesta o reduse la tăcere până și pe Rayna, fie și numai pentru o clipă. Dragonii părăsiseră Holbardul cu zece ani în urmă, dar în ultimul timp fuseseră văzuți pe cer. Anders și Rayna văzuseră ei înșiși unul acum șase luni, în noaptea sărbătoririi ultimului echinocțiu.

Suflase foc alb pur, în vreme ce dădea ocol orașului, după care dispăruse în beznă. O oră mai târziu, alt foc pornise lângă niște grajduri din nordul orașului — era un foc de dragon feroce, alb-cu-auriu, pe care era aproape imposibil să-l stingi, căci sărea din loc în loc mai repede și mai amenințător decât un foc obișnuit.

Când grajdurile fuseseră făcute scrum, dragonul dispăruse și, odată cu el, doi copii ai familiei care locuia deasupra staulelor. Legenda spune că dragonii răpesc mereu copii. Pe cei slabi, bolnavi și lipsiți de apărare.

— Poate că străjerii cred că dragonul de noaptea-trecută încă spionează prin oraș, ascuns într-o formă umană, spuse Anders. Sau plănuiește să pună foc pe undeva.

Rayna pufni.

— Și cred că, dacă-i întreabă, oamenii o să recunoască imediat că știu unde-i dragonul, dar că s-au hotărât să nu spună nimănui?

El dădu din cap, coborându-și vocea, pentru a oferi cea mai bună impresie pe care o poate face un cetățean integru.

— Da, străjerule, de fapt, eu am ascuns dragoni pârjolitori pe acoperișul meu, pentru că vreau să fiu prăjit de viu și nu cred în siguranța publică. Mă simt puțin vinovat de chestia asta și voiam să mă spovedesc cuiva, dar nu știam prea bine cine ar vrea să afle toate astea.

— Cel puțin ți-ar fi cald, chicoti ea, dând cu piciorul într-un morman de zăpadă pe jumătate topită.

Anders își reluă vocea obișnuită, râsul ei ajutându-l să-și alunge propriile emoții, așa cum și sperase să se întâmple.

— Niciodată nu știi dacă nu întrebi.

Deși zâmbea ca și ea, chiar acele cuvinte îi produseră un fior între omoplați. *Dragoni pârjolitori.* Erau singurele lucruri de care știau să se teamă toți cei din Holbard, fie că erau locuitori, fie că erau negustători de peste mări. În fiecare zi apăreau noi zvonuri că dragonii erau iarăși în preajma orașului. Zvonuri cum că, săptămâna ce trecuse, ar fi dat foc

unei ferme care arsese până în temelii, iar familia ţăranului se afla înăuntru.

— Cât trebuie să mergem spre sud ca să-i ocolim pe străjeri? întrebă Rayna, alungându-şi gândurile.

Era cât se poate de limpede că trebuiau să-i evite. Străjerii puneau întrebări de genul „Unde-s părinţii tăi?" şi alte lucruri neplăcute legate de supravegherea adulţilor.

— Cel puţin zece cvartale, răspunse el. Vreo doi dintre ei au fost înainte în forme de lup, şi cred că o să te miroasă dacă ţi-e frică.

— *Zece cvartale?* Asta înseamnă o distanţă dublă până la Piaţa Trelling! Anders, dacă ştiai că mergeam pe un drum greşit, de ce nu m-ai oprit?

Era tare furioasă şi-şi pusese mâinile în şolduri.

— Păi eu...

Dar el renunţă înainte de a începe. Poate că *ar fi trebuit* să se străduiască mai mult. Într-un fel, *era* vina lui că merseseră aşa de mult pe un drum greşit.

— Îmi pare rău! îşi făcu el curaj să spună.

Dar ea deja o luase din loc, îndreptându-se spre sud.

— O să mergem pe acoperişuri.

El era înalt şi slăbănog, pe când ea era scundă şi bine clădită — dar, cu toate că gemenii aveau amândoi bucle negre şi piele oacheşă, în toate celelalte privinţe erau diferiţi. Aşadar, fiind mai înalt,

Anders o ridică pe Rayna până când se putu prinde de un jgheab, după care se sălță pe cel mai apropiat acoperiș. Apoi, el se urcă pe un butoi, cățărându-se după ea. Ridicându-se în picioare, văzu pajiștile acoperișurilor din Holbard întinzându-se în fața lui. Fiecare pătrat de iarbă era de mărimea unei străzi a orașului, de cel puțin douăzeci de case lungime și douăzeci lățime, ridicându-se și coborând odată cu urcușurile și coborâșurile acoperișurilor.

Acoperișurile aveau ici-colo petice strălucitoare de flori sălbatice, fentile roșii ițindu-se din răsaduri, crini-făclie unduindu-se pe pante în briză, ca și alte plante de grădină, oriunde cineva avea o fereastră îndeajuns de mare să urce prin ea și să le îngrijească.

Mulțumită copiilor străzii din Holbard, peste tot unde se găsea doar o alee între două blocuri, și nu o stradă lată, o scândură de lemn servea drept punte. Puteai să călătorești prin jumătate de oraș fără să fii nevoit să pui piciorul pe pământ.

Anders și Rayna alergară împreună prin iarbă, urcând pe coama acoperișurilor abrupte. Le trebuiră doar câteva minute să ajungă în Piața Trelling, care nu era la fel de mare precum celelalte piețe mai întinse ale orașului, din vecinătățile mai luxoase, sau precum cele de la docuri, dar era sigur că întotdeauna era înțesată de cumpărători.

Sub ei se puteau vedea cel puţin o sută de oameni făcându-şi cumpărăturile la aproape douăzeci de tarabe diferite, toate băgate una într-alta, vânzând de toate, de la flori la ouă, de la haine la mâna a doua la cârnaţi fierbinţi vârâţi între felii de pâine.

Pe un acoperiş din partea opusă a pieţei îl zăriră pe Jerro, un băiat brunet, cu ochii negri, cam de vârsta lor, cu pielea albă şi palidă, acoperită cu un strat de jeg. Era un vestit hoţ de buzunare şi mereu putea fi găsit alături de vreo doi dintre fraţii săi care arătau ca nişte versiuni mai mici ale lui. Acum îi studie îndelung pe Anders şi Rayna, după care se întoarse, părând să nu-i considere pe gemeni o ameninţare.

Jos, în piaţă, se desfăşura un spectacol de păpuşi, o ultimă reprezentare înainte de asfinţit. Actorii montau cutia de lemn în spatele căreia urmau să se pitească pentru a mânui marionetele, în vreme ce afară, în faţă, o muzicuţă automată absorbea adierea şi scotea sunete melodioase. Era un artefact — o invenţie care canaliza esenţa sau magia — şi probabil că valora mai mult decât toate marionetele puse laolaltă.

Gemenii se lăsară pe jos, cu bărbiile proptite în coate, în vreme ce muzicuţa tăcu şi spectacolul începu. Nu puteau auzi vocile actorilor de acolo de unde se aflau, dar puteau spune ce poveste se depăna. Actorii interpretau ultima mare bătălie, desfăşurată cu zece ani în urmă — când Anders şi

Rayna erau doar prunci — și când dragonii atacaseră Holbard, iar Garda Lupilor apărase orașul.

Un mănunchi de mici păpuși de lemn cu aspect uman săreau și dansau pe scenă, văzându-și de treabă, vădind o sfântă nepăsare față de ce avea să urmeze. Erau meșterite cu măiestrie din lemn lucios. De la cele de lemn de pin alb ca laptele, până la cele din cel mai negru mahon, erau la fel de diferite ca cetățenii din Holbard care priveau spectacolul.

Anders auzi icnetele mulțimii de jos, când deodată apăru o păpușă-dragon roșie, plutind pe deasupra omuleților de lemn, care se împrăștiară, fugind pe scenă, căzând și ridicându-se pe bețigașele lor. Apoi dragonul se năpusti și culese cea mai mică păpușă, răpind astfel un copil.

— Cum vor arăta..., începu Rayna, dar nu mai continuă.

Nu se știe cum, păpușa-dragon scoase *foc* — nu o cascadă de stofă alb-aurie sau vreun truc ridicol, ci *foc adevărat*. Flăcările cuprinseră hainele păpușilor-oameni, încolăcindu-se pe după fiecare cusătură și devorându-le până ce nu mai rămase nimic.

— Cum l-au făcut alb? șopti Rayna. Și cu scânteile alea aurii? Arată a foc adevărat de dragon.

— Cred că e un soi de sare, șopti el. Și pilitură de fier pentru scânteile galbene. Este cel mai

nemaipomenit spectacol despre o bătălie pe care l-am văzut noi până acum!

Păpușile care nu se transformaseră în scrum alergau în jurul scenei cu și mai mare disperare. Anders și Rayna se plecară peste marginea acoperișului, cuprinși de emoție. Văzuseră o seminție de elementali care-și schimbau forma, dragonii pârjolitori, pornind la atac, iar acum sosi și timpul celorlalți — lupii gheții, eroii bătăliei.

Pe scenă țâșniră alte păpuși-oameni, toate îmbrăcate în cenușiu, iar Rayna spuse:

— A venit Garda Lupilor, privește!

În spatele cutiei de lemn, păpușarii apelară la câteva trucuri și, cât ai clipi, păpușile care reprezentau Garda Lupilor se întoarseră pe dos, iar în interiorul lor era cusută forma de lup! Acum nu mai erau gărzi în uniforme cenușii, ci chiar lupi, mârâind și scoțând sulițe de gheață pentru a alunga dragonii. Zgomotul ascuțit răzbătea peste gemetele gloatei.

— Ce păpuși dichisite! spuse Anders când doi membri ai Gărzii Lupilor — adevărați, vii, unul aidoma unei păpuși de pin, celălalt aidoma uneia de mahon — apărură patrulând în piață, dând din cap aprobator când „dragonii" se prăbușiră la pământ, învinși.

Unul dintre ei scăpă păpușa aceea micuță care fusese răpită, iar Anders tresări. Nu era sigur că a sili un dragon să arunce un copil de la o așa mare înălțime

însemna „a-l salva", dar probabil nu avea niciun rost să se gândească la așa ceva.

— Te cred că sunt dichisite, căzu de acord Rayna, dar păpușile dichisite n-o să-mi asigure mie prânzul.

Anders își întoarse capul și o văzu cum își scoate undița din haină și se apucă să o așeze până ce mânerul intră pe poziție, după care se așeză la marginea acoperișului. Vânzătorul de cârnați aflat taman sub ei era un omuleț zbârcit, iar din punctul de observație în care se afla Anders i se vedea doar părul grizonant și haina groasă și verde. Rayna coborî cârligul și, când vânzătorul era cu ochii-n altă parte, agăță cu grijă un cârnat.

Sub ei, gloata încă murmura holbându-se la spectacolul aflat pe sfârșite, aruncând bănuți pentru actori și vorbind întruna despre felul în care fusese făcută păpușa-dragon să scoată foc.

Rayna trase repede sfoara înapoi, rotind-o spre Anders, care scoase cârnatul din cârlig. Apoi, băiatul se lăsă pe spate, făcând cârnatul să se miște în sus și-n jos, ca și cum tocmai ar fi prins un pește sau una dintre păpușile de jos.

— Nu te juca cu mâncarea! chicoti Rayna, uitându-se în jos după alt cârnat.

Fusese o idee genială din partea ei să se folosească de o undiță cu sfoară. Nimeni n-ar fi căutat hoțul pe sus.

Deşi nu era adevărat că, în zilele acelea, nimeni nu se uita pe sus, mai ales din cauza zvonurilor despre dragonii apăruți iar pe cer, dar tot era mai bine decât să şterpeleşti ceva aflându-te pe pământ. Lucrul acesta trebuiau să-l înfăptuiască a doua zi, să facă rost de câțiva bănuți.

Uneori, Anders îşi făcea griji cu furatul, dar Rayna ridica mereu din umeri:

— N-avem încotro, spuse ea. Aşa cum ne purtăm de noi grijă, aşa pot şi ei să-şi poarte de grijă.

Rayna se încruntă, căci vânzătorul, după ce oferi ultimul cârnat unui cumpărător, se apucă să-şi strângă calabalâcul, aşa că ea îşi demontă undița şi se duse să privească pe aleea din spatele acoperişului lor.

— Pst! şopti ea, după un minut, făcându-i semn lui Anders să se apropie. Uită-te la fereastra aia!

Cu inima cât un purice, Anders păşi spre ea, aplecându-se să vadă mai bine. Știa cu asupră de măsură unde aveau să ducă toate astea. Acolo, jos, se găsea o ferestruică pe jumătate deschisă.

— Rayna, ia-ți gândul! încercă el.

— Pfff, ai picioare îndeajuns de lungi, spuse ea. Şi ia gândeşte-te ce am putea găsi înăuntru!

— Pe cineva! spuse el. Cineva ar putea să fie înăuntru!

Ea făcu un gest a lehamite.

— O fereastră aşa mică nu are cum să ducă într-o cameră principală. S-ar putea să fie baia sau cămara. N-o să te vadă nimeni.

Erau cel puţin zece motive pentru care o asemenea idee era proastă, dar Anders nu se mai obosi să le scoată la iveală. Ştia cum avea să se sfârşească, indiferent ce-ar fi avut el de zis. Aşa că, oftând, îi dădu haina lui fetei şi se lăsă în jos, peste marginea acoperişului.

Rămase agăţat în mâini, căutând cu vârful picioarelor pervazul ferestrei, temându-se că va trebui să-şi dea drumul, în timp ce Rayna îl ghida. Dacă va ateriza pe pavaj, o *să doară* al naibii de tare! Şi chiar în clipa în care frica începuse să-l cuprindă, găsi în sfârşit micul pervaz şi îşi puse amândouă picioarele pe el. Îşi menţinu atent echilibrul, coborându-şi mâinile pe zidul de piatră, până ce, în cele din urmă, se ghemuise îndeajuns de mult ca să poată intra pe geam.

Ateriză uşor în ceea ce se dovedi a fi o cămară, cu braţele făcute morişcă în încercarea de a evita să răstoarne rafturile din mica încăpere. Reuşi să rămână nemişcat şi respiră uşurat.

Uşurarea asta dură cam zece secunde, după care auzi uşa din faţă deschizându-se. Curentul stârnit străbătu camerele şi, când ajunse în cămară la Anders, trânti micuţa fereastră de deasupra lui,

închizând-o. El se roti, întinzând mâna s-o deschidă din nou, dar inima îi căzu în călcâie.

Era clar că încuietoarea se declanşase singură, iar el nu avea cheia!

Se holba cu groază la calea de scăpare care tocmai fusese pierdută. De ce oare i se întâmplau mereu numai lui lucrurile astea?

Se auziră paşi apropiindu-se şi el se întoarse, căutând o ascunzătoare în spaţiul acela restrâns. După câteva clipe de căutare disperată, se ghemui în spatele unei oale cafenii smălţuite, care era cam de mărimea lui.

Ghemuindu-se în colţul acela strâmt, ridică iute capacul de pe oală şi şi-l puse pe creştet, în timp ce mirosul de legume murate îi gâdila nările. În cămară era întuneric şi, dacă avea noroc, pielea lui negricioasă s-ar fi putut confunda cu oalele din jurul lui. Deşi, dacă e să ţinem cont de ce i se mai întâmplase, Anders avusese de puţine ori noroc.

Paşii se opriră chiar în faţa uşii de la cămară, care rămăsese întredeschisă. Prin crăpătura uşii, zări o femeie care arăta ca şi cum ar fi vrut să rămână afară tot atât de mult cât îşi dorea el să dispară din locul acela. Ea purta o pălărie de-a dreptul magnifică, împodobită cu buchetele de flori scumpe. Rochia era largă şi vişinie, croită să ocupe un spaţiu mare, iar pe obrajii cafenii îşi dăduse cu o pudră de

asemenea vișinie. Era limpede că era o femeie bogată, după aroganța cu care își ținea ridicată bărbia când se apleca să se privească în oglinda din vestibul, aranjându-și pălăria.

— Dama Barro, rosti ea pe un ton indignat. Și dama Chardi. O să le arăt eu care e cu forme plate! O să vedem noi cine o să râdă la următorul concurs, nu-i așa?

Anders se zgâia la ea. Oare vorbea cu ea însăși? Cât timp o să facă asta? Și *cum* o să iasă el de aici? Dacă o să-l prindă, o să-l dea cu siguranță pe mâna Gărzii Lupilor.

Și tocmai când își amintea că trebuia să respire fără zgomot, se auzi un ciocănit la ușa din față.

Pe bune?

Femeia și pălăria ei se repeziră să răspundă și, o clipă mai târziu, el auzi vocea veselă a Raynei, deși nu putea înțelege ce rostește. Un lucru puteai spune despre Rayna fără să greșești, și anume că se arunca întotdeauna cu capul înainte, fie că avea sau nu avea un plan.

Deodată, vocea femeii se auzi din nou în apropiere.

— Ți-am mai spus, chiar nu vreau...

Rayna nu o lăsă însă să continue și, deodată, Anders își dădu seama că intrase cu forța în casă.

— Cum v-am spus, oferim un cârnat gratis în fiecare casă, doar azi, ca o mostră a mărfii noastre. Cred

că o să vă daţi seama că vindem cei mai buni cârnaţi din Holbard, dama! Poate din întreg Vallenul!

O privi pe Rayna trecând pe lângă uşa cămării, urmată de femeia care se străduia vădit să o scoată din casă. În clipa aceea arătau amândouă ca şi cum ar fi fost rude — dacă Rayna n-ar fi fost îmbrăcată într-o rochie ponosită, iar femeia n-ar fi fost în straie alese, ar fi putut fi mamă şi fiică. Ar fi putut fi casa lui şi a Raynei.

Deodată, îşi dădu seama că momentul de visare îl făcuse să nu vadă imediat că femeia nu se mai găsea între el şi uşa din faţă. Lăsă deoparte capacul pe care-l ţinea în echilibru pe cap şi ieşi din spatele oalei.

Trase adânc aer în piept, ieşind iute din cămară şi îndreptându-se spre uşa din faţă.

— Hei! auzi el vocea ascuţită a femeii în spatele lui.

Alergă spre uşă.

— Poftă bună la cârnat! strigă Rayna, luând-o pe urmele lui.

Alergând prin piaţă, îi aruncă haina, căutând să se piardă în mulţime pentru a ajunge la străduţa din partea opusă. Şi dispărură din vedere, înainte ca femeia să apuce să iasă din casă.

— Pfiu! făcu Rayna. Cât pe ce! Ce-ai luat?

— Să iau? repetă el, punându-şi haina. Cum adică?

— Să iei, repetă și ea. Era cămara, nu-i așa? Ce haleală ai luat? A trebuit să-i cedez cârnatul ca să te scot de acolo. Și era un cârnat strașnic.

— Păi eu... eu nu am luat nimic. Eram prea ocupat să găsesc o ascunzătoare, după ce s-a închis fereastra, recunoscu el.

O clipă, Rayna rămase fără cuvinte, apoi însă, așa cum făcea întotdeauna când el o dădea în bară, zâmbi și-i trecu o mână pe după umeri.

— Nu contează, spuse ea veselă, azi am văzut un spectacol de teatru de păpuși, nu e chiar așa de rău.

Soarele apunea și amândoi știau că se făcuse timpul să se adăpostească pe timpul nopții. Nu era o idee bună ca doi copii de doisprezece ani să rămână afară după lăsarea întunericului. Așa că o luară peste acoperișurile din Holbard până ajunseră la o tavernă pe lângă centrul orașului. Pe firma de afară scria Lupul cel Șiret. Trebuiseră să hoinărească prin tot orașul ca să șterpelească ceva de mâncat, drept pentru care nu ajungeau întotdeauna la Lupul cel Șiret să rămână acolo peste noapte. Dar, ori de câte ori puteau, așa făceau. Lupul cel Șiret era special.

Pe podeaua de pământ era îmbulzeală mare, luminițele aurii soseau una câte una, iar zarva ajungea până în stradă. Deasupra însă mai erau două etaje, destul de mult pentru o clădire din Holbard, iar taverna mai era așezată și pe un delușor.

Urcară împreună pe acoperiș, ridicând o trapă pe care o descoperiseră cu câțiva ani în urmă, acoperită cu iarbă. Sub ea se găsea un pod, doar un spațiu minuscul între acoperișul ierbos de sus și tavanul plat de dedesubt. Nu aveai cum să ajungi aici de jos și nu era îndeajuns de mare pentru un adult nici dacă stătea așezat. Dar era destul pentru gemeni să se ghemuiască și să stea la căldură.

Anders gândise întotdeauna că a sta ghemuit sub acoperișul Lupului celui Șiret era cel mai apropiat lucru de ceea ce putea fi casa lui. Era locul lor special — secretul lor.

Rayna coborî prima, iar Anders se opri la jumătate ca să privească în jur și să se bucure de priveliștea care dispărea repede în întuneric. Zidurile groase înconjurau Holbardul. Câmpiile și munții de dincolo de zid fuseseră înghițite de beznă. Pajiștea de pe acoperișuri se întindea în toate direcțiile, iar spre răsărit se vedeau catargele corăbiilor din port și licăritul mării.

Când tocmai voia să lase trapa în jos, auzi un mieunat în apropiere. Mai așteptă câteva clipe și nu se știe de unde apăru o umbră mică, neagră, cu ochi galbeni strălucitori, sărind jos spre Rayna. Era Kess, o pisicuță care dormea uneori noaptea cu ei, ca să le țină de cald.

Anders coborî trapa, iar Rayna trase o pătură peste. Kess se ghemui la picioarele lor. Lui Anders îi ghiorăia stomacul de foame, și era sigur că la fel se întâmpla și cu sora lui, dar niciunul dintre ei nu pomeni de cârnatul pierdut. Sau de faptul că, deși fusese înconjurat de mâncăruri, nu se gândise să îndese nimic în buzunare. Aflați în siguranță în locul lor secret, seara nu mai păru așa de rea.

Dar băiatul tot avea ceva de zis.

— Mulțumesc că ai venit după mine! șopti el.

— Nu fi prostuț, îi șopti Rayna drept răspuns. Ce era să fac altceva? Suntem o echipă.

Își scoase un braț de sub pătură ca să-l îmbrățișeze.

— Întotdeauna vom fi împreună, Anders. Întotdeauna vom avea grijă unul de altul. Îți făgăduiesc. Bine?

— Și eu îți făgăduiesc, spuse el, pentru că, firește, era adevărat.

Dar cum se pregăteau ei de culcare, și el stătea acolo în întuneric, așteptând să adoarmă, știu adevărul. Rayna nu va avea niciodată așa de multă nevoie de el precum avea el nevoie de ea.

CAPITOLUL DOI

A DOUA ZI, ANDERS ȘI RAYNA PLECARĂ foarte devreme spre docuri. Întrecerea lunară Ulfar — Întrecerea Toiagului — era una dintre zilele de furat cele mai bune, așa că niciunul dintre ei nu voia să piardă nici măcar o fărâmă de clipă. Și reieși că făcuseră bine luând-o din pripă — Gărzile Lupilor erau încă la răscruci, mult mai mulți decât de obicei. Gemenii se văzură siliți să o ia iarăși pe pajiștea acoperișurilor, pe unde drumul era mai sigur, dar dura mai mult. Pentru a putea traversa anumite străzi, erau nevoiți să-și părăsească acoperișurile pe distanța a câteva blocuri.

Ținta lor, piața docurilor, era străjuită pe trei laturi de case înalte, înguste și colorate în galben, verde și albastru, cu rame albe la ferestre și cu uși de lemn lustruite. Casele erau lipite unele de altele,

înalte de două-trei etaje, adesea locuite de mai mult decât de o singură familie.

Pe a patra latură a pieței se găsea portul. De departe, docurile arătau ca o pădure de catarge ridicându-se de pe punțile corăbiilor venite din toată lumea. Insula Vallen nu era mare, dar cu toții spuneau că nu trebuia să pleci din capitala Holbard ca să vezi lumea — venea lumea aici. Și asta din pricina paravanelor împotriva vântului.

Sus, deasupra intrării în port, se aflau uriașele arcade metalice ridicate împotriva vântului, cele mai mari artefacte din tot Vallenul. Erau acolo de generații întregi.

Arcadele erau incrustate pe toată lungimea cu rune — runele erau semnul unui artefact — și erau îndeajuns de largi ca pe sub ele să treacă orice tip de navă. Deși Anders putea privi direct prin ele spre ocean, ca prin magie, paravanele opreau vântul. Chiar și când se declanșa o furtună, în port apele erau mereu liniștite.

La docuri soseau oameni de pretutindeni ca să viziteze Holbardul. Siguranța pe care o oferea portul însemna că cei sosiți din orice colț al lumii pe care ți-l puteai închipui — și pe unele Anders nu putea să și le imagineze — ajungeau nu doar pentru a face comerț, ci și ca să trăiască aici. Din ce știa Anders, cele mai multe orașe erau o amestecătură de locu-

itori veniți de peste tot, dar probabil că niciunul dintre acestea nu era atât de împestrițat ca Holbardul.

La docuri, negustătorii așteptau vești despre mărfurile lor, vânzătorii de mărunțișuri și pescarii își etalau produsele, iar tot aici Anders și Rayna șterpeleau din buzunare, o dată pe lună, în timpul Întrecerii — și, când și când, și în celelalte zile.

Întrecerea Toiagului era un spectacol și presupunea o piață plină de vânzători aflați în trecere care, îndeobște, erau atât de ocupați să se holbeze la cei de doisprezece ani de pe podium, încât nu apucau să-i mai bage de seamă pe cei de doisprezece ani de lângă ei care-și strecurau mâinile în buzunarele sau în coșurile lor. Toți vizitatorii știau de elementalii găsiți în patria lor, dar lupii gheții — și dragonii pârjolitori — erau unici în Vallen și nimeni nu voia să piardă spectacolul în care un copil se transformă într-un lup al gheții chiar sub ochii lor.

Anders nu se simțea prea bine la docuri. El și Rayna habar nu aveau unde se găsiseră ei pe timpul ultimei mari bătălii, cu zece ani în urmă. Dar Anders credea că s-ar fi putut afla aici — în locul acela exista ceva care-i stârnea întotdeauna neliniștea. Privea la urmele lăsate de foc pe ușile de lemn și, în aceeași clipă, avea impresia că putea adulmeca fumul. Gloata îl împingea și el credea că aude un țipăt, repede curmat. Uneori, avea coșmaruri din cauza asta.

Azi, gemenii coborâră de pe acoperişuri la câteva străzi depărtare şi o luară pe jos către piaţă. Ajunşi la marginea mulţimii, simţiră cum spre ei pluteşte o mireasmă caldă şi sărată, iar Anders ştiu numaidecât despre ce era vorba. Undeva, un tarabagiu vindea nuci macadamia coapte, preferatele lor. Pe drumul spre docuri nu reuşiseră să şterpelească decât doi firfirici, dar...

El şi Rayna şoptiră aceleaşi cuvinte simultan — „Ce-ai zice...". Şi făcură amândoi o pauză ca să chicotească, sfârşind la unison:

— ... de un mic dejun?

— O să avem mai mulţi bani până la sfârşitul dimineţii, spuse Rayna. Hai să luăm o gustare!

Se strecurară prin masa de trupuri strânse laolaltă, urmând mirosul. Şi, fără greş, zăriră o femeie îmbrăcată într-o tunică verde-strălucitor care cocea nuci macadamia cafenii într-o ditamai oala de fontă. Dedesubt nu era aprins niciun foc care să o încălzească, dar pe marginile oalei erau incrustate rune într-un şir ordonat, vădind faptul că vasul se încălzea de la sine, fără să mai aibă nevoie de foc.

— Un bănuţ punga! striga vânzătoarea, văzându-i pe cei doi cum se zgâiau.

— De obicei cumperi cu un bănuţ două pungi, protestă Rayna. Sau astea or fi nuci speciale?

— Sunt coapte într-un mod special, răspunse femeia. Căldura asta este mai mult decât poţi obţine de la orice foc, şi le dă şi un gust deosebit. Nu le arde deloc.

Rayna bombăni, dar Anders ştia că şi ei îi lăsa gura apă şi, în cele din urmă, îi întinse vânzătoarei cei doi bănuţi. Femeia le întinse câte o pungă dolofană de hârtie cât pumnii lor, plină cu nuci coapte, iar ei se pierdură în mulţime, molfăindu-le cât de repede putură. Se făcuse timpul să treacă la treabă.

Evitară un grup de patru elevi de la Academia Ulfar — adolescenţi care participaseră deja la Întrecerea Ulfar, ca într-o zi să devină Lupii Gărzilor şi să se preumble, ca acum, în uniformele lor cenuşii, tivite cu alb, care arătau că sunt elevi. Anders băgase de seamă că nu umblau decât în grupuri de câte patru.

Deodată, atenţia tuturor a fost atrasă spre podiumul aflat într-o latură a pieţei şi, deşi Anders nu putea vedea peste capetele mulţimii, ştiu că întrecerea sta să înceapă. Îşi linse degetele şi-şi îndesă în buzunar ultimele nuci rămase în pungă.

Era începutul primăverii, iar singurele urme de zăpadă stăruiau sub forma unor mormane cenuşii de-a lungul pieţei, însă el încă purta paltonul. Era prevăzut cu o mulţime de buzunare în care putea să-şi depoziteze lucrurile şterpelite, iar vântul rece care bătea îl îndreptăţea să-l poarte.

Împreună cu Rayna, umbla de ici-acolo în preajma gloatei, acolo unde oamenii nu mai erau aşa de îngrămădiţi unul în altul, în căutarea primei ţinte, prefăcându-se că ei doi nu se cunosc. Or fi avut amândoi fraţii părul cârlionţat şi negru şi pielea brună, dar într-un loc ca Holbardul, unde oamenii veneau de peste tot, nu exista niciun motiv care să te facă să crezi că ar fi rude. Şi ceilalţi erau atât de diferiţi unul de celălalt, încât nimic nu te îndemna să crezi că erau gemeni.

Anders zări o femeie cu capul lăsat pe spate, care se uita temătoare la cer. Zvonuri privind dragonii existau peste tot. Atenţia îi era distrasă, iar straiele păreau scumpe, ceea ce însemna o „recoltă" bogată. O îmboldi cu umărul pe Rayna, dând din cap în direcţia femeii.

Rayna se opri făcându-şi de lucru cu nasturii de la haină şi privind pe sub gene în direcţia ţintei. Apoi clătină din cap, doar un pic.

— Fermoare, murmură ea.

Anders făcu un pas la stânga, aruncând o privire ascunsă la buzunarele femeii. Înghiţi iute în sec. Nu era de mirare că era cu capul în nori, căci nu avea de ce să-şi facă griji pentru buzunarele ei. Erau prevăzute cu fermoare de metal masive, iar de fiecare fermoar atârna o amuletă de metal incrustată cu o pereche de rune.

Era să cadă într-o capcană pentru hoți. Dacă ar fi pus mâna pe fermoar să deschidă un buzunar, amuleta ar fi declanșat imediat o alarmă puternică și toate privirile celor din piață s-ar fi întors spre el. Ar fi fost un *dezastru. Poți fi sigur că ar fi zbârcit-o!*

El își mușcă buza, iar Rayna îl strânse scurt de mână — *nu-ți face griji*, spunea strânsoarea ei —, ducându-l înainte. O lăsă pe ea să aleagă următoarea țintă. Oricum nu era la fel de bun ca ea când era vorba de șterpelit — sau de alegerea lacătelor sau chiar la orice, pe bune —, ci era cea mai mare catastrofă în piață, unde neliniștea nu-l părăsea o clipă.

Rayna alese un vânzător, chiar în clipa în care șefa lupilor — Lupoaica Alfa, dama Sigrid Turnsen — se duse spre podium. Primarul din Holbard și doi membri ai parlamentului din Vallen deja o așteptau, îmbrăcați în cele mai bune straie ale lor și împodobiți cu lanțurile de aur corespunzătoare funcției lor, dar toți cei din piață — cel puțin toți cei din Vallen — știau cine de pe scena de lemn deținea adevărata putere. Sigrid Turnsen era o femeie palidă, cu părul scurt, blond-albicios, deșirată și înțolită în uniforma ei cenușie, opusul bărbatului pe care Rayna îl alesese drept țintă.

Obiectivul lor era un bărbat cu umeri largi, cu pielea oacheșă, îmbrăcat într-o jachetă de material mătăsos, subțire, de un roșu-și-albastru strălucitor, care

flutura în adierea ușoară. Roșul îmbrăcămintei era primul indiciu că era o țintă ușoară — era culoarea unui dragon, pe care localnicii o purtau foarte rar.

Stofa subțire din care erau confecționate mânecile lungi și largi ale hainei vânzătorului sugera că venea din Arhipelagul Picăturilor-de-Rouă și că, după câte se părea, sosise de curând, din moment ce nu-și luase măsuri de prevedere pentru vânturile reci din Vallen. Ca nou-venit, toată atenția sa era probabil acordată acum lui Sigrid Turnsen. Și probabil faptului că și-ar fi dorit să aibă o îmbrăcăminte mai adecvată.

— Acum, mai mult ca niciodată, trebuie să fim vigilenți, spunea Lupoaica Alfa, vocea ei răspândindu-se în întreaga piață, în vreme ce Anders își ocupa poziția.

Auzise acest discurs în fiecare lună, de la vârsta de șase ani, dar niciodată nu-l plictisise. Puterea din vocea Lupoaicei Alfa îi menținea întotdeauna o parte din atenție asupra acesteia. Rayna îi imita discursul destul de bine, dar Anders nu găsea nimic care să-l facă să râdă de Sigrid Turnsen.

— După zece ani de pace, continuă aceasta, dragonii vor din nou să purceadă la război.

Ei, partea *asta* din discurs era nouă. Probabil că lucrurile erau serioase, din moment ce Lupoaica Alfa le recunoștea cu voce tare.

— Acum zece ani, Garda Lupilor i-a alungat din Holbard în refugiile lor din munți, iar acum suntem pregătiți să procedăm la fel. Știm că oricine aflat aici poate fi din sângele dragonilor pârjolitori. Poate fi un spion, amenințând siguranța și echilibrul construite de noi cu atâta trudă, în ultimul deceniu, peste tot în Vallen.

Anders o privea în timp ce vorbea, străbătut de un fior care n-avea nimic de-a face cu neliniștea pe care i-o stârneau de obicei docurile. Deși în fiecare lună vorbea despre bătălie, amintindu-le locuitorilor din Vallen de pericolele înfruntate de lupi și de sacrificiile făcute de ei, acum vocea îi era mai sonoră decât altădată, mai tăioasă.

Cu o mare degajare, Rayna se strecură taman în fața vânzătorului, părând să-și fi ales acel moment pentru a-și lega din nou panglica zdrențuită care-i ținea capătul cozii. Își rearanjă agrafele de aramă și învârti de panglică, prinzând o șuviță rebelă de păr negru, după care-și aruncă din nou coada peste umăr. Odată cu mișcarea aceasta, dădu drumul unui strop de piper fin măcinat pe care-l ținuse între degetul mare și arătător. Piperul se abătu direct peste vânzătorul care tocmai inspira, iritat de felul în care Rayna își tot potrivea părul în fața lui.

Treaba lui Anders era să strecoare două degete în buzunarul omului — degetul mare era prea gros —,

lăsându-le să pipăie mătasea căptuşelii până să dibuie punga cu monede. O desprinse iute, ascunzând-o apoi sub haina lui şi lăsând-o să cadă într-unul dintre buzunarele care-o aşteptau. O simţea însă uşoară, probabil conţinea doar câţiva bănuţi.

Îl lăsă pe bărbatul care tocmai strănuta şi se furişă într-o parte, pe lângă o pereche de vânzători locali îmbrăcaţi în haine cafenii. Ca întotdeauna, Rayna urma să-l întâlnească la dreapta omului. Apoi, împreună, îşi fixară următoarea victimă.

Anders şterpeli o punguţă de la o femeie îmbrăcată într-o rochie galbenă, ocupată să stea la bârfe cu vecina ei, în timp ce Rayna le întreba politicos cât este ceasul, evitând să se afle în faţa mulţimii.

În timpul discursului Lupoaicei Alfa, Garda Lupilor se aliniase în faţa podiumului, cu toţii înţoliţi în uniforme cafenii, cu părul tuns scurt, scrutând printre gene gloata. Păreau făcuţi din aceeaşi matriţă când ieşeau pe uşile Academiei Ulfar, fiecare scos din acelaşi mulaj.

Sigrid vorbea în continuare.

— Cine crede că se trage din lupii gheţii şi a împlinit vârsta de doisprezece ani să facă un pas în faţă pentru a fi supus probelor! Mulţi locuitori ai insulei Vallen îşi atribuie cu mândrie cel puţin un lup în descendenţa lor, dar numai câţiva au darul de a se transforma.

Cuvintele îi provocară lui Anders un fior. Darul despre care vorbea ea putea schimba viața cuiva pe veci, doar într-o secundă.

— Cu acest dar pe care puțini îl au, spuse cu măreție Lupoaica Alfa, vine și o mare responsabilitate, o îndatorire de a intra la Academia Ulfar. De a se instrui pentru a se alătura Gărzii Lupilor și pentru a-și dedica viața apărării insulei Vallen. Înseamnă o viață de soldat. Înseamnă...

O rafală puternică de vânt mătură piața, luând pe aripa ei cuvintele lui Sigrid. Mulțimea se clătină și unii chiar căzură, țipete auzindu-se peste tot în jurul lui Anders. Pe neașteptate, el se află în mijlocul amintirii pe care acest loc se străduia de fiecare dată să o stârnească. Țipetele erau groaznice, vântul purta fumul și, în momentul când Rayna îl înșfăcă, cu coada ochiului zări o mișcare.

Se roti pentru a vedea ceva uriaș deplasându-se printre catargele corăbiilor, iar în mintea lui apăru din nou zvonurile de cu o noapte înainte — apăru amintirea dragonului pe care-l văzuse cu propriii ochi cu doar o jumătate de an în urmă.

Mintea lui prefăcu pânza umflată a unei corăbii într-un dragon ce se năpustea asupra portului, iar apoi vântul se potoli și el văzu că dragonul nu era decât o velă și-și dădu seama că țipetele se stingeau.

Inima îi bătea tare-n piept, în vreme ce în jurul său oamenii căzuți se ridicau.

— Artefactele se strică, se văită o femeie din apropiere. Se strică și nimeni nu știe să le repare.

— Dragonii o pot face, șuieră o alta.

Sus, pe podium, Lupoaica Alfa arăta la fel de liniștită ca întotdeauna, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Apărătorile de vânt mai capătă din când în când câte o gaură, spuse ea, ridicându-și vocea pentru a acoperi vacarmul gloatei. Ar fi trebuit reparate noaptea, ca să nu sufere nimeni. Îmi cer iertare! Acum, hai să continuăm cu Întrecerea Toiagului! Cine-și dorește să se alăture Gărzii Lupilor ca să-și ocupe locul printre apărătorii populației?

Mulțimea încă murmura, când cinci copii de vârsta lui Anders se apropiară de podium, trei fete și doi băieți. Erau îmbrăcați cu toții în cele mai bune straie ale lor, iar ultima fată din șir tremura așa de tare, încât îl făcu pe Anders să creadă că o să cadă de pe scenă înainte să ajungă la Toiagul Haddei și chiar la întrecere. Însuși Anders tremura vizibil după sperietura pe care i-o produsese rafala de vânt.

Mai existau cel puțin două duzini de copii care se așezară la rând pentru a-și încerca șansa pe podium. Cei mai mulți dintre ei nu aveau să reușească. Într-o lună bună, doi sau trei candidați reușeau să

se transforme. Lui Anders îi părea întotdeauna rău pentru cei care pierdeau.

Primul băiat păşi înainte, aflându-se acum în centrul atenţiei, iar un membru al gărzii îi înmână lui Sigrid toiagul. Sigrid dădu din cap, iar băiatului îi dispăru şi puţina culoare pe care o mai avea în obraji, până ce albul feţei lui putea să se confunde cu albul hainei. Când vorbi, era aşa de agitat, că vocea-i tremura când şi-o ridică pentru a fi mai sus decât zgomotul pe care mulţimea încă îl producea.

— Numele meu este Natan Haugen. Tatăl meu este Carl Haugen. Bunicul meu este Bergur Haugen şi a fost membru al Gărzii Lupilor. Străbunica mea a fost Serena Andersen, membră a Gărzii Lupilor. Fratele meu, Nicolas Haugen, s-a transformat acum trei ani şi este elev la Academia Ulfar. Pretind că am sânge de lup al gheţii şi am venit la întrecere.

Sigrid, alături de mulţi oameni din mulţime, dădu din cap, când Natan îi aruncă Lupoaicei Alfa o privire piezişă. Chiar şi de unde se găsea el în mulţime, Anders putea spune că Natan se zgâia la amuleta care atârna de gâtul femeii.

Amuleta era un ineluş de metal cenuşiu şlefuit, pus pe un şnur subţire de piele şi gravat cu rune, într-un desen complicat. Erau istorisiri despre ce făceau amuletele — că îngăduiau unui lup să ştie dacă minţi, că îi dădeau unui lup puterea a zece oameni

sau pur și simplu că era singurul mod prin care puteai recunoaște un membru adevărat al gărzii. Indiferent la ce foloseau, Natan privea la amuleta lui Sigrid ca și cum ar fi fost biletul lui pentru o nouă viață și, într-un fel, avea dreptate.

Totuși, era o viață pe care Anders n-ar fi trăit-o niciodată — el nu aparținuse vreodată vreunui grup așa de important cum era Ulfar și nici nu avea un arbore genealogic care să-i dea dreptul să emită pretenții. Rayna era tot ce avea — *iar ea era mai mult decât de-ajuns*, își aminti el.

Dar uneori, mai ales în zilele în care îi era foame, ar fi vrut să fi avut și el o mamă și un tată, mătuși și unchi sau bunici.

Băiatul întinse mâna după Toiagul Haddei, dar șovăi. În jurul toiagului se încolăcea o spirală lungă de metal gravat și atâtea mâini îl strânseseră de-a lungul anilor, încât lemnul alb se netezise. Toiagul era unul dintre cele mai importante artefacte din Vallen. Doar cele mai puternice primeau numele creatorilor, iar pentru lupii pe care Toiagul Haddei îi transforma, era un bilet pentru o nouă viață.

Făcându-și curaj, Natan prinse toiagul și toată lumea din piață își ținu răsuflarea — chiar și Rayna și Anders rămaseră nemișcați, unul lângă altul.

Nu se întâmplă nimic.

Câteva clipe mai târziu, Sigrid întinse mâna şi şi-o puse pe umărul lui Natan, îndemnându-l să păşească înapoi şi îndepărtându-l de toiag.

— Vallenul îţi mulţumeşte pentru dorinţa ta de a-l servi, spuse Sigrid, dar, după ce-i dădu drumul, iar copilul merse împleticit spre marginea podiumului pentru a coborî încet scările, deja ea privea hămesită către următoarea fată din rând.

Anders îşi muşcă buza când văzu umerii căzuţi ai celuilalt băiat.

Nici fata următoare nu se transformă. Rayna îl luă pe Anders de mână, ca să-i aducă astfel aminte că aveau ceva de făcut. Începură să se strecoare prin mulţime, culegând câte un bănuţ de aici, alţi doi de acolo. Rayna se amuza pe seama îndrăznelii ei, iar Anders ascundea cu grijă banii, încercând să nu-şi alarmeze victimele sau s-o dea în bară.

În planul îndepărtat, ceremonia îşi urma cursul, un candidat după altul relatându-şi descendenţa ca dovadă a dreptului de a lua parte la Întrecere şi, tremurând, să preia Toiagul. Dar pe măsură ce fiecare dintre aceştia rămânea cu încăpăţânare în forma umană, mulţimea devenea tot mai posacă.

Acum, mai mult ca niciodată, Vallenul avea nevoie de mai mulţi membri ai gărzii, de mai mulţi apărători. Dar luna aceasta nu aveau parte de niciunul.

Anders nu-şi amintea să fi fost vreo lună în care *nimeni* să nu reuşească.

Îşi strecură mâna în buzunarul hainei scumpe a unui bărbat înalt, în vreme ce o fată plăpândă urcă scara, cu capul plecat. Gemenii se aflau puţin prea aproape de podium — şi puţin prea departe ca să apuce să fugă —, ceea ce nu-i era pe plac lui Anders. Rayna însă părea total încrezătoare, aruncându-şi din nou coada peste umăr şi dând ca din întâmplare peste doi vânzători, dar Anders nu avea curajul ei, iar mâna îi tremură când o furişă după o ultimă monedă.

Nu-şi mai putea lua ochii de la fata care cobora de pe scenă, simţind un regret pentru ea. Cămaşa şi pantalonii ei erau îngrijite, dar simple, puţin demodate. Cel mai probabil, venise de la ţară împreună cu părinţii săi şi urma să facă o lungă călătorie către casă, fără vreo urmă de bucurie.

El îşi îndoi degetele pe după o monedă care părea grea — probabil de argint. Şi poate din cauză că mintea îi era la fată, imaginându-şi scârţâitul carului care-i ducea acasă, îşi prinse încheietura în tivul buzunarului şi, pentru o clipă, mâna îi rămase prizonieră. Blestemă în gând, străduindu-se s-o elibereze şi ridicându-se pe vârfuri, astfel încât să poată păşi înapoi în clipa în care ar fi reuşit, dar era prea târziu. Vânzătorul îşi întoarse capul cu o mişcare înceată, cu ochii mari şi gura deschisă pentru a striga.

— Hoții! mugi el, prinzându-i încheietura lui Anders într-o strânsoare de fier.

Anders mai avu timp doar să lase moneda să cadă înapoi în buzunar, înainte să fie săltat și tras în fața omului, ca acesta să-l poată vedea mai bine. *Nu, nu! De ce oare o dădea în bară tot timpul?*

— Băiatul ăsta îmi fura din buzunar! anunță bărbatul, coborându-și privirea pe Anders, sprâncenele sale groase și blonde unindu-se într-o expresie de condamnare.

— Ba nu! protestă automat Anders. Nu am nimic în mână!

Pentru că tocmai i-am dat drumul înapoi în buzunarul tău. Dar știa că asta nu era de-ajuns. Când își ridică fruntea, văzu că deja un membru al gărzii sărise jos de pe podium, făcându-și loc prin mulțime spre el, iar oamenii din jur se retraseră ca și cum ar fi vrut să pună distanță între ei și locul faptei.

— Ești un hoț! insistă bărbatul, în vreme ce Anders încerca fără succes să-și oprească tremuratul, silindu-se să nu privească în direcția Raynei — nu-și permitea să fie prinsă și ea. Și dacă nu ai nimic în mână e doar pentru că nu ești un hoț îndemânatic. Peste un minut, fiule, o să-ți dorești să fi fost mai priceput.

CAPITOLUL TREI

PENTRU O CLIPĂ, ANDERS PRIVI LA vânzătorul care-l ținea de încheietură, încercând să nu scâncească din cauza durerii produse de oasele care practic scrâșneau, cu răsuflarea oprită în gâtlej și cu groaza cuprinzându-i întreg corpul. În clipa următoare, lângă el apăru Rayna.

— Nu fi ridicol, spuse ea, vârându-se printre două femei ca să ajungă la Anders. Ia-ți mâinile de pe el, bătăușule! Voia să treacă doar mai departe.

— Să treacă? repetă bărbatul, clipind.

Strânsoarea lui nu slăbi, dar ca mulți alții cu care se confruntase Rayna, deja arăta puțin copleșit.

— Să treacă, repetă și ea, dându-și ochii peste cap, ca și cum el ar fi avut nevoie să-i fie rostit cuvântul mai încet ca să-l poată înțelege. Nu-mi pari să ai doisprezece ani, așa că, dacă nu ești aici pentru Întrecere, trebuie să te dai la o parte din drumul celor

care se străduiesc să ajungă la rând. Te-ai proțăpit chiar în față, blocând calea, așa că la ce te-ai putea aștepta? Nu e vina băiatului ăstuia, e prea politicos să dea peste tine.

— Și tu cine ești? întrebă el, îndreptându-și umerii și trăgându-l pe Anders mai aproape de el, făcându-l să se poticnească.

Anders tresări. Rayna era la fel de sprintenă la minte, pe cât îi erau de sprintene picioarele, dar lui Anders nu-i plăcea încotro se îndrepta discuția.

Rayna nu ezită nicio secundă.

— Eu sunt fata care voia să stea în spatele lui la rând, răspunse ea, ca și cum ar fi fost un lucru evident.

Asta era prima regulă de a se apăra unul pe celălalt — nu recunoșteau niciodată că ar fi gemeni. Oamenii te cred mai ușor dacă nu știu că ai vreo legătură cu celălalt.

— Ei? Putem să ajungem la podium sau nu?

Podium? Anders îngheță.

Lângă ei apăru un membru al Gărzii Lupilor — o femeie înaltă, într-o uniformă cenușie impecabilă. Mantia îi atârna deschisă, pentru a lăsa vederii cămașa scrobită și pantalonii vârâți în niște cizme negre care luceau. Blazonul Ulfarului — un lup fioros care păzea orașul Holbard — mârâia către Anders din locul în care era fixat pe pieptul ei.

— Ești aici pentru întrecere? întrebă ea, privirea căzându-i pe Rayna.

— Amândoi suntem, spuse Rayna, în vreme ce bărbatul care încă îl ținea pe Anders încercă să protesteze cum că nici vorbă să fie aici pentru așa ceva.

Dar strânsoarea sa slăbi, iar Anders își eliberă încheietura, frecând-o cu cealaltă mână.

— Atunci ar trebui să mergeți pe podium, spuse femeia, întorcându-se fără vreun alt cuvânt ca să-i conducă către scenă.

Înainte ca bărbatul să mai apuce să se opună, Rayna îl înhăță pe Anders de mână și-l trase către podium, pe urmele femeii.

Oamenii își întorceau privirile către ei din toate direcțiile, iar Anders își ținea capul plecat, roșu în obraji. Rayna dăduse din lac în puț, ca întotdeauna, și acum trebuia el să dea de cap situației. Își dorea ca măcar o dată să fie *și el* îndeajuns de iute în a lua decizii, astfel încât să știe ce anume trebuia să spună, ce anume trebuia să facă.

Or, în loc de asta, se trezi urcând scările de lemn către podium, la doar câțiva pași de însăși Lupoaica Alfa, în timp ce privirile celor din public erau îndreptate către el. Se uită și el la ei, știind ce vedeau — un băiat uscățiv, în haine peticite și zdrențuite, clipind timid din cauza atenției acordate,

cu părul care cerea o foarfecă şi cu faţa care cerea o bucată de săpun.

Ştia la fel de bine că se gândea la înfăţişarea sa ca să nu se gândească la sutele de perechi de ochi care priveau ţintă la el, cu toţii aşteptând să facă sau să spună ceva care să arate că nu avea niciun drept să se găsească pe podium. El şi Rayna habar nu aveau cine le erau părinţii, ca să nu mai vorbim de strămoşii lor, dar el era sigur că nu exista nimic aparte în ceea ce-i privea.

Ce se întâmpla dacă atingeai Toiagul Haddei, fără ca prin vinele tale să curgă vreun strop de sânge de lup? Probabil că până la urmă vor ieşi din încurcătura asta — o vor da în bară cu întrecerea şi vor reuşi să dispară, înainte ca vânzătorul cel supărat să pună iar mâna pe ei. După uriaşa rafală de vânt, lumea era încă agitată, lucru care-i putea ajuta să se facă pierduţi în mulţime.

Rayna se găsea în faţa lui — la urma urmei, ea-l trăsese practic sus pe scări — şi acum îi aruncă Lupoaicei Alfa cel mai cuceritor zâmbet al ei, păşind înainte, spre centru, pentru a relata istoria familiei ei. *Un lucru care devenea interesant.*

— Numele meu este Estrid Larsen, anunţă ea, o noutate pentru Anders, alături de toate celelalte, deşi el nu se arătă surprins.

Dacă prima regulă pentru a sta împreună în siguranță era ca niciodată să nu recunoască existența vreunei legături între ei, a doua regulă era să nu-și dea niciodată numele adevărate.

— Familia mea are o vână puternică de sânge de lup al gheții. Mama mea a fost Leila Larsen. Bunica mea a fost Ida Larsen, un membru al Gărzii Lupilor, iar...

— Cum o chema? întrebă Sigrid, Lupoaica Alfa, încruntându-se.

— Ida Larsen, repetă salutar Rayna... ăăă... Estrid.

— Nu-mi amintesc de ea, spuse Sigrid, tot încruntată.

— Păi nu era din oraș, o asigură volubilă Rayna.

— Dar ca să fie un membru al Gărzii Lupilor, trebuia să fi locuit în Holbard, preciză Sigrid.

Mulțimea devenise interesată din cale-afară de turnura pe care o luaseră evenimentele. Inclusiv vânzătorul, care-și făcuse loc până în față ca să aștepte să-i vină rândul lui Anders.

— Avea o vedere groaznică, spuse Rayna, încrezătoare ca întotdeauna în ea, în vreme ce Anders căuta să-și ascundă tremuratul. S-a dovedit că, practic, n-a putut să intre în serviciu. A trăit o viață pașnică în munți.

— Pe teritoriul dragonilor?

Încruntarea lui Sigrid devenise acum o linie continuă între sprâncene.

— Dar toți membrii Gărzii Lupilor locuiesc în Barăcile Ulfar. Tu ești de vârsta fiicei mele, sunt sigură că mi-aș aminti-o pe bunica ta.

— În munți am spus?

Chiar și Rayna șovăia în clipa aceea.

— Mult mai în josul tărâmului dragonilor, e limpede. Adică la poalele munților. Totuși! Cel mai important lucru nu este cine altcineva a reușit să se transforme, ci dacă eu pot, așa că o să întind mâna dacă nu ți-e cu supărare, și...

Deși lui Sigrid îi era clar cu supărare, Rayna trecu numaidecât pe lângă ea, cu degetele întinse spre Toiagul Haddei. Anders o încurajă în tăcere. Cu cât mai repede îl va atinge ca să nu se întâmple nimic, cu atât mai repede vor putea să dispară de acolo. Chiar dacă, înainte de asta, și el *era* nevoit să relateze propria descendență imaginară.

Rayna își mușcă buza, cuprinzând cu mâna lemnul neted al toiagului și strângându-l cu putere. În clipa aceea, Anders își dădu seama că-și ținea respirația, deși, din câte știa, ea avea tot atâtea șanse să se transforme într-o varză, câte avea să se transforme într-un lup. El și Rayna își începuseră viața într-un orfelinat, după care trăiseră pe

străzile din Holbard. Nu erau lupi care aşteptau să se petreacă ceva.

Pe neaşteptate, Rayna scoase un ţipăt, ochii mai să-i iasă din cap, şi se arcui în spate, întinzându-şi braţul liber şi făcând mulţimea să icnească. Se împletici un pas în spate, rotind Toiagul Haddei, astfel încât cei doi membri ai Gărzii Lupilor aflaţi în spatele ei se văzură siliţi să se ferească din drum.

Opreşte-te! o îndemnă Anders în gând, dorindu-şi să cadă prin podium şi să se ascundă în pământ, corpul fiindu-i cotropit de fierbinţeala ruşinii. Asta era Rayna, mereu dispusă să inventeze poveşti, mereu foarte teatrală. Or, acum, ultimul lucru de care aveau nevoie era ca aşa de mulţi oameni să stea cu ochii pe ei.

Rayna scoase alt ţipăt, aruncând toiagul şi chircindu-se pentru a-şi cuprinde genunchii cu mâinile. Îşi întoarse capul, aruncându-i lui Anders o privire disperată şi, ca şi cum l-ar fi lovit un val nimicitor de apă rece ca gheaţa, ruşinea lui pieri.

Ceea ce se petrecea era real — sora lui era îngrozită!

El făcu un pas în faţă, întinzând o mână către ea, dar Rayna scoase din nou un ţipăt răguşit şi aprig, poticnindu-se în faţă, căzând de pe podium şi izbindu-se de lespezile de jos.

Mulţimea se trase înapoi, în vreme ce Rayna se întoarse pe spate, cu braţele încrucişate. Chipul i se

întunecă și se coloră într-un roșu-închis nefiresc, schimbându-se apoi în nuanțe de stacojiu-strălucitor, ca și cum toată pielea ei ar fi sângerat dintr-odată! Stropi de aur, bronz și aramă izvorâră fără veste, scânteind în soare și scurgându-se pe gâtul ei pentru a dispărea sub haine.

În timp ce Anders privea îngrozit, înlemnit locului, brațele și picioarele ei părură să se lungească peste poate, iar mânecile se întinseră și se sfâșiară, sunetul produs de ruperea stofei fiind acoperit de urletele gloatei.

Stofa se făcu bucățele, dispărând în câteva secunde, iar trupul Raynei crescu, dublându-și mărimea, apoi triplându-și-o, gâtul i se lungi, iar gura îi rămase deschisă, scoțând un țipăt dogit și fără sfârșit. Stacojiul, bronzul și arămiul se întrețesură în solzi sclipitori, șerpuind pe pielea ei, iar o secundă mai târziu, Rayna dispăru.

În locul ei, apăru un dragon pârjolitor lung de cinci metri, întins pe spate, ghearele greblând aerul, mugetul lui acoperind vuietul mulțimii. Se roti, rostogolindu-se pe o parte și ridicându-se în picioare, cu aripile larg întinse, cu coada mișcându-se într-un arc lung.

Era imposibil! Peste Anders căzură valuri de fierbințeală, ca și cum s-ar fi aflat mult prea aproape

de un foc — pielea îl înţepa, gâtlejul arzându-l când încercă să inspire.

— Atacaţi! strigă Lupoaica Alfa de lângă el, scoţându-l pe Anders din starea de groază.

Coada dragonului biciui în direcţia lui, lovindu-l în coaste şi făcându-l să cadă din picioare. Durerea îi străbătu tot trupul şi nu putea spune dacă fierbinţeala — care era limpede că venea de la dragon — îl ardea sau pur şi simplu îl dizolvase. Tot ce ştia era că deasupra lui se găsea un dragon care mugea atât de tare, încât însuşi sunetul acela părea o fiinţă vie.

El coborî în goană de pe podium şi se aruncă în spate, chiar în clipa când lunga sa coadă asemănătoare cu cea a unui şarpe lovi suporturile scenei, transformându-le în lemne de foc.

Anders apucă o scândură care-i căzuse peste piept, încercând s-o dea deoparte. Căutând aer, se ridică în capul oaselor, urlând durerea pe care o simţea în coaste. Lupoaica Alfa, Sigrid, zăcea lângă el, ameţită, cu o tăietură pe frunte.

Coada dragonului lovi din nou, iar el se aplecă, rostogolindu-se pe mâini şi pe genunchi. De unde apăruse? Ce se întâmplase cu Rayna?

Dragonul era *Rayna!*

Oamenii din mulţime ţipau, iar dragonul mugi din nou, dar, într-un fel, faptul pe care-l conştien-

tizase îi pătrunse în minte, făcându-l să rămână ca paralizat. Oricum se va fi întâmplat, făptura cu înfățișare de dragon era *sora* lui!

Peste tot în jurul lui, membrii Gărzii Lupilor se transformau, uniformele lor părând să se topească, amestecându-li-se cu pielea, iar ei căzând în patru labe. O blană aspră și zburlită apărea acolo unde cu puțin timp înainte fusese lână cenușie, iar dintre fălci se iveau, amenințători, colți ascuțiți. Până atunci, Anders nu mai văzuse transformarea unui lup petrecându-se atât de aproape de el, iar urletele lor guturale erau înspăimântătoare!

Lupul de gheață de lângă el se ridică pe picioarele din spate, după care se aruncă în jos. Când labele din față atinseră pavajul, două sulițe lungi de gheață țâșniră din pământ, ascuțite și zimțate, luându-și zborul direct spre corpul strălucitor al dragonului. Aduceau cu niște țurțuri uriași, ucigători, cu vârfuri ascuțite — Anders nu mai văzuse așa ceva decât la teatrul de păpuși sau într-o piesă, dar știu numaidecât ce se petrecea.

În locul în care o loviră pe Rayna, solzii îi deveniră deodată cenușii, fără viață. Ea țipă, întinzându-și aripile, apoi și mai mulți lupi se aruncară cu labele din față în pământ, lansând sulițe de gheață spre ea. Anders fu silit să se arunce pe burtă. Mai mult simți

decât văzu cum săgeţile reci taie aerul prin haosul incandescent.

Dragonul îşi duse aripile în jos într-o roată uriaşă şi, lovind cu coada şi zgâriind aerul cu ghearele, se ridică şi, nu se ştie cum, îşi luă tălpăşiţa. Suflul îl făcu pe Anders una cu pământul şi acesta căută să se adăpostească printre dărâmăturile din spatele lui, în clipa în care sulițele îşi luară zborul pe fondul creat de strigătele mulţimii şi de urletele lupilor.

Apoi îl văzu lângă el — Toiagul Haddei! Era pe jumătate îngropat în rămăşiţele podiumului, dimpreună cu Anders. Parul acesta neted şi uzat atrăsese, într-un fel, această înspăimântătoare transformare. Va trebui să găsească o modalitate de a-l folosi pentru a o transforma pe Rayna înapoi ceea ce era, dar când se gândi să întindă mâna după el, se opri şi şi-o retrase numaidecât.

Ce se va întâmpla cu *el* dacă avea să-l atingă?

Deasupra capului său, dragonul — Rayna — urlă din nou, iar el se grăbi să înhaţe toiagul.

Îşi simţi trupul străbătut de durere, braţele şi picioarele îi luară foc, iar ţipetele mulţimii deveniră de nesuportat, urechile împuindu-se de vacarmul de tonuri ascuţite, nasul umplându-i-se dintr-odată de duhoarea de sudoare, de haine de lână jilave şi de mirosul de mosc al blănii de lup. Cămaşa i se sfâşie,

iar simţurile îl copleşiră, făcându-l să aibă un singur lucru în minte — *fugi!*

Îşi înfipse unghiile — ghearele (*cum aşa?!?*) — în lespezi, eliberându-se de rămăşiţele podiumului şi croindu-şi drum prin gloată, dând la o parte o pereche de genunchi şi gonind printr-o pădure de picioare. Pe neaşteptate, era în libertate, străbătând în viteză o stradă, trecând pe lângă roţile unei căruţe care stătea pe loc şi pe lângă picioarele a doi cai care nechezau, pe lângă case şi uşi de lemn care încă păstrau urmele pârjolului.

În cele din urmă, trecu de un colţ şi se găsi pe o alee, la capătul căreia se afla o grămadă de lăzi ce-i puteau oferi o ascunzătoare. Se repezi în spatele lor, cu răsuflarea precipitată, cu limba atârnând în afară, în vreme ce încerca să pună stavilă gândurilor şi să se liniştească.

Peste tot în jurul lui stăruia mirosul de muşchi şi de bureţi ce creşteau în umbra aleilor în care soarele nu răzbea niciodată, al zloatei înnoroiate a zăpezii topite şi al lemnului umed al lăzilor.

Marginile aleii erau perfect trasate, dar culorile erau estompate, difuze, ca şi cum ar fi căzut noaptea — ca şi cum ar fi gonit atât de iute, încât ar fi lăsat în urmă toate umbrele strălucitoare din Holbard. În schimb, se eliberase de gloată.

Tremurând, își coborî privirea și văzu în fața sa două labe cenușii. Încercă să țipe, dar pe gură nu-i ieși decât un scheunat.

Fără veste, cuprins de panică, se roti în cerc, întinzându-și coada pentru a-și găsi echilibrul și... *coada*!

Într-o clipă, pricepu totul și-și auzi propriul scâncet. Rayna se prefăcuse într-un dragon pârjolitor, iar *el era un lup al gheții*!

Se sili să rămână liniștit, să-și oprească gâfâitul, străduindu-se din răsputeri să-și adune gândurile. Trebuia s-o găsească.

Trebuia să explice cuiva că ea nu era un dragon, că ea nu era un vrăjmaș — era sora lui geamănă și era imposibil ca doi membri ale aceleiași familii să se transforme, unul în dragon și altul în lup. Lupii apărau Vallenul *împotriva* dragonilor. Era cu desăvârșire interzis să te împrietenești cu vreunul, dar să mai și faci parte dintr-o familie împreună cu el!

Nu se știe cum, cine *i-o* făcuse — el știa sigur că erau gemeni, așa că putea fi vorba de vreo șmecherie la mijloc —, dar, înainte să apuce să-i facă vreun rău, va trebui să-i facă pe cei din Garda Lupilor să priceapă că ea nu era de partea dragonilor.

Însă, mai întâi, trebuia să găsească o cale să se prefacă din nou în om, ca să poată să vorbească.

Deşi, fără doar şi poate, era tot el în pielea noului său trup, valul de lucruri noi pe care simţurile lui dintr-odată ascuţite căutau să le desluşească îi atrăgea gândurile într-o direcţie diferită, în fiecare clipă. Nasul şi urechile sale depistau noi sunete şi mirosuri, încercând să-i călăuzească gândurile în direcţii noi şi diferite, făcându-l să fie atent la tot ce se întâmpla în juru-i.

Îşi închise ochii şi privi înlăuntrul său, încercând să-şi aducă aminte cum era să fii o fiinţă omenească, observând diferenţele şi filtrându-le.

Îşi duse mintea şi mai adânc în simţămintele şi gândurile omeneşti şi, dintr-odată, simţi schimbarea dezlănţuindu-se în el ca un strănut. Deodată, iată-l din nou om!

Putea simţi pietrişul rece sub tălpile picioarelor şi sub vârful degetelor şi putea... Dar ia stai aşa! Dacă era desculţ, unde-i erau bocancii?

Şi lasă bocancii, dar unde-i erau *hainele*?

Anders scoase un scâncet foarte asemănător cu cel pe care-l scosese pe când era lup, lăsându-şi privirea în jos. Bineînţeles că era gol-goluţ. *Bineînţeles* că era. Într-un fel sau altul, cei din Garda Lupilor îşi făcuseră uniformele să fie absorbite în blana lor, dar el simţise cum cămaşa lui se sfâşiase. Şi când te gândeşti că fusese îndeajuns de neghiob ca să se

gândească chiar și pentru o clipă că nu se putea să aibă o zi mai rea ca asta!

Era limpede că, în această privință, greșise.

Auzi un urlet care venea de sus, din văzduh, și-și lăsă capul pe spate la țanc pentru a vedea dragonul — pe Rayna, dragonul care *era* Rayna — zburând cu aripile desfăcute spre câmpiile din afara orașului. Deodată deveni din nou conștient de țipetele de pe străzile din Holbard.

— Rayna! strigă el, pe când sora lui se pierdea în zare. Rayna, vino înapoi, sunt aici! Te poți schimba la loc, poți...

Dar Rayna dispăruse, iar Anders nu mai fusese până atunci singur.

CAPITOLUL PATRU

MOHORÂT, ANDERS SE ÎNTINSE PESTE UN morman de lăzi, dar în clipa următoare renunță să mai stea așa, din cauză că o așchie îi pătrunsese sub piele. Deja îl chinuia o durere în coaste, acolo unde Rayna îl lovise cu coada. Dar nu asta era cea mai mare problemă a lui.

Prin jur nu se găsea nimic ce i-ar fi putut folosi drept îmbrăcăminte — și chiar dacă într-un fel sau altul s-ar fi acoperit cu ceva, habar nu avea cum putea s-o găsească pe Rayna. Încă mai putea distinge urletul îndepărtat al mulțimii, deși nu fugise decât preț de câteva minute departe de port. Nu pricepea nimic din ce se întâmplase, nu știa ce avea să facă mai departe, habar nu avea...

Dar tocmai când începea să-l cuprindă panica, auzi un mârâit la capătul aleii, urmat de un geamăt ușor. Se ghemui, cu inima luându-i-o la galop, și privi

printre două lăzi. Poate că ar fi reușit să rămână ascuns. Poate că... *O, nu!* La capătul aleii apărură trei lupi, cu boturile îndreptate în jos. Îi luaseră urma.

Cel mai mare dintre cei trei mârâi din nou, apoi imaginea lor se înceţoşă, iar ei părură să se lungească, blana se prefăcu în uniforme cenuşii, în vreme ce toţi trei se ridicară pe labele din spate şi dintr-odată deveniră iarăşi oameni. Şi, firește, purtau hainele lor. Probabil că exista un truc pe care el nu-l cunoştea.

Erau doi adulţi — un bărbat şi o femeie —, fiecare în uniforma îngrijită a Gărzii Lupilor, cu mantiile grele desfăcute peste cămăşile şi pantalonii lor, încălţaţi cu cizme lustruite şi cu părul tuns scurt. Cea de-a treia era o fată de vârsta lui, având mantia cenuşie tivită cu alb, ceea ce însemna că este elevă la Academia Ulfar. Se aflase probabil acolo pentru a asista la întrecere.

— Eşti teafăr?

Vorbise liderul celor trei, un zdrahon cu umerii largi, cu o barbă îngrijită şi cu ochelari negri, cu rame groase. Ca lup fusese argintiu-cenuşiu, dar ca om avea părul negru, iar pielea creolă.

— Mmm...

Anders se frământa în sinea lui, dar nu putea da decât un singur răspuns, pentru că ştia că, după aceea, ei voiau ca el să iasă din spatele lăzilor.

— Mi-am rupt hainele când fugeam. Nu mai am...

De dincolo de lăzi izbucniră râsete şi, deşi nu erau batjocoritoare, Anders îşi ţinu ochii strânşi de ruşine.

— Aşteaptă, spuse bărbatul.

Se auzi un foşnet, apoi nişte paşi care se apropiară de el, şi când Anders se sili să deschidă ochii, văzu o mână apărând pe după lăzi ţinând nişte haine: mantia tivită cu alb a fetei, o cămaşă de departe mult prea largă, o pereche de indispensabili a cuiva şi o centură. Nu era în măsură să facă mofturi, aşa că înhăţă hainele şi se apucă să le tragă pe el.

— Te-a rănit dragonul? întrebă femeia.

— Nu, eu...

Ea nu-l lăsă să termine.

— E-n regulă, a plecat.

Anders îşi deschise gura şi o închise la loc. Ştia deja că totul era în regulă — Rayna nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău.

Doar că fusese foarte *aproape*, cu coada ei de bici, cu flăcările ei care fulgeraseră prin piaţa oraşului.

În loc de răspuns, strânse bine centura ca să nu-i cadă indispensabilii şi-şi trase mantia peste cămaşă, neştiind la început cum s-o prindă. Începu să iasă din starea de şoc, i se făcuse frig şi deja simţea cum îi amorţesc degetele de la picioare.

Când ieşi de după lăzi, văzu că cei trei lupi încă erau încordaţi, dar atenţia lor nu era îndreptată spre el — liderul privea cerul, în vreme ce femeia scruta

capătul aleii. El își dădu seama că erau cu ochii-n patru după Rayna sau după altă amenințare.

Doar fata îl privea, dând politicoasă din cap, o atitudine rezervată, dar prietenoasă. Era cam de înălțimea Raynei, dar vânoasă ca și Anders. Avea părul cârlionțat, tuns scurt, o expresie gravă și pielea albă acoperită aproape în întregime de pistrui, așa cum Anders nu mai văzuse până atunci. Nu părea să-i fie frig, deși renunțase la mantie pentru el, iar acum rămăsese doar într-o cămașă cu mâneci.

Apoi, momentul acela se scurse, iar liderul grupului întoarse capul spre Anders, cu un gest care păstra ceva din lup.

— Felicitări pentru transformarea ta! spuse el pe un ton vesel. Poate că împrejurările nu au fost chiar ideale, dar îi urăm bun venit fiecărui nou membru al haitei.

Anders trase iute aer în piept. *Ia stai, ce?* El nu voia să se alăture unei haite! Nu avea de gând să meargă la Ulfar, trebuia s-o găsească pe Rayna.

Lângă el, femeia ridică mâna și-și prinse amuleta care-i atârna la gât.

— Și-ți vom da una ca asta, spuse ea. Va fi de ajutor cămășii tale să stea acolo unde aparține, când te vei preface. Te va ajuta să deții controlul când te vei transforma în vreun fel. La început e ca și cum ai strănuta, n-ai încotro, se întâmplă de fiecare dată când ești entuziasmat sau înfricoșat sau când simți

ceva copleşitor. Dar dacă porţi o amuletă, se va întâmpla doar când vei vrea tu.

Cu obrajii în flăcări, el îşi dădu seama că purtau cu toţii amulete.

Dar dincolo de ruşinea şi de teama şi de zăpăceala lui, gravitatea celor întâmplate îşi cerea drepturile.

Anders *se transformase.*

Devenise un lup al gheţii — unul dintre puţinii, unul dintre aleşi.

Mintea i se chinuia cu ideea aceasta, încercând să scape de ea, pe motiv că Anders nu fusese special nici măcar o singură zi din viaţa lui, însă îi era imposibil s-o alunge.

— Eu sunt Hayn Mekkinsen, spuse liderul, împingându-şi ochelarii pătraţi pe nas. Ai părinţi în piaţă pe care trebuie să-i găsim?

Automat, anii trăiţi aşa cum fuseseră trăiţi îşi spuseră cuvântul, şi Anders îşi deschise gura să toarne o minciună. Regulile erau simple. Nu recunoaşte niciodată că ai vreo legătură! Nu spune niciodată numele tău adevărat! Nu recunoaşte niciodată că nu ai părinţi! Dar de unde o să-i scoată pe părinţii ăştia, dacă o să spună da?

— Eu... ăăă...

Apoi îşi dădu seama că Hayn pusese de fapt o *întrebare.* Fie din cauza hainelor sale zdrenţuite pe care le purtase înainte de transformare — îşi dădu

seama cu durere că pierduse toată prada dimineții atunci când jacheta îi fusese smulsă de pe trup —, fie din cauza trupului său prea firav, fie din cauza părului ceva cam lung, care era murdar și trebuia tuns, fapt este că ei intraseră la bănuieli. În Holbard existau îndeajuns de mulți copii care trăiau de capul lor și se vedea că Hayn era obișnuit cu existența orfanilor de pe străzi.

— Dacă nu, ai o familie acum, urmă Hayn. Noi avem grijă de haita noastră. Vei fi hrănit și îmbrăcat, ți se va da adăpost și vei urma Academia Ulfar.

Anders răsuflă încet, deși dintr-odată își simți plămânii micșorați. Abia dacă-și putea imagina *vreunul* dintre lucrurile acelea — să știe de unde vin toate mesele, să știe că va avea un loc sigur în care să doarmă, să meargă la școală —, ca să nu mai vorbim că erau toate laolaltă.

— N-am părinți, domnule Mekkinsen, recunoscu el, pipăind lâna groasă a jachetei cu degetele, simțindu-i căldura și confortul.

Fata căreia îi aparținea îi oferi un zâmbet sfios.

Nu putea să-i zâmbească și el, chiar dacă ar fi vrut-o. Respiră precipitat, străduindu-se să cugete ce-ar putea spune ca să scape de ei.

— Nu-ți fie teamă, spuse Hayn, părând să-i simtă frica, dar fără să-și dea seama de unde vine aceasta. Dacă în oraș o să apară alt dragon spion, nu o să-l

mai ratăm. Am fost trimiși să te găsim, dar alții sunt pe urmele lui.

Anders simți un fior de gheață pe șira spinării, asemenea uneia dintre sulițele pe care lupii le aruncaseră spre Rayna pe când aceasta zbura prin piață. Tipii ăștia puteau părea prietenoși, dar nu inspirau siguranță, nu pentru el.

Tipii ăștia o vânau pe sora lui, ceea ce însemna că-l vânau și pe el. Doar că încă n-o știau. Ei aruncaseră cu sulițe de gheață spre ea, încercaseră s-o ucidă, și la fel de bine ar putea să arunce cu sulițe și în el.

— Te aflai lângă ea, spuse femeia, încruntându-se. O cunoșteai?

Anders clătină din cap hotărât. *Regula numărul unu.*

— Nu, damă, urma să urcăm amândoi pe podium, dar era înghesuială mare, spuse el, simțindu-și gura uscată și cuvintele ieșindu-i cu greu. Am mai văzut-o pe străzi, dar nu o cunosc.

— O să aflăm noi cine este, spuse Hayn. Și o să aflăm și unde este.

Anders nu mai putea rămâne cu ei nici măcar o secundă peste cât era nevoit s-o facă. Altfel, cu siguranță că ar fi dat pe față legătura lor spunând ceva prostesc. Trebuia să găsească o cale să scape de ei, și asta cât mai curând.

Rayna avea un avantaj mare asupra lupilor — la urma urmei, putea să zboare. Dacă va reuși să se strecoare înapoi în oraș, el trebuia s-o aștepte, și nu închis în spatele înaltelor porți ale Ulfarului.

Academia era o clădire uriașă, adăpostindu-i pe toți copiii care reușiseră să se transforme la vârsta de doisprezece ani. Era pe jumătate școală, pe jumătate tabără militară, pentru că, dacă te puteai transforma, erai menit unei singure slujbe în viitor.

Erai parte din Garda Lupilor, care patrula pe străzi pentru a impune legea, a apăra Vallenul de dragoni sau a ajuta să se ridice următoarea generație. Lângă academie se afla bivuacul lupilor adulți, lipit de aceasta și înconjurat de aceleași ziduri înalte. Elevii erau mici gardieni în devenire.

Elevii de la academie păreau întotdeauna să fie văzuți în oraș doar în grupuri de câte patru sau alături de membrii adulți ai gărzii. Ar fi fost prins în mijlocul lor, tocmai când avea nevoie să se miște liber fie pentru a o întâlni pe Rayna, fie pentru a căuta o cale de a o găsi.

Dacă ar fi fost unul în locul celuilalt, el știa că Rayna ar fi trecut peste orice ca să ajungă la el. Acum, de el depindea să facă la fel.

Lupii îl lăsară cu gândurile lui, tuspatru îndreptându-se din nou spre străzi. Hayn și femeia se culcară la pământ, siluetele lor devenind mai largi

într-un fel în care pentru ochii lui Anders era greu să le urmărească. Era ca şi cum creierul lui îi spunea că ceea ce vedea era imposibil şi, prin urmare, refuza să-l lase să vadă cum trebuie.

Când îşi termină gândul acesta, ei erau din nou lupi, ridicându-şi boturile în aer pentru a adulmeca orice ameninţare din jur. Transformarea îl făcuse pe el să-şi simtă trupul ca luându-i foc, dar pentru ei părea ceva foarte uşor. Cei doi lupi o luară înaintea celor două fiinţe umane, iar orăşenii se grăbiră să le facă loc.

Consecinţele zborului Raynei erau vizibile peste tot în jur. Străzile erau înţesate de oameni care turuiau încontinuu. Fiecare povestea ce văzuse, dar nimeni nu se îndepărta de uşile locuinţelor, gata să se retragă înăuntru dacă dragonul avea să se întoarcă şi să atace iarăşi. Lupii şi fiinţele umane îşi croiau drum pe mijlocul, rămas liber, al străzilor pavate, urmăriţi de toate perechile de ochi. Cu mantia fetei trasă peste hainele lui de împrumut, Anders ştia că arăta ca un membru al gărzii.

Doar că ştia şi că umbla altfel decât ei, tot aşa cum *era* şi diferit de ei. Ei se mişcau cu o anume graţie, cu ceva lupesc, chiar şi când aveau forma umană. Arătau o anume încredere în ei. Umblau ca şi cum ar fi ştiut să sunt priviţi.

El privi pieziș la fată, dându-și seama că și ea îl privea, la rândul ei.

— Eu sunt Lisabet, spuse ea încet, apoi, colțurile gurii i se ridicară, lăsând să scape un zâmbet. Nu-ți face griji cu asta! Există un motiv pentru care le spun noilor elevi să rămână în formă de lupi pe tot drumul de întoarcere la academie. Există mereu câte unul care este prins la fiecare câțiva ani, și nu au un dragon drept scuză. Ia gândește-te, cel puțin tu nu te-ai schimbat la loc pe podium.

Anders simți cum i se face frig, doar *gândindu-se* la asta. Ea avea dreptate, ar fi putut să rămână gol-goluț în mijlocul docurilor. Ar fi avut adevărate coșmaruri din cauza asta. El știa că ea voia să fie amabilă, așa că se străduia să-i zâmbească.

Lisabet era singura dintre elevii de la Ulfar pe care Anders o văzuse altfel decât în grupul de patru și se întrebă dacă era ceva special cu ea. Simțea nevoia să i se prezinte, dar nu-i trecea prin minte nici măcar un singur nume de împrumut.

— Mulțumesc pentru mantie! șopti el, în schimb.

Ea-i zâmbi din nou.

Până atunci, Anders nu mai văzuse un zâmbet de lup, cel puțin nu când era în formă umană. Uneori, pe când tropăiau pe străzile din Holbard în patrule de câte doi, cu limbile atârnând, păreau să zâmbească amuzându-se de felul în care își croiau drum

prin mulțime. Dar cu fata asta era ceva, o blândețe care nu se potrivea cu ideea pe care o avea el în cap despre elevii de la Academie.

Până atunci, Anders nu se mai întrebase ce se întâmpla cu copiii care reușeau să facă transformarea, dar nu voiau să lupte, sau să se instruiască, sau să învețe să dea onoruri și să patruleze ca membri ai gărzii. Dar acum o făcea.

Nu era sigur dacă aceste noi întrebări se refereau la el sau la Lisabet.

Dădură colțul unei străzi și el zări piața docurilor, unde se ținuse Întrecerea Toiagului. Uită de gândurile sale, cuprins din nou de îngrijorare. Străzile erau acum mai aglomerate, vânzătorii și locuitorii ieșiseră să bârfească și să caște gura la stricăciunile lăsate în urmă, deși cu toții stăteau cu un ochi pe cer.

Într-un minut, vor ajunge în piață, unde se vor afla și mai mulți lupi, apoi vor merge către Academie. Și cum va mai scăpa după aceea?

Anders privi disperat în jur după o diversiune. Avea nevoie de ceva care să-i ofere un avantaj de moment, dacă era s-o rupă la fugă. Dacă ar fi fost în orice altă zi, dacă s-ar fi aflat în orice altă încurcătură, Rayna ar fi fost acolo ținând pasul cu el, gata să producă haos tocmai când era nevoie!

Acum, timpul se scurgea repede, iar Anders era de unul singur, or, lucrurile de genul ăsta nu se sfârşiseră niciodată bine pentru el.

Scrută mulţimea, în căutarea unui aliat.

Erau o mulţime de copii care alergau nebuneşte pe străzile Vallenului, asemenea Raynei şi lui Anders, petrecându-şi timpul la docuri pentru exact aceleaşi motive pentru care hoinăreau pe-acolo el şi sora lui — era înghesuială, prada era bună şi mereu exista un labirint de alei şi acoperişuri pe unde puteai fugi dacă lucrurile scăpau de sub control. Acum, Anders avea nevoie doar ca una dintre aceste ocazii să apară.

Nu avea chiar ceea ce se puteau numi prieteni — când intri în competiţie pentru mărunţişuri, cel mai mult poţi spera la o alianţă temporară, şi, oricum, el o avea mereu pe Rayna. În momentul acela avea nevoie de cineva — de oricine.

Se aflau la doar o duzină de paşi de piaţă, când îl zări pe Jerro, hoţul de buzunare pe care-l văzuse cu Rayna pe acoperişul din Piaţa Trellig. Nu se cunoscuseră niciodată prea bine, deşi se întâlniseră de nenumărate ori. Privirea lui Jerro mai că trecu peste el fără să-l bage în seamă — era îmbrăcat într-o mantie cenuşie de lup şi nimeni nu era aşa de nătâng ca să fure de la un lup.

Dar când îşi dădu seama că era *Anders* într-o uniformă de lup cenuşie tivită cu alb, Jerro făcu ochii

cât cepele și se poticni, lovind o femeie care se silea să miște un butoi uriaș plin cu pește cu solzi argintii, încercând astfel să-și expună din nou marfa, după ce primejdia trecuse. Anders nu mai pierdu nicio secundă. Își ridică mâna dreaptă, făcută pumn, și-și îndreptă degetul mare spre urechea dreaptă, atingând-o. *Ajută-mă!* spune semnalul. *Este urgent.*

Potrivit regulilor străzii, acesta era cel mai important semn cu putință. *Trebuia* să-l ajuți pe cel în nevoie și toți făceau asta, pentru că niciodată nu știai când vei da și tu același semnal.

Totuși, pentru o secundă, Jerro șovăi îngrozit, uitându-se la gărzi și cântărind riscurile. Apoi, încuviință din cap și dădu buzna peste femeia cu butoiul, aplecându-se de mijloc ca să o lovească din plin cu umărul.

Femeia căzu peste butoi, care, cu un zăngănit, se răsturnă într-o parte, lăsând o cascadă de pește strălucitor să se reverse în stradă. O duhoare de saramură de pește luă cu asalt nările lui Anders și sute de pești cu solzii argintii alunecară sub tălpile trecătorilor. Cei care se aflau pe acolo și escorta lui lupească alunecară pe pavaj, țipând speriați.

Anders era singurul pregătit de fugă, drept pentru care făcu un salt înapoi, departe de mizeria cu solzi, și-și făcu loc printre doi gură-cască. Se dezbrăcă de mantia cenușie, când Jerro apăru tăcut

lângă el cu mâna întinsă. Anders îi dădu mantia, iar Jerro o luă la picior în susul străzii, trăgându-şi-o peste cămaşa zdrenţuroasă.

Anders se ascunse după doi oameni, în vreme ce un lup argintiu-cenuşiu, despre care ştia că trebuia să fie Hayn, o luă pe urmele lui Jerro, urmat îndeaproape de camaradul său. Sperând că duhoarea peştelui îi va altera mirosul, Anders se căţără pe o grămadă de lăzi de lemn din faţa atelierului lângă care se găsea. Privi înapoi, să se asigure că lupii nu-l văzuseră, apoi se prinse de pervazul ferestrei de la etajul al doilea.

Picioarele goale mai că-i amorţiseră şi, pentru o clipă, năucit, Anders îşi schimbă mâinile, încercând să-şi facă piciorul să se ridice şi degetele să se prindă de ceva. Apoi păşi pe o proptea şi ajunse la jgheab, ridicându-se şi plonjând în siguranţă pe pajiştea acoperişului. Se rostogoli pe spate, cu braţele larg desfăcute, neluând în seamă zloata mocirloasă care se îmbiba încet în hainele sale de împrumut.

Dacă Jerro avea să scape de lupi — şi probabil că putea s-o facă, din moment ce era iute de picior şi putea să se caţăre acolo unde lupii nu aveau sorţi de izbândă —, mantia va fi fost o răsplată pentru ajutorul dat. Era mai călduroasă decât orice ştia Anders. O va înmuia iute într-un vas cu vopsea şi o va face

de nerecunoscut. În timpul ăsta, Anders va zăbovi pe acoperișuri, până ce piața avea să se golească.

Mintea îi lucra în viteză, cântărind noile împrejurări, pe care apoi i le puse în față, ca și cum aceste fapte ar fi trebuit în vreun fel să ajute ca totul să capete un sens.

M-am transformat într-un lup al gheții.

Rayna s-a transformat într-un dragon pârjolitor.

Dar noi suntem gemeni, deci este imposibil.

Dacă fusese vreo șmecherie de-ale dragonilor sau un soi de greșeală, asta el nu avea habar și nici nu știa de unde să înceapă ca să-și dea seama.

Se ridică în picioare, pornind la drum prin iarbă și ținându-se departe de marginea acoperișului, ca să fie sigur că nu-l va vedea nimeni.

Trebuia să-și găsească sora. Asta era tot ce conta.

CAPITOLUL CINCI

ÎN DIMINEAŢA URMĂTOARE, ANDERS ÎŞI continuă căutarea. Cu o seară înainte, şterpelise o pereche de bocanci de pe un stativ din curtea unei case şi-şi trăsese pantalonii de rezervă, chiar şi mai jerpeliţi decât cei pe care-i pierduse, şi pe care-i pusese deoparte pe acoperişul unei măcelării. Când se întunecă, descoperi că-i lipseşte haina pe care-o lăsase la docuri şi prada din buzunare, care l-ar fi ajutat să-şi cumpere cina. Se simţea prost din cauză că furase bocancii, căci era limpede că nu era o casă de bogătani, dar nu prea avusese încotro.

El şi Rayna aveau o duzină de locuri unde puteau să se reîntâlnească, dacă lucrurile ar fi mers prost, sau unde puteau să-şi lase mesaje şi instrucţiuni. Era felul lor de a se regăsi atunci când erau nevoiţi s-o şteargă şi nu puteau rămâne împreună.

Agăţându-se de ultima speranţă că Rayna reuşise să se prefacă din nou în om şi se întorsese în oraş,

Anders trecuse pe rând prin cele mai multe dintre locurile de întâlnire prin care fusese cu o noapte înainte.

Se cățără pe pajiștea acoperișurilor, ferindu-se de membrii Gărzii Lupilor care patrulau pe străzi. Sufletul îi era și mai mult cuprins de deznădejde, cu fiecare loc de întâlnire în care nu găsea nimic. Se așteptase ca cineva care-o recunoscuse la docuri să înceapă să ducă vorba că dragonul era chiar Rayna, dar cel puțin până în clipa aceea avuseseră noroc. În cele din urmă, se ghemui în iarba lungă din partea de sub vânt a unui horn, ca să aibă căldură, încercând pe cât posibil să tragă un pui de somn în așteptarea zorilor.

Și, trezindu-se dis-de-dimineață, o văzu pe Kess zgâindu-se la el de la o distanță sigură. Pisica neagră ședea pe un smoc de crini-făclie alb-gălbui strălucitori, numiți așa după culorile flăcărilor unui dragon, cu bobocii încă închiși în lumina blândă a dimineții. Probabil că pe undeva prin apropiere creșteau ierburi aromatice, pentru că Anders putea distinge mirosul puternic de mărar sălbatic și de buruiana-episcopului.

Văzând o figură cunoscută, avu senzația că i se ridicase o mică greutate de pe piept, chiar dacă era doar figura unei pisici. Își întinse un braț amorțit și pocni din degete, chemând-o.

— Hei, Kessie, fetițo! Vino aici! Ne putem ține de cald unul altuia o vreme, în timp ce facem un plan.

Pentru o clipă, avu impresia că găsise un aliat. Că el nu mai era Anders, cel care se transformase într-un lup și fusese vânat prin oraș și-și pierduse sora. Ca și cum era doar el însuși. Se va cuibări lângă Kess, gândindu-se la ce avea de făcut.

Dar Kess se mărginea să se uite la el cu ochii ei mari și galbeni, cu vârful cozii vânturându-se ușor, neapropiindu-se nici măcar cu un centimetru.

— Vino, șopti el din nou, pocnind din degete.

Dar pisica nu se mișcă, drept pentru care el se ridică în coate și în genunchi, târându-se un pic mai aproape de ea.

Pe când se apropia, pisica strâmbă din nas, iar nările îi fremătară când îi simți mirosul. Se însufleți numaidecât, arcuindu-și spatele și dând din coadă, după care-și dezgoli colții și-și înfoie blana, ca să pară mai mare. Își ridică o labă, scoțându-și gheare-le, și o aruncă spre el, silindu-l să se retragă, prilej cu care se lovi strașnic cu spatele de horn.

— Kess, ce te-a...

Dar pisica dispăruse, țâșnind ca din pușcă — un fulger negru rapid. Ca și cum și-ar fi dat seamă că mirosul lui nu era cel al unui băiat, ci cel al unui lup.

Era ca și cum nu l-ar fi cunoscut niciodată.

Când privi în jos la strada de sub el, își dădu seama că orașul se transformase la fel de sigur pe cât o făcuse el cu o zi înainte. Gărzile pe care le întâlniseră în ultimele două zile nu reprezentau nimic în

comparație cu asta. Membrii Gărzii Lupilor patrulau în formații de câte patru, aruncând priviri peste tot, cercetând și scormonind fețele din mulțime. Toți supravegheau cerul, sporindu-și vigilența.

Nici Anders nu era mai molcom și se surprinse privind în sus, fără să aibă însă habar ce spera să vadă. Dacă ar fi apărut un dragon, ar fi fost Rayna, sau ar fi venit ca să atace?

Anders coborî de pe acoperiș cu mișcări rigide, sărind într-o căruță plină cu fân și luându-l prin surprindere pe poneiul adormit înhămat la ea. Sări jos, scuturându-și hainele și părul de paie, îndepărtându-se înainte să apară proprietarul căruței.

Dacă Rayna continua să fie un dragon, nu exista îndoială că se ascundea undeva unde să fie în siguranță, departe de oraș. Iar el prinse să se gândească cum să revină înapoi de la forma de lup, trebuind să nădăjduiască același lucru și pentru ea, ca amândoi să capete din nou forma umană.

Dacă era așa, ea s-ar fi aflat pe câmpiile din vest, ceea ce însemna că încă o mai putea găsi în partea cealaltă a orașului. Cu așa de mulți lupi patrulând, era la mintea cocoșului că ea nu va risca să vină în oraș ca să-l caute.

De un an de zile, nu mai fuseseră deloc în partea de vest a orașului — locuințele de acolo erau prea bogate, lucru care însemna că niște gemeni zdrențăroși ar fi fost numaidecât descoperiți ca

fiind ceea ce și erau de fapt —, dar existau și locuri izolate în care s-ar fi putut ascunde.

După o oră de mers, dădu în sfârșit peste un semn lăsat de ea.

Era vorba doar de o adunătură de linii trasate cu creta, sus pe perete, chiar lângă o brutărie. Însă, trebuia să fie de la ea — nimeni altcineva nu s-ar fi aburcat pe butoaiele lipite de perete ca să bâjbâie cu o mână strecurată pe după streașină până ar fi dibuit bucata de cretă pitită acolo, după care să facă un desen taman în locul pe care-l aleseseră ei pentru așa ceva.

Dar ce reprezenta? Era un semicerc cu partea rotundă îndreptată în jos, care aducea cu un castron. Din el se iveau linii unduite, dar ce-o fi *însemnat* asta? Băiatul se strădui să-și pună creierul obosit la treabă.

În cele din urmă, își aminti. Anul trecut, zăcuse cu febră, acoperit de o sudoare când fierbinte, când rece, tremurând așa de tare, încât amândoi trăseseră o spaimă cât casa. Întrucât afară ningea fără întrerupere, Rayna îl dusese într-un grajd, iar ea străbătuse tot orașul.

Se cățărase pe acoperișuri și mersese prin nămeți ore întregi, întorcându-se vânătă la față, dar ducând cu ea, învelit în mai multe rânduri de cârpe și de hârtie, ca să îl mențină fierbinte, un termos în care se găsea cea mai bună supă din oraș. Toată lumea

spunea că supa din magazinul damei Sancheo era cea mai bună dintre cele mai bune, iar când Anders se îmbolnăvise, Rayna fusese convinsă că cea mai bună dintre cele mai bune îl va înzdrăveni.

Și avusese dreptate — îl ajutase s-o soarbă, tremurând ea însăși de frig și cu dinții clănțănindu-i, după care-l îndesase iarăși în claia de fân. Iar dis-de-dimineață, febra scăzuse. Rayna avusese întotdeauna grijă de el.

Nu-și putea imagina cum avea cineva să rezolve problema aceasta — el un lup, ea un dragon, tot Holbardul fiind pe urmele lor —, dar știa că ea o va putea face într-un fel sau altul. Dacă ar fi reușit să dea peste ea, ea va găsi soluția, așa cum făcuse mereu.

Acum, că știa unde o putea găsi pe Rayna, riscă să o întrebe pe o femeie în ce direcție ar fi trebuit s-o ia. Nu după mult timp, se afla în fața magazinului damei Sancheo. O putea vedea pe patroană și pe angajații ei înăuntru, trebăluind deasupra oalelor aburinde cu supă, în vreme ce mușteriii făcuseră coadă la ușă, înșiruindu-se de-a lungul străzii.

Tocmai se întreba dacă Rayna s-ar fi putut ascunde pe ulicioara de după clădire, când se gândi să-și ridice privirea. Și acolo, în deschizătura frontonului de pe acoperiș, era sora sa, îmbrăcată într-o rochie albastră și privindu-l cu zâmbetul ei caracteristic.

Simți o ușurare în piept și mai că i se înmuiară genunchii, de era să se întindă acolo, pe stradă,

relaxându-şi orice părticică din trup. Dar Rayna arătă spre coadă, după care se făcu nevăzută. El dădu colţul, fiind floare la ureche să se cațăre pe scheletul de piatră şi de lemn al casei, până când mâinile ei coborâră ca să-l ajute să urce pe acoperiş. Apoi se aruncară amândoi în iarbă, îmbrăţişaţi.

Bineînţeles, ea deja şterpelise nişte supă, sau banii cu care o cumpărase, aducând termosurile din locul de lângă deschizătura frontonului, unde le ascunsese. Floricelele timpurii de primăvară răsăreau în jurul lor, unduite de o briză blândă pe pajiştea de pe acoperiş care se întindea pe lungimea întregului cvartal. Se aşezară amândoi cu spatele la fronton, feriţi de vânt, lăsând supa să-i încălzească, în vreme ce sporovăiau.

— Nu mi-a venit să cred, am rămas goală puşcă, spunea ea. În clipa în care tocmai mă gândeam cum să mă transform la loc, m-am trezit fără haine pe mine în pustietate. Fără haine, Anders! râse ea, clătinând din cap. Nu mai rămăsese nimic pe mine, în afară de agrafe! Cum crezi că fac lupii ca să nu li se întâmple asta?

— Ei...

Dar nu putu să continue să vorbească despre amuletele pe care lupii i le arătaseră mai devreme, înainte ca ea să apuce să turuie din nou.

— Îţi place rochia mea cea nouă? întrebă şi prinse într-o mână o bucată de stofă albastră, ca el

s-o admire, cuvintele rostogolindu-i-se din gură. Este mai bună decât cea veche, zic eu. Aşa că sunt în avantaj. Am furat-o de pe o frânghie. Am dat destul de repede de o fermă.

— Sper că nu era rochia de duminică a cuiva, spuse el, atingând stofa fină.

Îi părea îndeajuns de rău pentru bocanci, dar rochia asta era frumoasă.

Rayna ridică din umeri.

— Noi o să avem grijă de noi, iar ei o să aibă grijă de ei. Nu am putut să fac rost de bocanci de-acolo, dar i-am dibuit ceva mai aproape de oraş.

Îşi scoase agrafele de aramă, iar şuviţele de păr se desprinseră, încadrându-i faţa, după care puse o agrafă în mâna lui.

— Mereu am spus că astea conţin puţină esenţă în ele, spuse ea, în vreme ce el rotea agrafa între degete.

Era frumos meşteşugită, fin modelată din aramă bătută, care strălucea mereu. Pe o parte se vedeau nişte desene mici şi complicate, despre care ei crezuseră dintotdeauna că ar fi rune.

Anders ştia că runele erau acelea care canalizau esenţa — puterea care venea din natură, din pământul însuşi. Era proprietatea lor de a canaliza esenţa care le permitea lupilor să se transforme.

Dar, dacă agrafele erau artefacte, nu arătaseră niciodată nici cea mai mică urmă de esenţă, în afară de faptul că supravieţuiseră transformării Raynei

într-un dragon. Le avea de când se ştia, poate dintotdeauna, şi oricât de înfometaţi fuseseră vreodată gemenii, nicicând nu le puseseră la bătaie. Simţiseră instinctiv amândoi că erau prea valoroase — erau singurele lucruri pe care le aveau şi care ar fi putut veni din trecutul lor.

Anders îi înapoie agrafa, dar cum Rayna continua să turuie la viteză maximă, el nu se putu opri să nu simtă că vorbele erau aproape *prea* vioaie, *prea* vesele — nu era încrederea în sine obişnuită a Raynei. În ciuda zâmbetului ei trufaş, când se văzuseră unul pe celălalt, Rayna îl îmbrăţişase cu aceeaşi putere cu care o îmbrăţişase şi el pe ea. Anders se întrebă dacă de data aceea îi fusese şi ei frică, aşa cum îi fusese lui.

Undeva, dincolo de această încredere în sine, ea era tulburată. Poate chiar speriată. Dar Rayna nu cunoştea altă modalitate de a merge mai departe decât repezindu-se cu capul înainte.

— Zborul a fost de necrezut, spuse ea. De necrezut! Azi mă dor toţi muşchii spatelui, dar, ah, nu-l pot descrie! Să pluteşti, de cum ai priceput cum se face... Trebuie să găsesc calea de a o face iarăşi.

Anders fusese atât de prins cu căutarea ei — cu oboseala lui, cu propria transformare, cu osteneala rece şi aspră a îngrijorării de care fusese cuprins —, încât nu avusese timp să stea locului ca să cugete la altceva decât la a o găsi, încă de când o zbughise

din piața docurilor. Or, acum, când Rayna vorbea, el reuși să se gândească.

— I-ai văzut cum mai fugeau cu toții de mine? îl întrebă ea. Intraseră în panică, era de-a dreptul caraghios. Am văzut cum un om s-a lovit cu capul de un zid. Lupii mici și oamenii s-au împrăștiat în tot locul.

Anders își bău supa, neștiind cum să răspundă la asta. Rayna fusese întotdeauna mai dură decât el, dar nu și insensibilă. Acum însă, părea să considere că a te transforma într-un dragon era un soi de joacă. Oare brava sau era foarte încântată de zbor, de noua ei rochie, decât de ceea ce putea însemna asta?

— O clipă am crezut că gărzile chiar o să mă rănească, spuse ea, iar el fu din nou atent la vorbele ei. Sulițele de gheață pe care le-au aruncat lupii... le-ai văzut? Am vânătăi pe tot piciorul acolo unde m-au lovit, iar într-o parte am o tăietură groaznică. Totuși, urmă ea râzând, nu prea și-au atins ținta.

— Sunt pe urmele tale, spuse el, așa de încet, încât ea aproape că nu-l auzi.

— Ce anume?

— Te-am căutat peste tot prin oraș și am auzit ce se vorbea pretutindeni. Lupii sunt pe urmele tale. Sunt patrule pe fiecare stradă, spuse el. Toți stau cu ochii pe cer. Ei spun că tu ești un dragon pârjolitor spion și că, data următoare, vor fi pregătiți.

— Dar nu am făcut nimic rău! protestă ea, indignată. Poate că m-am transformat, dar nu sunt așa

cum... nu sunt cum sunt *dragonii*. Nu vreau să fac rău nimănui! Și nici măcar *nu am vrut* să mă transform!

— Și dacă iar se întâmplă chestia asta? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat este dacă și tu te vei putea transforma într-un dragon, pentru că eu...

— Rayna, încercă el s-o întrerupă, dar fără să reușească.

— M-am gândit la asta și...

— *Rayna!* repetă el, mai tare de astă dată, și ea tăcu surprinsă.

— Nu m-am transformat într-un dragon pârjolitor, spuse el încet, silindu-se s-o privească în ochi.

Și de data asta ea nu-l mai întrerupse, părând să-și dea seama că el avea mai multe de spus. Și el se forță să vorbească.

— M-am transformat într-un lup al gheții.

Rayna rămase cu ochii la el, mută de uimire, deși nu pentru mult timp.

— Un *lup*? chițăi ea. Nu se poate, cei dintr-o familie nu pot fi decât unul — un dragon sau un lup!

— Știu și eu asta, răspunse el încet, uitându-se la supă, simțindu-se ca și cum, într-un anume fel, *el* era de condamnat pentru problema asta imposibilă.

Ca și cum, din moment ce ea se transformase prima, el ar fi trebuit să îi semene întru totul. Ca și

cum, dintr-odată, legătura lor fusese distrusă, pentru că el nu făcuse asta.

— Dar suntem gemeni, insistă ea, lăsându-şi termosul deoparte şi întorcându-se ca să-l privească în ochi. Nu mă privi aşa, ştii că suntem. Scrie pe feţele noastre.

Şi aşa şi era... dar nu era. Într-adevăr, nu arătau chiar la fel, dar dacă ştiai cum să priveşti, existau detalii. Amândoi aveau exact aceeaşi gropiţă în obrazul drept, aceleaşi sprâncene ferme, aceleaşi gene lungi. Amândoi îşi duceau la fel braţele la piept când nu se simţeau bine şi amândoi îşi înclinau la fel capetele când cugetau.

Dar câţi alţii din Vallen au gropiţe? întrebă o voce micuţă din adâncul minţii sale. *Ai învăţat să duci braţele la piept văzând-o pe ea?*

Rayna exista până şi în cea mai mică amintire pe care o avea Anders, de la pătuţul pe care-l împărţiseră la orfelinat la momentul fugii lor, la vârsta de şase ani, din cauză că femeia care răspundea de ei vrusese să-i despartă, şi... până azi. Anders prinse cu amândouă mâinile vocea aceea micuţă şi răutăcioasă şi o îndesă într-o casetă din minte, încuind bine capacul.

Rayna era sora lui. Fusese sora lui dintotdeauna. Şi avea să fie mereu.

CAPITOLUL ȘASE

RAYNA ÎL FIXA CU PRIVIREA, SILINDU-L să răspundă.

— Sigur că da. Suntem gemeni. Și apoi detestă cuvintele, chiar în timp ce le rostea: Rayna, crezi că ar trebui să plecăm din Holbard? Ești căutată aici. Și poate și eu. Lupii ar trebui să meargă la academie și să intre în gardă.

— Să plecăm?

Ea se strâmbă la gândul ăsta. Holbardul era capitala Vallenului și chiar singurul oraș mai mare. Oriunde în altă parte, într-un orășel sau, mai rău, într-un sătuc, ar fi trebuit să lupte din greu să supraviețuiască. Oamenii și-ar da repede seama ce e cu ei și și-ar feri buzunarele de degetele lor lipicioase.

— Hai mai întâi să facem o recunoaștere! Să vedem cât de rău este.

Amândoi ştiau că Rayna trebuia să se ascundă, în vreme ce Anders va bântui prin oraş ca să audă zvonurile şi să revină pentru a i le împărtăşi. Dar probabil că, înlăuntrul ei, şi ea era la fel de tulburată — nici el, nici ea nu voiau să se despartă, aşa că, atunci când Rayna îi sugeră să-l urmeze pe acoperişurile unde nimeni nu ar fi putut s-o vadă, el nu se opuse.

Dar când coborî de pe acoperiş, veştile se dovediră *toate* rele.

Se discuta pe fiecare stradă, şi la fiecare colţ se găseau membri ai Gărzii Lupilor. Dacă până acum Anders crezuse că patrulele se înmulţiseră, asta era nimic în comparaţie cu valurile de uniforme cenuşii de care dădea pe oriunde s-ar fi dus.

Îi trase de limbă pe vânzătorii care, când şi când, le mai aruncau resturi, pe ceilalţi copii care alergau pe străzi, sursele lor obişnuite de zvonuri, şi peste tot auzea aceleaşi vorbe. Şoaptele şi grijile zilei trecute se prefăcuseră în fapte pline de sevă, pe care nimeni nu le mai punea la îndoială.

Pur şi simplu fuseseră norocoşi că niciunul dintre cei care-i cunoşteau nu se aflase la docuri, sau cel puţin nimeni dintre cei care-i cunoşteau nu fusese ispitit să se adreseze autorităţilor, atrăgând astfel atenţia asupra lor. Dar frica se împrăştiase în

oraș și tot exista riscul ca, odată recunoscuți, cineva să rupă tăcerea.

— În tot orașul sunt spioni dragoni, spuse dama Sturra, o brutăreasă care se arătase bună cu ei în momentele lor cele mai grele.

Frământa, îngrijorată, alt rând de aluat și era mânjită pe față cu un strat subțire de făină.

— E o întreagă rețea, din câte am auzit. Gata să se răscoale și să pornească un nou război pentru a stăpâni Holbardul.

— Altă bătălie, la fel ca ultima, spuse una dintre cliente, căutând să înlăture cutele de pe rochia fină albastră, ca și cum ar fi vrut să înlăture la fel de ușor și necazurile orașului. N-o s-o uit niciodată. Eram la docuri când a început bătălia. Am sărit în port, în paltoane și în bocanci, căci eram într-o grabă teribilă. De sus veneau în picaj dragoni hotărâți să ne ardă de vii și doar lupii și gheața lor se opuneau să devenim niște frigărui pe grătar în orice clipă.

— Lupii gheții ne-au salvat, confirmă soțul brutăresei, domnul Mensen, întinzându-i lui Anders un rulou micuț cu scorțișoară în timp ce îi făcu semn cu ochiul. Și nu vă faceți griji, tot ei ne vor salva și de data aceasta.

— Am auzit că dragonul din piața docurilor era un spion, spuse a doua clientă, preocupată să-și îndese marfa cumpărată în coș.

— E normal, căzu de acord dama Sturra, dând gânditoare din cap. Întrebarea este dacă a obținut ceea ce a vrut.

— Și rușine lor că s-au folosit de copii! adăugă domnul Mensen, încruntându-se.

— Nu și dragonul ăla, spuse încântată clienta. Fusese trimis să distrugă Toiagul Haddei, după cum am auzit. Să se asigure că nu se vor mai transforma și alți lupi, să slăbească Garda Lupilor. Dar este păstrat în siguranță, mi-a spus chiar un membru al gărzilor.

— Dragonii nu urmăresc decât un singur lucru, și acela este să le facă rău celor nevinovați, să-i ucidă dacă pot, spuse prima clientă. Și ce s-a petrecut ieri nu a fost cu nimic altceva decât asta.

Și tot așa, peste tot pe unde mergea.

Când o întâlni pe Rayna pe o alee și-i povesti ce auzise, gura fetei se îngustă și buzele i se subțiară.

— Să facă rău celor nevinovați, șopti ea, înroșindu-se de furie. Să-i *ucidă*, dacă pot. *Eu sunt* nevinovată, Anders! Eu sunt cea care s-a prefăcut într-un…

El o trase și mai adânc pe alee, în spatele unui grajd, înainte ca vocea ei să devină prea răsunătoare, dar ea își smulse brațul, făcând trei pași în spațiul izolat, după care făcu stânga-mprejur, dând să se întoarcă.

— Sunt o locuitoare a Vallenului, ca și ei, spumegă ea. Ar trebui să fiu protejată. *Ultimul* lucru pe care mi-l doresc este să am de-a face cu dragonii pârjolitori, știu cine sunt ei. Nu sunt slabă! Doar pentru că se dovedește că pot să zbor, nu înseamnă că eu...

Vocea i se stinse, fața i se înroși și mai tare, căpătând o nuanță întunecată, iar ochii i se lărgiră și mai mult. Anders își dădu seama că era *prea* roșie. Nu era o culoare firească, ci un purpuriu intens care se insinua prin pielea fetei. Deodată, tenul ei prinse strălucirea bronzului.

Dinspre ea veneau valuri de fierbințeală, care îi învălmășeau gândurile și făceau să treacă prin el un fior de panică.

— Rayna, nu!

Se repezi înainte, prinzând-o de rochie ca și cum ar fi putut preveni în vreun fel transformarea doar prin puterea intenției.

— Mă străduiesc! spuse ea pe un ton răgușit, strângând din ochi pentru a se concentra.

— Respiră, o îndemnă el, ținând-o aproape și silindu-se să reziste tentației de a o îndepărta, tentației de a fugi, de a găsi un nămete de zăpadă în care să se arunce pentru a se răcori. Lupii mi-au spus că te transformi atunci când ai sentimente puternice, încearcă să te gândești la altceva! Ascultă-mi vocea. Poți s-o faci, Rayna!

Ea își întinse mâinile și se prinse de umerii lui, ținându-se strâns de el.

— *Ajută-mă!* strigă ea, cu capul dat pe spate și strângându-l până la durere.

— Rămâi calmă, concentrează-te!

Apoi, deodată, ea-i dădu drumul, împleticindu-se un pas în spate, iar nuanța nefirească de roșu dispăru treptat de pe fața ei. Groaznica fierbințeală se stinse și ea redeveni Rayna. Pieptul îi tresălta ca și cum tocmai ar fi încheiat o cursă, iar inima îi bătea cu putere, de parcă ar fi vrut să-și ia zborul din piept.

Pe alee se auzi un tropăit. Apăru un tânăr, ținând o mătură cu amândouă mâinile.

— Pleacă de lângă ea! strigă el, îndreptând mătura spre Anders, care se feri.

— Ce faci? țipă Rayna, sărind între ei.

— Te-am auzit! spuse tânărul, ținând mătura pregătită. Ai strigat după ajutor.

— Ba nu, protestă numaidecât Rayna, și încet, zăpăcit, tânărul lăsă mătura în jos. O fi venit din altă direcție, insistă ea, întinzând mâna spre Anders. Noi nu avem nevoie de ajutor. Tocmai plecam.

Îl lăsară năuc în urmă, după ce Rayna îl trase pe Anders pe lângă el. Când ajunseră iar în agitația străzii, dispărură în mulțime cât de repede fură în stare. Străbătând strada, el nu-i dădu drumul la mână. Cu lupi de veghe la fiecare colț și cu o trans-

formare recentă din pricina unui temperament vulcanic, era de parcă zidurile orașului se prăbușeau peste ei. Anders se temea pentru ea — într-un mod protector — așa cum nu mai simțise până atunci.

Se surprinse privind stăruitor la lupi. Cei mai mulți dintre aceștia erau în formă umană, păstrând o ținută care se asemăna cu cea păstrată de Lisabet. Ca și cum ar fi știut că sunt urmăriți și o permiteau. Ca și cum ar fi știut lucruri pe care nu le știa nimeni altcineva. Anders nu se putea opri să nu se întrebe cum se simțea soiul acesta de încredere în sine. Acest tip de cunoaștere și de putere.

Peste câteva minute, când mergeau pe o stradă largă, doi băieți mici trecură în fugă pe lângă ei. Unul purta o pătură roșie în chip de pelerină. Celălalt puse mâna pe el, cuprinzându-l cu brațul și trântindu-l la pământ. Amândoi căzură cu un bufnet la picioarele Raynei și ale lui Anders. Pentru o clipă, ar fi putut fi Anders și Rayna cu ceva ani în urmă, un amestec vioi de mâini și picioare cafenii, după care unul dintre ei vorbi.

— Stai pe loc! urlă el. Te voi ucide cu sulița mea de gheață, dragonule!

Unul dintre ei o făcea pe Rayna — pătura nu era o pelerină, ci aripile dragonului —, iar celălalt o făcea pe Garda Lupilor.

Rayna își coborî privirea asupra lor.

— Este careva...

Vocea i se stinse, apoi prinse să se ridice.

— Chiar crede cineva din orașul ăsta că m-ar putea ucide?

Anders știu ce se va întâmpla înainte să se întâmple.

— Nu! spuse el, repede, întinzând o mână spre ea. Nu, ascultă-mă!

Dar de data asta nimic nu o mai putea opri. Mai iute decât ar fi putut băga el de seamă, ea se prefăcu într-o flamă roșie, desfăcându-și aripile și zburând pe deasupra lui. Acoperise cea mai mare parte a străzii, care era una dintre cele mai largi din Holbard. Lăsându-și capul pe spate, ea mugi, iar pământul se cutremură sub picioarele lui. Când biciui cu coada, frontonul unui magazin se prefăcu în bucățele ca o casă din cărți de joc.

Anders se dădu înapoi, iar patru — nu, șase lupi sosiră în pas alergător dinspre capătul străzii, mârâind cu colții dezgoliți. Formară un semicerc în jurul Raynei, care-și desfăcu din nou aripile și dădea drumul unor răgete puternice.

Cei de pe stradă fugiră îndărăt, luându-l cu ei pe Anders, ca și cum apele mării la reflux ar voi să-l răpească de lângă sora sa.

Primul dintre lupi lovi pământul cu labele din față, chiar lângă locul unde rochia albastră a Raynei

zăcea sfâșiată, și două sulițe de gheață zburară din piatră, lovind-o pe Rayna acolo unde aripa se îmbina cu trupul, făcând-o să țipe de durere și de furie.

Al doilea lup lovi și el, și ea își plecă fruntea la timp ca să nu-i fie scos ochiul.

Cuprins de panică, Anders putea simți cum se apropie propria sa transformare. Privelișteа deveni și mai strălucitoare, mirosurile, mai ascuțite. Mintea i se limpezi, iar trupul se pregăti de transformare. Culorile se estompară, ajungând să se spălăcească și mai mult decât ultima oară. Încercă să rămână calm, să înlăture toate astea și să rămână în formă umană, dar durerea din coastele sale rănite era și mai puternică și cobora până în vârful picioarelor. Oasele căpătară alte forme, iar el se trezi scos din hainele sale încă o dată.

Repezindu-se înainte — deși habar nu avea ce urma să facă —, cel mai mare dintre lupi scoase un urlet, iar Anders descoperi că putea înțelege acel strigăt. Era un strigăt de alarmă, iar el, asemenea restului haitei, își plecă numaidecât capul pe spate pentru a scruta cerul.

Un *al doilea* dragon plutea peste acoperișurile Holbardului, de cel puțin două ori mai mare decât Rayna, în stacojiu, auriu și bronz, așa cum era și ea, licărind în soarele după-amiezii târzii. Mugi și, drept răspuns, Rayna țâșni spre cer, iar fierbințeala

aruncată de aripile sale îi doborî pe Anders şi pe ceilalţi lupi.

Valurile de dogoare venite dinspre ea, mozaicul ameţitor de mirosuri care-i înfundase nările — miasma de rânced ce venea dinspre cai, mirosul jilav al pavajului, dulcea aromă a unui cuptor din apropiere —, toate acestea se combinară, năucindu-l pe Anders.

Ridicându-se în picioare, nu putu face nimic altceva decât să o urmărească zburând în sus. Se trase înapoi sub streşinile clădirilor, astfel încât ceilalţi lupi să nu-l poată vedea. Cum putea ea *să facă* aşa ceva? Cum putea să zboare direct către vrăjmaş?

Rayna dădea din aripi, urcând fără contenire, după care le desfăcu larg pentru a pluti — şi el îşi dădu seama că ea nu zbura *către* celălalt dragon, ci că fugea *de* el.

În vreme ce lupii alergau în josul străzii, căutând să rămână cât mai mult sub Rayna, un bărbat îl depăşi în goană pe Anders. Toţi locuitorii îşi găsiseră adăpost în case şi în ateliere, dar bărbatul acela alerga ca să ajungă în mijlocul străzii, privind în sus la dragonul mai mare care-o urmărea pe Rayna. Era îmbrăcat într-o haină albastră simplă şi purta o beretă plată, care-i ascundea cea mai mare parte a feţei şi, dacă n-ar fi gonit până în mijlocul

străzii în timp ce ceilalți o șterseseră în mare grabă, Anders nu l-ar fi băgat nicidecum în seamă.

Apăru și o femeie, care se grăbi să i se alăture, îmbrăcată ca și el cu o haină și cu pantaloni simpli, de sub care se vedeau niște bocanci grosolani. Amândoi arătau cât se poate de obișnuiți, deși se purtau cu totul altfel.

Schimbară câteva cuvinte, apoi ea goni pe lângă el, depărtându-se la vreo cincisprezece metri. Se lăsară amândoi deodată într-un genunchi, sprijinindu-se cu o mână de pământ, iar mulțimea din jurul lui Anders prinse să urle din nou când cei doi începură să se transforme.

Pielea li se făcu roșie, hainele li se evaporară și deveniră invizibile, iar ochii lui nu putură să distingă modul în care începură să se mărească și să crească, devenind uriași în numai câteva secunde, în timp ce dungile arămii și aurii de pe trupurile lor străluceau în lumina soarelui.

Dacă Rayna măsura în lungime cam cinci metri, cei doi măsurau cel puțin zece, dominând cu totul strada. Erau incredibil și îngrozitor de mari, iar dogoarea care venea dinspre ei părea că în fiece clipă ar fi putut să dea foc străzii. Când bătu o rafală de vânt, cei doi se desprinseră de pământ, începură să zboare în cercuri, lovind aerul cu bătăi iuți și puternice de aripi, și se alăturară urmăririi.

Rayna nu mai avea nicio şansă. În vreme ce loviturile lor de aripi erau repezi şi eficiente, ale ei erau disperate şi prea puţin eficace — practic mai mult îşi înfigea ghearele în aer, decât să zboare.

Se înclină spre dreapta, dând cu furie din aripi şi încercând să mărească distanţa dintre ea şi urmăritori. Dar aceştia erau mult mai mari decât ea şi planau, acoperind distanţa în câteva secunde.

Rayna urlă, încercând să-şi întoarcă spre ei capul — oare se străduia să arunce cu foc? Dacă asta era, nimic nu se întâmplă. Cu inima în gât, Anders alergă în josul străzii după lupii care-i urmăreau pe dragoni de pe pământ.

Dragonii o înconjurară, apoi o luară spre munţi, ducând-o cu ei ca pe o oaie neajutorată gonită de trei câini ciobăneşti. Ea încercă să se strecoare pe lângă unul dintre ei, dar fu împinsă înapoi, iar o flacără îngrozitoare trecu chiar pe lângă tâmplele ei.

Anders nu mai luă în seamă durerea din coaste — se părea că vătămătura se transforma odată cu el. Trase cu putere aer în piept şi goni bezmetic spre marginea oraşului.

Ajunse la timp la porţile oraşului pentru a apuca să-i vadă pe ceilalţi lupi, acum cu duzinile, cum se strecoară dincolo de ziduri, pe câmpul din afară. Se opri înainte să iasă, ridicându-se pe labele din spate şi înghiţindu-şi un strigăt de disperare.

Rayna și ceilalți trei dragoni erau deja un punct care dispărea la orizont.

Ea dispăruse, iar el, oricât de repede ar fi fugit, tot nu ar fi ajuns-o.

Dintr-un moment în altul, lupii aveau să se întoarcă în oraș ca să-și înainteze raportul. Dacă mai zăbovea acolo, la porți, îl vor găsi. Trebuia să fugă.

Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă, să supraviețuiască, să mai trăiască o zi și să încerce să pună la cale un plan, deși nu putea să înceapă să-și imagineze care ar putea fi acesta. De data asta, Rayna nu mai era de capul ei — era prizonieră. De data asta, Rayna nu-l va mai aștepta a doua zi cu o supă fierbinte ca să-i povestească aventurile prin care trecuse.

În mintea lui, două întrebări duduiau ca niște lovituri de tobă, iarăși și iarăși, și erau atât de stăruitoare, încât îl împiedicau să gândească limpede.

Cum avea să găsească fortăreața dragonilor?

Și, chiar dacă ar fi dibuit-o, cum avea s-o salveze pe Rayna?

Va trebui să afle mai multe despre dragoni, despre locul unde se ascundeau, despre punctele lor slabe, despre cum să dea de sora lui și despre cum să afle drumul spre casă.

Își petrecuse cea mai mare parte din viață speriindu-se de una sau de alta și lăsând-o pe Rayna

să ia hotărâri. Dar poate că asta însemna că putea face ceva când era speriat — şi putea face şi asta.

La orice colţ de stradă oamenii vorbeau despre dragoni, dar într-un singur loc erau *studiaţi* dragonii, într-un singur loc se învăţa cum să-i învingi. Într-un singur loc se putea afla tot ceea avea el nevoie să afle.

Toată ziua urmări lupii, văzând cât de siguri de ei erau. Avea nevoie de soiul acesta de putere şi de cunoaştere, şi exista un singur loc unde-l putea obţine.

Trebuia să se înscrie la Academia Ulfar.

Va învăţa cum să-şi controleze transformarea, va afla ce ştiau ei despre dragoni şi va găsi o cale să fugă şi plece după Rayna. Nu putea să stea s-o aştepte să se întoarcă. Trebuia să găsească o cale de a o ajuta. Era singura lui speranţă de a o mai vedea vreodată.

Uriaşa haită de lupi care urmărise dragonii pe câmpie se întorcea încolonată în formaţie. Curând, trecu de zidurile oraşului.

Aşa că, în loc să se strecoare printre clădiri ca să se ascundă din nou, Anders îşi făcu singur curaj şi, simţind iarba sub labele sale, ieşi încet la vedere şi se îndreptă către porţi pentru a-i întâmpina.

CAPITOLUL ŞAPTE

CÂTEVA DUZINI DE LUPI SE APROPIAU de el, mărşăluind. Având noua sa formă, Anders putea să-i înţeleagă şi să le citească gesturile, ca şi cum i-ar fi vorbit. Văzându-l, ei îşi ciuliră urechile, iar când un lup uriaş se arătă în fruntea haitei, Anders îşi dădu seama că era Hayn, lupul întâlnit pe alee, judecând după blana cenuşiu-argintie şi după semnele negre din jurul ochilor, unde s-ar fi găsit ochelarii dacă ar fi fost om.

Cu un mârâit uşor, Hayn îi domoli pe ceilalţi. După felul în care-şi purta coada în sus, dând din ea cu încredere într-o parte şi-n alta, Anders putea să spună că ocupa o poziţie mult mai importantă decât crezuse el cu o zi înainte.

Hayn se opri în faţa lui Anders, aproape făcând o plecăciune cu jumătatea superioară a trupului şi întinzându-şi labele în faţa lui. Pentru o clipă, Anders

rămase năuc, apoi labele lui Hayn se îngroşară, iar trupul i se lungi, şi lupul deveni bărbatul cu umeri largi pe care-l întâlnise în spatele grămezii de lăzi.

— Mă bucur să te văd din nou, tinere, spuse el pe un ton grav, ridicându-şi pe nas ochelarii cu rame groase. Te-ai putea transforma ca să putem vorbi? Noii lupi găsesc adesea că la început e mai uşor să vorbească.

Doar că Anders nu se putea transforma, mai ales în faţa duzinilor de lupi. Tot nu avea o amuletă şi resturile hainelor sale se găseau undeva în oraş. *Din nou!* Scheună, neştiind cum să transmită informaţia aceasta, după care-şi dădu seama că toţii lupii din jurul lui înţeleseseră din înclinarea capului şi din scheunatul său moale ce voia el să spună. Chiar şi Hayn păru să priceapă şi, dând din cap, se transformă iarăşi în lup, luându-şi locul în fruntea haitei.

Când îşi ridică uşor capul mârâind încet, din fundul gâtlejului, Anders îşi dădu seama nu numai că înţelegea gesturile lui Hayn, dar că le putea chiar pricepe înţelesul exact: *Fireşte, trebuia să mă fi gândit la asta. Hai să ne întoarcem la academie!*

Nu că ar fi auzit exact vorbele acestea. Era asemenea modului în care simţurile sale îi aduceau informaţii în fiece clipă, descoperind că orice sunet, cât de mic, sau orice mişcare a celorlalţi lupi avea un înţeles. În unele cazuri, era complet ciudat, dar

în altele, era mai clar decât vorbirea. Deja înțelesese că îi va fi mult mai greu să mintă.

Un nou gând îi provocă un fior de gheață pe șira spinării — oare, odată cu orice mișcare a sa, împărtășea fără să vrea propriile gânduri și propriile temeri?

Hayn trecu pe lângă el, și Anders se întoarse să intre în ritm, în mijlocul haitei de lupi, întinzând pasul spre porțile orașului. Cumva, de neimaginat, era unul dintre ei. Se lupta cu dorința de a fugi din haită ca să-și salveze viața, întinzându-și labele pentru a descoperi cât de repede poate fugi noul său trup, dar se sili să rămână în formație.

Locuitorii orașului le făcură cărare în timp ce ei mărșăluiau prin oraș — probabil că nu mai văzuseră niciodată până atunci atât de mulți lupi laolaltă, sau cel puțin nu de la ultima mare bătălie. Anders cu siguranță nu văzuse.

Străbăteau Ulfarstrat, drumul pietruit care ducea la academia aflată nu departe de porțile orașului. În doar câteva minute, uriașele porți de fier ale academiei și barăcile se profilară în fața lor. După ce se deschiseră, haita pătrunse într-o curte mare de piatră, înconjurată de ziduri înalte de piatră.

Dacă atelierele și casele din Holbard erau colorate în verde, galben și albastru, curtea interioară a Ulfarului era din piatră, cu o tentă mohorâtă de

cenușiu-albăstrui. Arăta în așa fel încât nici buruienile nu îndrăzneau să apară printre crăpăturile dintre pietre. Curtea se întindea pe sute de metri și peste tot vedeai o ordine desăvârșită.

Cei mai mulți dintre lupi se îndreptară spre barăcile din Ulfar, unde trăiau și se instruiau adulții din Garda Lupilor. Hayn îl conduse pe Anders în academie, înaintând de-a lungul holurilor de piatră cu căpriori groși de lemn, bine luminate, din metru în metru, de lămpi cu ulei.

Părea mai mult o fortăreață decât o școală, iar Anders simțea cum, cu fiecare pas, se face tot mai mic, burta apropiindu-se tot mai mult de pământ, coada lipindu-i-se de trup, tot mai puțin sigur de hotărârea impulsivă de a risca venind aici.

Hayn se opri în fața unei uși deschise și, stând în spatele lui, Anders văzu că era vorba de un depozit și o spălătorie. Înăuntru, rafturile se înălțau până la tavan, încărcate cu haine cenușii frumos împăturite. Acolo se găsea o femeie ocupată cu o mașinărie mare, de metal, acoperită peste tot de rune. Anders își dădu seama că era un artefact. Dar chiar și cu aparatul magic, tot părea o muncă titanică — de oboseală, femeia era roșie la față.

Când Hayn și Anders intrară, ea tocmai punea o cămașă în mașinărie. Se auzi un clinchet ușor, iar mai multe brațe de metal începură să bâzâie și să

se mişte iute. Peste câteva clipe, două dintre braţele acelea se întinseră şi puseră pe un raft de deasupra o cămaşă frumos împăturită.

Se întoarse după următoarea cămaşă şi, văzându-i pe cei doi, femeia zâmbi.

— Bună, Hayn! spuse ea, recunoscându-i fără îndoială forma lui de lup. Văd că ai un tânăr amic.

Hayn se întinse, se transformă şi dădu din cap curtenitor.

— Am un elev nou, damă Lindahl, spuse el. Are nevoie de haine, înainte să-l duc la Lupoaica Alfa.

— Desigur, spuse ea, fără să surâdă cu subînţeles, lucru pentru care Anders îi fu recunoscător. Mergi în spatele paravanului de colo, dragul meu, şi te îmbrăcăm de cum revii în două picioare.

Anders se duse după paravan, făcând zgomot cu ghetele sale pe podeaua de piatră, şi încercă să se liniştească pentru a se transforma. Sentimentul că e în mare primejdie îi dădea ghes să o rupă la fugă, iar cu ochii minţii tot ce putea vedea era Rayna, condusă cu de-a sila spre zările îndepărtate. De câte ori vedea imaginea aceasta, inima lui se făcea cât un purice.

Apoi, auzi vocea calmă a lui Hayn venind de dincolo de paravan.

— Inspiră adânc, spuse el cu blândeţe, ţine-ţi suflul o secundă, apoi expiră. Închide-ţi ochii. Dacă-ţi

liniștești mintea, vei găsi esența umană dinlăuntrul tău. În vremurile în care învățam și eu, mă gândeam la asta ca la o pereche de șosete făcute ghem și întoarse pe dos, pe care apoi le desfăceam și le întorceam pe față. Ia-ți sinele uman și desfă-l, ca să-l întorci pe față.

Anders se strădui să urmeze sfatul și, pentru o clipă, se simți deznădăjduit — dar, imaginându-și fie și o banală pereche de șosete, se calmă și, peste câteva clipe, simțind un fulger de durere cum îi trece prin brațele și picioarele care își recăpătau forma, deveni din nou ființă umană. Și poate că duruse ceva mai puțin ca ultima oară.

Dama Lindahl îi ceru să scoată mâna de după paravan și s-o țină la nivelul capului, ca să-și dea seama cât de înalt era, după care îi trecu o legătură de haine. În vreme ce se îmbrăca, o auzi vorbind încet cu Hayn, cu o voce mai puțin jovială:

— Am auzit că au fost patru.

— Au fost, spuse Hayn, părând istovit. Trei pe pământ, unul în aer. Au plecat după ce și-au recuperat spionul. Va fi o cu totul altă treabă dacă vor începe să provoace incendii.

— I-am mai alungat și înainte, îi aminti ea, cu blândețe. O putem face din nou.

— Așa e, căzu el de acord. Dar prețul a fost foarte mare.

Anders își puse în tăcere hainele pe care i le dăduse dama Lindahl — o cămașă și pantaloni, lenjerie și ciorapi de lână groși, mai bune decât tot ce purtase el până atunci — mai bune decât atinsese el vreodată, cu excepția lucrurilor pe care le furase. Hainele erau colorate într-un cenușiu de lup, dar cu nuanțe albe, și erau tivite, așa cum erau întotdeauna uniformele elevilor pe care-i văzuse în oraș. Butoni albi la cămașă, cusături albe la pantaloni.

Când, în cele din urmă, își făcu apariția, dama Lindahl îi cercetă picioarele și scoase o pereche de bocanci negri bine lustruiți. Hayn îl așteptă să se plece să-și lege șireturile, apoi se întoarse să iasă din depozit.

— O să ne revedem foarte curând, sunt sigură, îi spuse dama Lindahl cu un surâs. Se spunea că este un semn rău că luna asta nu avem elevi. Dar iată-te, în sfârșit. O să mă ocup să adun pentru tine și celelalte lucruri.

Anders murmură un cuvânt de mulțumire și o luă pe urmele lui Hayn. Poate că acum ea era foarte prietenoasă, dar nu știa secretul lui. Lupii vor avea întrebări de pus, iar el nu era sigur că avea răspunsuri — însă Rayna depindea de el. Își chinuia mintea încercând să ticluiască o poveste care ar fi lămurit de ce o luase la fugă la prima lor întâlnire.

— Iertare, eu... când m-am transformat... eu...

Hayn ridică o mână să-l oprească.

— Lupoaica Alfa va dori să afle din gura ta, spuse el, făcându-l pe Anders să simtă un fior pe şira spinării.

În ce încurcătură intrase? Oare chiar îl voiau aici ca elev? Dama Lindahl părea să vrea asta, dar ea conducea doar depozitul. Hayn se întoarse şi-l atinse blând.

— A fost o zi neobişnuită, spuse el. Ea te va asculta.

— Dragonii..., începu Anders, nu prea sigur de ceea ce i se cerea.

Întrebându-se probabil ce va spune Hayn.

— Îi vom alunga, dacă va fi nevoie, răspunse Hayn. Ştiam că sunt dragoni spioni în oraş, iar acum s-a arătat că am avut dreptate. Oamenii începuseră să uite cât de periculoşi sunt. Oamenii au uitat preţul pe care l-am plătit ca să-i apărăm.

Lui Anders i se făcu pielea de găină când îl auzi pe Hayn folosind cuvântul *oameni*. Ca şi cum lupii — ca şi cum Anders — ar fi fost altceva. Privi spatele lat al bărbatului în timp ce-l urma pe hol, întrebându-se dacă toţi lupii se simţeau aşa de deosebiţi de toţi ceilalţi, sau dacă ceva îl învăţase pe Hayn să simtă asta.

— Nu te teme! îi spunea Hayn. I-am mai înfruntat şi-i vom mai înfrunta.

Îndreptându-se spre biroul Lupoaicei Alfa, lui Anders i se făcu frig, iar asta nu avea nicio legătură cu zidurile de piatră care-l înconjurau.

Hayn îl conduse din coridoarele şcolii spre barăcile adulţilor, deşi Anders nu văzu deosebirea, cu excepţia unor elevi în uniforme tivite cu alb, care le făceau loc adulţilor mai în vârstă şi mai mohorâţi, îmbrăcaţi toţi în cenuşiu. Coridoarele de piatră cenuşii, cu lămpile lor, şi grinzile groase de lemn de deasupra erau toate la fel.

În cele din urmă, ajunseră la o uşă care semăna cu celelalte, cu excepţia tapiseriei care atârna pe peretele din faţa ei. Se întindea pe o lungime de patru metri, înfăţişând ultima mare bătălie cu dragoni, luminată de focuri. La baza scenei era aliniată o armată de lupi care alungau dragonii din Holbard cu sulițele lor de gheaţă.

Hayn ciocăni la uşa din faţa tapiseriei, apoi o deschise şi aruncă o privire înăuntru. Schimbă câteva cuvinte şoptite cu cel aflat înăuntru şi se retrase.

— Noroc! îi spuse încet lui Anders, bătându-l pe umăr în aşa fel încât mai că-l făcu să cadă în genunchi.

Apoi, făcu un semn din cap, îndemnându-l să intre — un gest de lup —, şi porni în josul coridorului.

Pentru o clipă, Anders se întrebă îngrozit dacă n-ar putea pur și simplu să se strecoare sub tapiserie și să se pitească acolo. Oare-i va observa cineva picioarele ieșind prin pânză? Probabil că nu.

Dar în loc de asta, își mișcă picioarele, silindu-se să intre pe ușa Lupoaicei Alfa, pe care-o închise după el.

Biroul era mare — Sigrid stătea în spatele unui pupitru de lemn în partea opusă ușii. Pe pereții dintr-o parte și din alta a încăperii se înșirau rafturi cu cărți. Pielea ei albă și părul blond, tuns scurt, păreau de aceeași culoare cu lumina lămpilor, iar ea stătea dreaptă, într-o postură severă, pe care el o văzuse de atâtea ori la întrecerile lunare.

Rafturile erau pline cu cărți, dar, pe lângă asta, în fața cărților, și uneori între ele, se găseau mici dispozitive de metal și tot soiul de bibelouri. Se aflau acolo o bucată de metal lungă și spiralată, un burduf de piele cu un jgheab de metal executat cu măiestrie, un set de balanțe. *Toate erau incrustate cu rune.* Anders zări Toiagul Haddei agățat de un suport de pe perete. Dacă toate aceste artefacte puteau canaliza esența la fel de puternic precum toiagul, asta ar fi putut fi cea mai importantă încăpere din Holbard.

Sigrid vorbi, scoțându-l din gândurile sale.

— Bună ziua!

În mod neașteptat, ea părea ușor amuzată, lucru care-i stârni iarăși teama lui Anders — oare de ce era amuzată?

— Te rog, ia un loc...

Lungise cu bună știință fraza și Anders își dădu seama că ea aștepta ca el să se prezinte și era amuzată pentru că se holba prin biroul ei.

— Anders, spuse el încet. Anders Bardasen.

Nu mai spusese unui adult care era numele lui adevărat încă de când avea șase ani. Acelea erau regulile lor, chiar dacă era un nume de familie îndeajuns de comun. Dar, dacă avea să rămână aici ca elev, poate săptămâni întregi, avea nevoie de ceva la care să răspundă dacă-l striga cineva. Și asta însemna adevărul. Se simțea ca și cum ar fi rămas în pielea goală doar rostindu-și numele cu voce tare. *Și în ultimul timp, aflase prea bine cum era să te simți gol.*

— Bardasen, repetă ea. Îmi pare rău!

Lui Anders îi luă o secundă să priceapă de ce numele lui stârnea părerea de rău — cunoștea o grămadă de puștani ai străzii cu același nume —, dar apoi avu o străfulgerare. Bardasen era un nume de orfan. Barda era un cuvânt vechi care însemna „bătălie", că cineva fusese îngropat după ultima mare bătălie. Era numele de familie dat copiilor care-și pierduseră părinții în acea înfruntare

teribilă cu dragonii. Copii al căror nume de familie real era necunoscut.

Și, bineînțeles, Sigrid luptase și ea în acea bătălie. O auzise vorbind despre asta de pe podiumul întrecerilor. O auzise spunând că se simțea personal responsabilă pentru fiecare moarte. Acum, expresia ei se înmuie puțin. Pentru prima oară în viață, numele său îl avantaja.

— Te rog, spuse ea, ridicându-se în picioare, așază-te să stăm de vorbă.

Lupoaica Alfa dădu din cap spre locul din spatele lui unde se găseau două canapele față-n față. Se depărtă de biroul ei, așezându-se pe una dintre ele. Anders observă tăietura de pe fruntea ei — rana din ziua în care podiumul se prăbușise și el căzuse lângă ea.

Anders se așeză pe cealaltă canapea, afundându-se în pernele moi, bucurându-se de luxul acesta așa cum se bucura de hainele lui noi, deși nu se simțea bine în niciuna din ipostaze.

— Iertare că am fugit, începu el, bâlbâindu-se.

De obicei, Rayna prindea să turuie și, dintr-un oarecare motiv, îi era greu s-o mintă pe această femeie, ca și cum lupul din ea îl putea citi pe lupul din el, chiar și când era în formă umană. *Trebuia* să facă povestea asta convingătoare.

— Credeam că dragonul se va întoarce, iar eu... nu sunt mândru de mine. Trebuia să arăt mai mult

curaj. Nu am venit de prima oară pentru că îmi era rușine.

Lupoaica Alfa primi vestea în tăcere și, cum cuvintele răsunau în spațiul dintre ei, Anders putea auzi cât de firave erau.

— Și acum? spuse ea, în cele din urmă.

— Acum aș vrea să-mi ocup locul aici ca elev, doamnă, spuse el, străduindu-se să infuzeze cât mai mult respect în cuvintele sale și să-și amintească de toate ponturile Raynei: *Contact vizual, dar nu prea mult, altfel se vede că te forțezi. Nu te fâțâi.*

— Spune-mi Sigrid, zise ea. Suntem lupi, ceea ce înseamnă firește că avem o ierarhie. Un astfel de lucru este esențial, dacă e să păstrăm Holbardul în siguranță, și este și firesc. Dar aici noi folosim prenumele. Este modul nostru de a ne aminti că, pe lângă faptul că formăm o haită, că suntem soldați, suntem și o familie.

— Da, doa… Da, Sigrid, murmură el, prenumele sunând nefiresc în gura lui.

Ea încă se uita la el mult prea interesată și el știa că o parte din ceea ce spunea el nu era pe deplin credibil. Ea nu crezuse povestea lui pe de-a-ntregul. Cu toate acestea, Sigrid dădu încet din cap.

— S-o ștergi o dată, e de înțeles, spuse ea. Dar o a doua oară nu mă voi mai arăta la fel de înțelegătoare. În fine, bine ai venit la Ulfar!

Anders își înghiți un suspin de ușurare. Se părea că nu devenise îndeajuns de bănuitoare ca să-i refuze înrolarea. *Sau*, gândi el, cutremurându-se, *poate că nu are încredere în mine și vrea să mă țină aproape să mă poată urmări.*

Sigrid se ridică și se duse la pupitrul ei, de pe care luă o oglindă. Era micuță, cam de mărimea palmei ei, dar, când o ridică, Anders putu să vadă runele de pe spate. Ea vorbi din nou:

— Când o vezi pe Lisabet, te rog s-o trimiți numaidecât la mine, spuse ea.

Anders își plimbă privirea prin încăpere, încercând să-și dea seama cu cine vorbea. Nu cu el doar? El nu... deși practic *știa* cine era Lisabet. Era numele fetei pe care-o întâlnise în ziua transformării sale. Eleva de la Ulfar — cea care-i zâmbise. Trebuia s-o găsească?

— Da, Sigrid, se auzi o altă voce.

Oare de unde venea?

Sigrid lăsă jos oglinda și-l privi, văzând că e nedumerit.

— Oglinda permite comunicarea dintre două persoane, spuse ea. I-am cerut lupului de serviciu să ne trimită o elevă care va fi călăuza ta până te vei familiariza cu cele de pe-aici.

Anders rămase mut de uimire. O oglindă care să-ți permită să vorbești cu altcineva aflat într-un cu

totul alt loc? Mai tot timpul văzuse o mulțime de artefacte — dispozitive care ajutau la gătit sau la negoț —, dar niciodată ceva atât de puternic ca acesta.

— Lisabet îți va explica regulile academiei, urmă Sigrid. Îți va arăta odaia ta, te va ajuta să-ți găsești clasa. Va trebui să te prezinți la ore mâine-dimineață, iar cu mine te vei vedea după-amiază. În cea mai mare parte, îndatoririle mele ca Lupoaică Alfa sunt legate de conducerea războinicilor noștri și de asigurarea siguranței Vallenului, dar sunt atentă și cum se descurcă la școală elevii mai tineri. Vreau ca voi toți să mă cunoașteți și să știți că puteți să veniți la mine oricând. Este vorba și de tine, Anders.

— Mulțumesc! murmură el, cu greu imaginându-și că-i va expune vreodată lui Sigrid unica lui problemă.

Sora mea s-a transformat într-un dragon. Ai idee cum am putea-o salva, Lupoaică Alfa?

— Deocamdată dragonii ne țin în alertă, așa cum sunt sigură că știi, spuse Sigrid. Dacă vor veni în Holbard în număr mare, va fi o bătălie, iar noi ne vom asigura că veți putea face față înfruntării. Noi suntem totdeauna pregătiți, Anders. Întotdeauna vigilenți. Ne vom lupta întotdeauna cu dragonii.

Se percepea ca o amenințare, ca și cum ea ar fi putut să vadă direct prin capul lui, să vadă legătura lui cu Rayna — ca și cum, atunci când privirea ei îl străpungea, se uita direct la legătura lui cu dragonii. Doar că îi spusese că fugise din cauză că fusese speriat. Poate că, în felul ei înfiorător, ea se străduia să-i dea toate asigurările.

A fost salvat de la a da un răspuns — chiar când bâjbâia fără speranță după cuvinte — de o bătaie în ușă.

— Intră! strigă Sigrid, și ușa se deschise, lăsând-o să intre pe Lisabet, fata pe care Anders o cunoscuse în ziua transformării sale.

Împărtășea și ea postura dreaptă a lui Sigrid, având aceeași bărbie ridicată — până la urmă, toți lupii semănau între ei —, deși părul negru, buclat, și miile de pistrui de pe față dădeau impresia de neorânduială, în comparație cu ținuta fără cusur a Lupoaicei Alfa.

— Ai trimis după mine? întrebă politicoasă Lisabet.

Sigrid dădu din cap.

— Lisabet, el este Anders, noul nostru elev. Cred că l-ai cunoscut la puțin timp după prima lui transformare. Te rog să-l ajuți să-și ia în primire uniforma și du-l la masă.

Lisabet își păstră expresia serioasă, dar de îndată ce Sigrid se întoarse la pupitrul ei, mergând cu spatele la cei doi, fata îi făcu repede cu ochiul.

— Mulțumesc, Sigrid! spuse Anders, ridicându-se în picioare.

Dintre toți elevii de la academie, trebuia s-o aleagă pe cea care-l văzuse lepădându-și hainele și rupând-o la fugă. *Sigur că trebuia.* Totuși, compania ei era mai puțin de speriat decât cea a lui Sigrid. Anders plecă în grabă, urmat de Lisabet.

Ajunși la capătul holului, Lisabet vorbi din nou.

— Se pare că ai supraviețuit cu bine, spuse ea, surâzând.

Când zâmbea, expresia de seriozitate pe care o purta în restul tipului se ștergea complet.

— Îi place să-i cerceteze pe toți care vin aici. Ți-a servit chestia cu suntem o familie și cum ține ea orele, așa ca să te poți încrede în ea?

— Da, recunoscu Anders.

— N-ar fi știut ce înseamnă o familie dacă n-ar fi citit în dicționar, se confesă Lisabet. Ne învață asta, astfel încât s-o cunoaștem și să ne amintim să ne îngrozim pe măsură. Întrecerile pentru Lupoaica Alfa au loc o dată la cinci ani. La ultima, nu s-a înscris decât ea, nimeni altcineva.

— Nu-i condamn, murmură Anders, iar Lisabet pufni.

— Nici eu.

Ajunseră la o intersecție de holuri, iar Lisabet arătă spre un clopot mare, care atârna acolo, chiar în mijloc.

— Este clopoțelul pentru ore, spuse ea, sărind în sus pentru a-l atinge cu o unghie.

Produse un sunet aproape imperceptibil, atât de ușoară fusese atingerea ei.

Anders nu știa ce însemna un clopoțel pentru ore, dar era cât se poate de sigur că întrebarea asta ocupa locul șapte sute patruzeci și doi pe lista lui de întrebări, așa că o ținu pentru el. O să priceapă el mai târziu de ce crezuse ea că e nevoie să știe lucrul ăsta.

Lisabet îl duse iar la dama Lindahl, care-l aștepta pentru restul uniformei.

Avea pentru el o tunică cenușie, călduroasă, și o mantie groasă. Până atunci, Anders nu mai avusese vreo mantie — o haină cuviincioasă precum cea pe care-o pierduse în ziua întrecerilor era mai bună. O haină are buzunare în care poți ascunde lucrurile șterpelite, or o mantie nu are nimic în care să pitești ceva.

Pe haine era inscripționat blazonul Ulfarului. Îl mai văzuse și înainte, dar nu avusese niciodată șansa să-l cerceteze îndeaproape. Era albastru, de metal, înfățișând un lup care stătea pe picioarele din

spate, fioros și gata să apere orașul Holbard, aflat în plan secund.

În vreme ce studia blazonul, ea deschise seiful din perete și scoase o amuletă pentru el. *Pur și simplu*, ca și cum toate lucrurile astea prețioase și rafinate nu reprezentau nimic.

Și pentru lupi așa și era. Habar nu aveau ce însemna să-ți dorești ceva.

Degetele lui tânjeau după a doua amuletă — de care avea nevoie când urma s-o găsească pe Rayna — și se înclină într-o parte, încercând să vadă combinația de cifre care deschidea seiful, dar degetele damei Lindahl se mișcară prea repede când împinse ușa și rotise tamburul, închizând amuletele înăuntru. Șnurul de piele al amuletei era nou, dar acum putea vedea că, deși desenul circular era inscripționat cu finețe, avea urme de uzură. Înfățișa un cerc de lupi alergând unul după altul, iar pe lupi erau gravate rune.

— Le trecem de la unii la alții, spuse Lisabet, privindu-l cum întorcea amuleta pe toate părțile. Nu puteam obține altele noi, așa că trebuie să facem în așa fel încât amuletele pe care le avem să dureze cât mai mult.

Întrebându-se ce lupi purtaseră această amuletă înaintea lui și ce ar păți dacă ar fura amuleta și ar rămâne doar până va descoperi o cale care să-l ducă

la dragoni, Anders o puse pe după gât. Simți o furnicătură pe piele, căldura metalului, și apoi nimic.

Dama Lindahl l-a mai pus să stea pe un scaun, tunzându-l scurt, potrivit regulamentului, și întinzându-i o oglindă după ce termină. Înainte, buclele lui negre erau mai lungi decât un deget atunci când le întindea. Dar băiatul care-l privea acum avea părul scurt și abia dacă se mai ondula. Purta o amuletă la gât, iar cămașa cenușie de lup părea să alunge de tot căldura din pielea lui cafenie.

Băiatul care-l privea arăta ca un lup.

Nu mai avea nimic din Anders.

Cu brațele pline de haine primite, Anders o urmă tăcut pe Lisabet, care-l duse în odaia lui, deschizându-i ușa ca să le poată lăsa înăuntru. În odaie se aflau patru paturi (două făcute, două nu), cu două comode și dulapuri pe care să și le împartă cei care locuiau acolo.

— Ăsta e al meu, spuse Lisabet, arătând spre unul dintre paturile făcute. Și ăsta e al tău.

Îl arătă pe celălalt, iar Anders înaintă spre el ca să-și pună hainele, aplecându-se și încercând salteaua cu o mână. Până atunci, nu mai dormise într-un pat ca lumea, după cum știa el. Rareori dormise fără ca Rayna să se ghemuiască lângă el, ca să-și țină de cald unul altuia.

Își ridică privirea ca să inspecteze odaia. Celelalte două paturi erau nefăcute și în dezordine, iar Lisabet veni lângă el, privindu-le meditativ.

— Nu așteptam pe cineva, spuse ea. Acolo e Viktoria, urmă ea, arătând patul de lângă al lui. Ea... ăăă... nu-și amintește întotdeauna că nu e nimeni care să-i facă ei patul.

Auzindu-i tonul grijuliu, Anders se întrebă cum arăta Viktoria. O fată obișnuită să-i facă altcineva patul? Venea oare dintr-o familie bogată? Ce va crede ea despre un copil al străzii ca el?

— Și acolo stă Sakarias, spuse Lisabet, arătând spre patul de lângă al ei, aflat în diagonală față de patul lui Anders.

De-a lungul peretelui de piatră de lângă el, băiatul necunoscut schițase niște desene reprezentând lupi și oameni, cele mai multe în cerneală sau în creion. Doar câteva erau colorate.

— Desenele sunt chiar bune, spuse el, apropiindu-se să le vadă mai bine.

Părea că lupul din desen chiar mârâie pe bune, și Anders se dădu un pas în spate.

— Are talent, căzu de acord Lisabet. Lucru rar la un lup. Dragonii au fost dintotdeauna artiștii.

Anders o privi fix. Dragonii ca *artiști*? Ce-o fi însemnând asta? Poate dragonii ca răpitori.

O clipă mai târziu, gândindu-se la Rayna, se dojeni pe sine însuşi. *Orice* i s-ar putea întâmpla Raynei acum, iar Anders o lăsa pe fata asta să-l poarte la tuns şi la masă. Trebuia să găsească o cale să pună întrebări, să adune informaţii.

Dar deocamdată nu putea face nimic altceva decât să se piardă în peisaj. Nu putea să le stârnească bănuieli. Trebuia să aibă încredere că Rayna ştia cum să-i păcălească pe dragoni, că se descurca turnându-le poveşti despre cât de entuziastă era ea când arunca flăcări, despre cum omora oameni ca să se distreze în timpul liber. Că, într-un fel sau altul, ştia să rămână în siguranţă.

Era mai bine decât să creadă că dragonii ştiau că Rayna nu voia să aibă nimic de-a face cu ei şi cu cruzimea lor.

Mai bine decât să creadă că nu fusese condusă într-un dormitor, ci într-o celulă.

CAPITOLUL OPT

LISABET ÎL AJUTĂ SĂ-ŞI AŞEZE HAINELE şi tocmai îşi atârna noua sa mantie în dulap, lângă ale celorlalţi, când un clopoţel asurzitor prinse să sune dintr-odată chiar deasupra lui.

Ţârrrrrrrrrr-ţârrrrrrrrr-ţârrrrrrrrr!

Anders îşi acoperi urechile cu palmele, dând drumul mantiei şi lipindu-se de perete, deşi nu prea ştia de ce se ascundea. După zece secunde, clopoţelul se opri brusc şi el îşi lăsă încet mâinile în jos, cu inima bătându-i puternic şi cu respiraţia precipitată.

Lisabet se apropie iute de el.

— E-n regulă, e clopoţelul pe care ţi l-am arătat, anunţă schimbarea orelor, spuse ea şi îi ridică mantia, punând-o pe un umeraş. Sună la fiecare oră, îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi explic mai bine. Este un sistem artefact — profesorul de serviciu sau un elev mai mare sună din clopoţelul pe care l-am văzut, iar

toți ceilalți sună ca să răspundă, oriunde se află în academie.

Anders se depărtă de perete, cu obrajii în flăcări, simțindu-se prost. Cel puțin Lisabet nu râdea de el.

— Avem oră acum? întrebă el, sleit doar la ideea asta.

— Nu, cina, spuse Lisabet. Vino, îți arăt drumul!

Închiseră ușa dulapului, iar ea-l conduse pe holurile academiei, unde întâlniră grupuri de alți elevi îndreptându-se spre ceea ce nasul lui îi spunea că ar putea să fie cantina.

— Mulțumesc că-mi arăți drumul! se sili el să spună, iar Lisabet îi zâmbi, încântată.

Bun! Dacă se putea împrieteni cu ea, poate că nu va deveni suspicioasă când el se va furișa ca să încerce să fure o amuletă pentru Rayna. Deja se întreba cum avea s-o facă, printre îndrumări, ore și mese.

Se așezară la coadă și intrară în sala de mese, trecând pe sub o arcadă uriașă. Era o încăpere imensă, cu tavan jos și cu mese lungi, la care puteau sta vreo două sute de persoane, dintre care cei mai mulți păreau să facă o cât mai mare zarvă. Erau la fel de diferiți ca orice mulțime din Holbard, iar cei mai mici păreau să fie de vârsta lui Anders, pe când cei mai mari erau de vreo optsprezece ani, stând alături de un grup numeros de adulți.

La capătul unei mese din apropiere, se găseau o fată și un băiat cam de vârsta lor, care le făcură semn cu mâna, iar Lisabet le răspunse.

— Hai să ne luăm ceva de mâncare.

Îl conduse pe Anders într-o parte a încăperii unde așteptau vase mari cu mâncare și-i înmână o farfurie. El simți cum stomacul îi chiorăie dintr-odată de foame. Mirosul îi inundă nările și i se făcu și mai tare poftă trecând de-a lungul castroanelor și tăvilor.

Își umplu farfuria cu miel afumat și cartofi prăjiți, punând pe margine pâine neagră de secară și umplând toate spațiile libere cu ciuperci prăjite și cu grămezi de mazăre verde. Era mai mult decât mânca el îndeobște în câteva zile la rând și știa că stomacul lui va protesta când va primi toate acestea, dar nu avea cum să piardă o masă atât de bogată.

Mă întreb ce mănâncă Rayna, spuse o voce mică în capul lui. *Dacă are ceva de mâncat.*

O urmă pe Lisabet spre masa de la care le făcuseră semn prietenii ei, lăsându-se pe capătul banchetei din fața ei.

— El este Anders, spuse ea, când se așezară. Anders, ei sunt colegii noștri de cameră, Sakarias și Viktoria.

Sakarias era un băiat cu un zâmbet vag, care-i scotea în evidență gropițele, cu părul blond-roșcat lipit de țeastă, în stilul obișnuit al lupilor.

— Bine ai venit la academie! spuse el pe un ton vesel. Sper că nu sforăi.

Vorbind, se aplecă să le toarne lui Anders şi lui Lisabet în pahare lapte dintr-o cană mare aflată în mijlocul mesei.

— Şi ea este Viktoria, spuse Lisabet, râzând şi arătând-o pe fata de lângă ea.

Viktoria nu arăta nici pe departe că i-ar ura bun venit. Cu ochii ei mari, căprui-închis, îl măsura din cap până-n picioare pe Anders, ca şi cum l-ar fi cântărit şi ar fi descoperit că nu merită atenţie. Avea un păr mătăsos şi lucios, mai lung decât al celorlalţi lupi, nasul şi gura delicate şi o piele cafenie strălucitoare.

— Bine ai venit la Ulfar! spuse ea, şi Anders ştiu numaidecât că avusese dreptate.

Vocea ei era atât de tare şlefuită, că mai că puteai să-ţi vezi faţa în ea. Era o fată care crescuse cu servitori şi probabil considera că transformarea ei produsese o nemulţumire uriaşă, pentru că acum trebuia să-şi facă singură patul şi să se servească singură la masă.

Tuspatru prinseră să mănânce şi, printre înghiţituri, Lisabet şi Sakarias îi spuseră mai multe despre academie. Viktoria mânuia tacâmurile cu dexteritate, iar Anders o urmărea cu coada ochiului, dându-şi seama cu necaz că ţinea greşit atât furculiţa, cât şi cuţitul.

— Suntem cam vreo douăzeci şi cinci dintre noi în fiecare an, spunea Sakarias. După douăsprezece luni, treci în anul superior. Aşa că noi toţi facem trecerea asta în perioade diferite, în funcţie de luna în care am participat la Întrecerea Toiagului şi am făcut prima noastră transformare. În cea mai mare parte a timpului, sunt vreo sută cincizeci de elevi. După ce ai absolvit ultimul an, toată ziua te vei instrui ca soldat sau ca orice vei fi.

— În cea mare parte soldaţi, spuse Lisabet. Deşi Viktoria vrea să fie medic.

Viktoria îşi ridică iritată privirea, strâmbând din nas, ca şi cum tocmai ar fi fost dezvăluit un mare secret. Lângă ea, Sakarias îşi dădu ochii peste cap, dar se opri numaidecât când ea îşi îndreptă căutătura spre el.

— Haite şi labe, n-aş mai fi bolnav dacă mi-ai spune, promise el. Nu te teme. Vei fi un medic grozav.

Asta păru să o încânte şi ea dădu din cap, uitându-se din nou în farfuria ei şi catadicsind să ia parte la conversaţie.

— Unii dintre adulţii de aici nu sunt lupi deloc, sunt medicii sau bucătarii noştri, chestii de astea. Dar avem nevoie de lupi care să se priceapă la asta. La urma urmei, nu poţi lua cu tine în patrulare un medic *uman*.

Din nou cuvântul acela — *uman*. Anders dădu din cap, străduindu-se să reţină fiecare nume nou şi fiecare faţă nouă, fiecare serviciu nou şi fiecare informaţie. Orice putea să fie o piesă în puzzle-ul pe care trebuia să-l rezolve. Oricine putea fi cel care avea să-l ajute.

După câteva clipe, vocea lui Sakarias îl aduse înapoi în prezent.

— Dar tu de unde eşti?

— De unde? repetă Anders, făcând o pauză şi dându-şi seama cu spaimă că aştepta ca Rayna să răspundă, aşa cum făcea întotdeauna.

Doar că, de data asta, trebuia să răspundă el.

— De unde, lămuri Viktoria, scuturându-şi părul ei negru şi lucios. Eu sunt din partea de vest a Holbardului. Dar tu?

Ei, informaţia asta îi confirmă bănuielile lui Anders — în partea de vest se afla şi taverna cu supă scumpă a damei Sancheo, unde Anders şi Rayna nu se mai dedau la furtişaguri pentru că ieşeau prea mult în evidenţă cu hainele lor peticite.

— Mama ei e doctor, vorbi neîntrebat Sakarias, vesel, cu gura plină de miel şi de sos. Super, nu? Dar, când Viktoria va deveni medic, ea va trata lupi *şi* oameni, aşa că va fi de două ori super.

Întinse mâna pe lângă ea după o altă felie de pâine.

— Desigur, presupunând că va supraviețui dacă va împărți camera cu noi. O să fie tare intim.

— Ține-ți gura, Sakarias! spuse Viktoria, ridicând o mână și așezându-și încheietura pe țeastă, după care-și trecu degetele peste ceafă.

Pentru o clipă, Anders păru zăpăcit de un asemenea gest, după care pricepu la iuțeală. Ea imita cu dezinvoltură felul în care un lup enervat își dă peste cap urechile, folosind limbajul corporal al lupilor chiar și fiind în formă umană. *Cum de înțelesese asta? Abia ce se transformase!*

— Sunt dintr-un sat de lângă coasta de vest, denumit Micul Dalven, spuse Sakarias, neputând să-și țină nicidecum gura, dar măcar mutându-i atenția de la Viktoria. Cei din familia mea sunt fermieri. Săraci lipiți. Serile punem la copt un singur cartof și ne strângem în jurul lui să ne încălzim, după care îl împărțim la toți nouă, câți suntem.

Viktoria pufni, iar Sakarias oftă.

— Bine, recunoscu el, erau doi cartofi.

Anders mai că izbucni în râs. În anumite privințe, Sakarias îi amintea de Rayna — mereu gata să turuie, mereu pregătit cu un răspuns, deși era cam nătărău.

Era un lucru minunat să-și facă un prieten, dar trebuia să stea deoparte. Orice ar fi gândit el despre lupi, ei erau vrăjmașii Raynei.

— Eu am crescut aici, la Ulfar, spuse Lisabet. Mama este lupoaică şi, dacă nu are altă familie, copilul unui lup are voie să stea aici până când se va lămuri dacă se poate sau nu transforma.

— Şi dacă n-o faci, ce se întâmplă? întrebă Anders, dându-şi seama prea târziu că avea gura plină.

Viktoria îşi dăduse seama, fără îndoială, dar Sakarias se mărgini să-i facă un semn.

— Academia îi aranjează o ucenicie în oraş, răspunse Lisabet.

— Şi trebuie să-ţi părăseşti familia?

— Cred că mama ar fi făcut faţă, spuse ea pe un ton ironic.

Sakarias dădu să comenteze acest lucru, dar Lisabet îi luă vorba din gură.

— Şi tu ai crescut în Holbard, Anders, aşa-i?

— Da, spuse el, coborându-şi privirea în farfurie şi căutând cuvintele potrivite. Am fost la orfelinat.

Tăcură cu toţii şi părea că şi cei de la mesele vecine trăseseră cu urechea, căci Anders văzu câteva capete care se întoarseră spre masa lor. Un lup se aplecă spre un altul să-i şoptească ceva. Îi putea simţi că nu sunt în apele lor cu un nou oaspete sosit la masă. Ideea că nu putea spune care era legătura lui cu haita era *ciudată* — se vedea asta pe feţele lor.

În cele din urmă, Viktoria spuse:

— Dar familia ta? Cum au ştiut să te pună la încercare?

Anders schimbă o privire cu Lisabet, care fusese acolo. Nu putea spune că a fost un accident. Ea o văzuse pe Rayna spunând că se aflau acolo *pentru* întrecere. Prin urmare, nu putea să admită făţiş că habar nu avea cine erau strămoşii lui lupi, dar din moment ce nu putea să spună, era nevoit să pretindă că nu *voia* să spună. Mare încurcătură!

Îl salvă Sakarias, probabil din întâmplare.

— Păi a spus că e orfan, nu că nu a avut niciodată părinţi. E cam aiurea să întrebi de ei, când sunt...

Şi se opri stânjenit, nevrând să spună în gura mare *morţi*, dar treaba şi-o făcuse deja.

Era limpede că Viktoriei *nu-i* plăcea ca cineva să creadă că e prost-crescută.

— Ai fraţi sau surori? întrebă ea pe un ton foarte amabil, neluându-l în seamă pe Sakarias.

— Sunt doar eu.

Simţea ca pe o trădare faptul că pretindea că Rayna nu exista, dar trebuia s-o ţină ascunsă. Nu am familie.

— Păi ai o familie acum, replică Lisabet.

Erau aceleaşi cuvinte rostite de Hayn şi de Sigrid. *Familie. Haită.* Lupii erau foarte siguri că el era unul dintre ei, dar dacă ar fi aflat despre Rayna, dacă ar fi aflat ce-şi pusese el în cap...

Nu răspunse și, după o vreme, discuția continuă fără el.

După ce terminară de mâncat, merseră tuspatru împreună spre dormitor. Sporovăiau veseli, pregătindu-se de culcare, Sakarias turuind fără încetare, abia cerând și altora să participe la monologul lui. Silueta lui vânjoasă, mereu în mișcare, părea alimentată de o energie nesfârșită.

Anders scoase toate sunetele potrivite, sau măcar așa credea el, și, în cele din urmă, se băgară cu toții în paturi. Părea ciudat să-și tragă pe el noua sa pijama scrobită și să se întindă în propriul său pat, odată cu ceilalți trei. Coastele încă-l dureau. Se simțea înghesuit de ceilalți și, în același timp, complet singur.

Lui Anders îi luă mult să adoarmă, și nu doar pentru că patul lui mare din colțul camerei era prea intim și prea moale.

În dimineața următoare, Sakarias îl duse să ia micul dejun, un terci gros cu fructe de pădure, deși Anders încă mai mistuia mâncarea de cu o seară înainte. Colegul său de cameră făcu un potop de prezentări, deși numele și fețele acelora prinseră să se șteargă destul de curând. Anders era sigur că unii dintre lupii pe care-i cunoscuse erau dintre cei care șușotiseră între ei seara-trecută. Se arătă

recunoscător când la masă li se alăturară Lisabet și Viktoria.

— În dimineața asta avem Lupta, îi spuse Lisabet. De obicei, durează trei ore înaintea prânzului și trei ore după, dar unele durează mai mult. Lupta are trei ore, iar Istoria Militară din după-amiaza asta, două, pentru că Sigrid nu se poate întoarce de două ori pe săptămână să ne predea. O dată este mai ușor pentru ea.

Inima lui Anders tresări. Lupta o putea folosi — dacă urma să facă față munților ca să-i găsească pe dragoni, lupta îi putea fi utilă. Dar Istoria Militară? Cu excepția faptului că putea să afle unde zburaseră dragonii după ultima mare bătălie, la ce-i folosea?

— Noi studiem și...

Făcu o pauză, încercând să dibuie modul în care să pună întrebarea dorită.

— Vreau să spun că dragonii au fost aici, în oraș, și toți spun că într-o bună zi s-ar putea întoarce. Pe ei îi studiem? Știu că suntem doar elevi, dar dacă se întâmplă ceva, pare că vor avea nevoie de toată lumea.

— Păi îi studiem pe dragoni, îi spuse Lisabet, iar Sakarias izbucni în râs.

— *Doar* asta facem — îi studiem, îi spuse Sakarias. Fiecare oră este despre dragoni, dragoni și dragoni. Mai ales acum.

— Nu e vorba *dacă* se întâmplă ceva, spuse Viktoria, mai ursuză decât ceilalți. Ci *când*. După atâta timp, trebuie că au un motiv pentru care se întorc în oraș.

Asta a fost de-ajuns ca să le alunge râsul și să facă să dispară chiar și gropițele lui Sakarias și, în drum spre ora de luptă, păstrară tăcerea. Odată cu ceilalți, Anders își schimbă uniforma, punându-și niște pantaloni strânși pe picior și o tunică, haine confortabile în care se putea mișca, și rămase desculț.

Grupul de elevi formă un rând lung pe marginea marii săli, în care și cel mai mic sunet avea ecou în podeaua de lemn și-n grinzi. Anders se găsea între Lisabet și Mateo, un băiat tăcut care părea incredibil de înalt și de puternic.

— Ne predă profesoara Ennar, șopti Lisabet, aplecându-se și punându-și ambele mâini pe podea cu o mișcare ușoară, după care-și întinse spatele ca un arc.

Privind în susul și-n josul șirului, Anders își dădu seama că toți își făceau încălzirea și se grăbi s-o imite pe fată, deși tot ce reuși să facă a fost să-și preseze încheieturile degetelor de podea.

— Cum e profa? întrebă el în șoaptă.

— Păi e... Lisabet se gândi mai mult. E dură. Un adevărat soldat, în ultima bătălie a fost comandant. Ea și soția ei au apărat singure un sector din zidul orașului timp de o oră, până ce au venit întăririle. Are mai mult decât niște sulițe de gheață în arsenalul ei.

Anders voi să întrebe ce însemna asta, ce putea face un lup mai mult decât să declanșeze sulițe de gheață, dar sala rămase dintr-odată tăcută, căci își făcuse apariția o femeie tunsă scurt, cu părul cenușiu ca oțelul. Era scundă și musculoasă și, în ciuda părului ei grizonant, nu arăta așa de bătrână — pielea îi era moale și albă, asemenea păpușii lup de lemn de pin pe care o văzuse... să fi fost doar alaltăieri? Părea ca și cum părul ei ar fi luat hotărârea să se schimbe prematur, ca să se potrivească mai bine cu uniforma și să fie cât mai milităros cu putință.

— Bună dimineața! spuse ea, și toți — inclusiv Anders — își traseră umerii înapoi. Băiatul cel nou, vino să vorbim! adăugă ea. Ceilalți, ture de sală!

Se auzi o rumoare ușoară, în vreme ce elevii începură să dea ture. Picioarelor lor desculțe scoteau un zgomot mult mai scăzut decât se așteptase Anders — chiar și în formă umană, lupii se mișcau cu aceeași grijă și cu aceeași discreție. Înghiți în sec și păși înainte, ca să se prezinte profesoarei Ennar.

— Bună dimineața, doamnă profesoară! se aventură el, încrucișându-și brațele la piept, așa cum făceau el și Rayna când nu se simțeau la largul lor, după care le lăsă în jos, în caz că ar fi arătat ca și cum ar fi vrut să ascundă ceva.

— Anders Bardasen, spuse ea, ca și cum i-ar fi citit numele de pe o listă nevăzută.

Asemenea lui Sigrid, zăbovi ceva mai mult la numele lui de familie. Însemna ceva pentru lupii aceștia care luptaseră în bătălia după care primise acest nume, ceva mai mult decât însemna pentru toți ceilalți. Deși pe atunci era doar un puști, pierduse oameni în bătălie, așa cum pățiseră și ei.

— Da, damă, spuse el cât de politicos fu în stare.

— Spune-mi Ennar, zise ea absentă. Sau doamnă profesoară, dacă trebuie. În clasa asta, în următorii șase ani, vei învăța toate felurile de luptă, cu arme sau fără arme. Vei învăța să lupți ca om și ca lup, nu știi de care vei avea nevoie. Vei învăța să mânuiești un toiag și o spadă, ca om, și sulițe de gheață, ca lup. Poate și mai multe, dacă se va dovedi că există vreun domeniu pentru care ești anume înzestrat.

Anders fu cât pe ce să pufnească — ideea că, dintre toate domeniile, ar fi înzestrat pentru luptă era deprimant de caraghioasă. Dacă Rayna ar fi aici, ar fi în fruntea clasei, învățând armele secrete cât ai

spune pește. Dar nu conta — va rămâne aici cât va crede el că e nevoie.

Ennar păru să nu bage de seamă, aruncând o privire la elevii care dădeau ture de sală.

— Mai mult ca niciodată, orele de luptă sunt de o importanță vitală. Peste doar cinci săptămâni, va fi echinocțiul. Știi ce înseamnă asta, Anders?

El clipi.

— Știu că atunci ziua este egală cu noaptea, dar...

Se opri. Nu credea că asta întrebase ea. Cum se putea lega asta de pericolul dragonilor? El și Rayna văzuseră un dragon în noaptea sărbătoririi ultimului echinocțiu, atât își amintea.

— Adevărat, spuse ea. De asemenea, pentru dragoni, este o perioadă importantă a anului. O perioadă puternică. Când ziua și noaptea sunt egale, înseamnă că și focul, și gheața sunt egale. Se spune că ambele feluri de elementali, lupii gheții și dragonii pârjolitori, au puteri egale. Noi, lupii, însemnăm punctele culminante ca echinocțiile, dar facem asta descoperind și contemplând în tăcere. Oamenii, după cum știi, sărbătoresc schimbarea anotimpurilor. Niciun lup nu a fost vreodată pus la curent cu ritualurile dragonilor, dar se spune că aceștia din urmă organizează festivaluri grandioase. Ca să sărbătorească venirea zilelor mai lungi sau ca să arate că nu se tem de nopțile mai lungi.

Au o lungă istorie în răpirea copiilor în zilele și în săptămânile dinaintea echinocțiilor.

Anders clipi, aruncându-i o privire. Era *exact* ceea ce se petrecuse cu Rayna. Mă rog, nu exact — oamenii pe care-i luau aveau formă umană, dar...

— Știm de ce-i răpesc? întrebă el, temându-se de răspuns.

— Îi iau pe cei slabi și bolnavi, spuse Ennar. Întotdeauna copii. Pe cei care nu se pot apăra. Îi sacrifică în ziua echinocțiului. Trebuie să fim pregătiți, în cazul în care vor ataca din nou cât de curând.

Anders se simți ca și cum ar fi înghițit un țurțur. Se răci pe dinăuntru, iar o durere îl înjunghie în vintre. *Sacrificați?*

Ea nu era unul dintre ei. Nu era un dragon propriu-zis. Nu putea să fie, era sora unui lup.

Sacrificați. Cuvântul îi făcu inima să bată ca o tobă.

Cinci săptămâni, murmură mintea lui, încercând să-i potolească inima. *Ai cinci săptămâni, până atunci ea este în siguranță.*

Avea la dispoziție cinci săptămâni să afle unde se găsea Rayna, să ajungă acolo și s-o salveze.

Astea-s vești bune, șopti din nou mintea lui, străduindu-se să domolească inima intrată în panică. *Dacă vor s-o sacrifice, vor trebui s-o țină în viață. Ceea ce-mi oferă timp.*

Dar, ridicând privirea către profesoara Ennar, Anders tot nu se simțea bine.

— O să muncesc cât pot de mult, promit, spuse el.

— Sunt sigură de asta, căzu ea de acord. Și nu face greșeala să crezi că abilitățile astea sunt doar pentru luptă. Lupii mențin pacea în Vallen. Când vei crește, vei merge în lungi patrulări pe insulă, vei vizita orășele mai mici și sate, vei patrula pe străzile de aici. Și, dacă dragonii vor da viață amenințărilor, vei fi pregătit să ni te alături și să lupți.

— Da, doamnă profesoară.

Anders putea auzi scurta ezitare din vocea lui.

— O să-i ajungi repede din urmă pe colegii tăi, îi promise Ennar, luând tonul lui drept altceva. Orice lup este născut cu acest dar, iar tu ți-l vei șlefui pe al tău mai iute decât crezi.

Se întoarse și, cu un fluierat ascuțit, îi rechemă pe elevi, care-și terminară tura, aliniindu-se din nou, gâfâind. Aduseră niște saltele mici de la marginea sălii și începură să execute exerciții pe perechi.

Anders se trezi față-n față cu Mateo, cel cât muntele, și simți cum îi cade inima în călcâie. Vedea mușchii băiatului jucându-i sub pielea cafeniu-deschisă. *Cine are mușchi la doisprezece ani?*

Va fi făcut terci înainte să apuce să plece să-și salveze sora. Uită asta — va fi transformat în terci înainte să aibă vreo șansă să plece din sala de luptă.

Dar toate astea puteau fi importante, așa că trebuia să încerce.

Primele două dăți când se înfruntară, Anders atinse salteaua în mai puțin de zece secunde, aterizând dur pe spate, rămânând fără pic de aer. De fiecare dată, Mateo afișă un zâmbet, unul vag, și se aplecă, întinzându-i mâna să-l ajute să se ridice. Ca și cum ar fi încercat să-i scoată șira spinării prin piept, nu era nimic personal.

Dar, până la urmă, se dovedi că toată perioada petrecută pe străzi — urcușul și coborâșul pe clădiri, fuga de Gărzile Lupilor, pititul în locuri ce nu-i aparțineau și țâșnitul din locuri în care n-ar fi trebuit să se afle — îi era de folos acum.

O fi cunoscut Mateo mișcările, dar Anders avea viteza și flexibilitatea necesare. A treia oară, când Mateo păși înainte să-l înșface, Anders se feri, apoi, în loc să se retragă, făcu un pas în față, ridicând un picior și făcându-l cârlig pe după genunchiul băiatului mai mare, după care trase. Ochii lui Mateo se făcură cât cepele, genunchiul cedă și el căzu pe spate.

Zăcea acolo, privind la căpriori ca și cum nu i-ar mai fi văzut până atunci și, dată fiind statura lui, poate că nici nu-i văzuse. Tocmai când Anders se întreba dacă nu cumva făcuse o greșeală, Mateo se strâmbă, strecură un zâmbet și se ridică în picioare.

— Arată-mi și mie figura asta, spuse el, tot cu zâmbetul pe buze.

— Sigur, dacă-mi arăți și tu cum m-ai făcut să zbor ultima oară, ricană Anders, iar Mateo izbucni în hohote.

Poate că ora de luptă nu avea să fie *chiar așa* groaznică!

Dar reieși că se gândise la asta mult prea devreme. Ennar se deplasa de-a lungul șirului în care copiii se împărțiseră pe perechi, corectând posturi și mișcări, oferind sfaturi și, foarte rar, laude. Apoi, ei se transformară și lucrurile se înrăutățiră.

Lui Anders îi luă aproape cinci minute să reușească să se transforme, în vreme ce jumătate de clasă stătea cu ochii pe el, iar cealaltă jumătate se prefăcea că nu vede. Până atunci, nu se mai transformase intenționat, iar Ennar îl îndruma cu calm, dându-i sugestii și sfaturi. Capul îi vâjâia de la toate chestiile învățate și, cu cât devenea mai conștient că toți erau cu ochii pe el, cu atât îi era mai greu să treacă în pielea de lup care aștepta înlăuntrul său.

Își plimbă privirea prin sală și peste haita de lupi care aștepta și reperă blana aproape neagră a lui Lisabet, aproape la fel de întunecată ca și părul ei. Blana lui Sakarias avea o nuanță roșiatică, care se potrivea cu părul lui blond-roșcat, dar a Viktoriei

era un cenușiu-deschis, nimic care să amintească de părul ei lung și negru.

Lisabet îi zâmbi lupește, iar zâmbetul ei de acum îi amintea de zâmbetul ei obișnuit, uman. Se relaxă nițeluș și următorul lucru pe care-l simți a fost durerea transformării care pornise de-a lungul brațelor și picioarelor.

De mai jos, lumea arăta diferit. Mirosurile îl năpădiră, spunându-i cu exactitate unde stătea fiecare coleg de clasă. Se simțea ciudat, aproape incomod, luând cunoștință de corpul lui. Era ciudat să simtă foșnetul caracteristic și iute al cozii și să știe că mușchii săi așteptau să se lanseze într-o goană nebună atunci când le-ar fi cerut-o.

Dar măcar reușise — dacă ar fi durat ceva mai mult, creierul i s-ar fi topit de tot din cauza stânjenelii.

Din nefericire, încă nu ajunse la lucrul mai rău. Clasa se alinie lângă peretele de piatră ca să exerseze sulițele de gheață, cu Ennar luând-o din nou de-a lungul șirului. Lupii se ridicară pe labele din spate, după care loviră cu putere în podeaua de piatră. Din pământ țâșniră sulițe de gheață, lovindu-se de pereți.

Unele erau groase cât un braț de om, altele erau subțiri și ascuțite, iar câteva, cele ale noilor elevi, erau mai mult asemenea așchiilor de gheață. Aerul

din jur se răci şi Anders se simţi mult mai bine în pielea lui, luând loc în şir ca să încerce să arunce propriile sulițe.

Ennar merse de-a lungul şirului şi se opri în spatele lui, dându-i instrucţiuni cu mârâituri şi scheunături blânde, mişcând din urechi şi înclinându-şi capul. Ca şi mai înainte, el îşi dădu seama că o înţelegea ca şi cum i-ar fi vorbit cu voce tare, deşi cuvintele erau şi ele complicate. *Canalizează esenţa peste tot în jurul tău. Aptitudinea clocoteşte în venele tale. Scoate umezeala din aer, din pământ şi dă viaţă gheţii — tu o comanzi, aşa că trebuie să te porţi ca un comandant.*

Anders îi pricepea cuvintele, dar nu era sigur că pricepea şi sensul lor, aşa că-i imita atent pe ceilalţi. Se concentră pe umezeala care se găsea în aerul din jur, străduindu-se să-şi scoată din cap toate celelalte gânduri. Apoi se ridică pe labele din spate, lovind pământul cu cele din faţă, folosindu-şi fiecare fărâmă de voinţă ca să creeze o suliţă.

Nu se petrecu nimic.

Nu-ţi face griji! Înclinarea capului lui Ennar era liniştitoare, respiraţia măsurată. *Va veni. Încearcă din nou.*

Dar nimic.

Dacă ar fi fost în formă umană, Anders s-ar fi înroşit tot de ruşine. Ca lup, ştia că urechile sale se

lipiseră de cap și nu se putea opri să nu se lase jos, pe pământ, ca și cum ar fi putut dispărea direct prin podea. Așa cum înțelegea fiecare cuvânt pe care i-l spunea Ennar ca lup, știa acum că toți cei care îl priveau puteau vedea că nu-și dorea decât să se facă nevăzut.

Ennar reveni la forma umană fără niciun efort și merse să ia un castron cu apă de pe un raft de lângă ușă, aducându-i-l lui Anders. Ghemuindu-se, îl turnă pe jos până ce în fața băiatului se formă o băltoacă, după care se transformă la loc în lup. *Încearcă acum*, spuse ea, dând încet din cap.

Anders se ridică iarăși pe labele din spate, lovind cu cele din față cu toată puterea. *Trebuia* să fie în stare să facă asta. Era arma de care avea nevoie, una din părțile planului de a o salva pe Rayna.

Doar că nu înțelegea ce voia să spună — își putea imagina că există umezeală în aer și putea *vedea* băltoaca de pe jos, dar cum putea să facă ceea ce dorea să facă? Cum să evoce gheața?

Avea aproape aceeași șansă să deschidă o ușă fără să o atingă sau să prezică viitorul. Pur și simplu nu avea nicio noimă.

Nu-ți face griji! mârâi Sakarias, venind lângă el. *Toți reușesc până la urmă. Pun rămășag pe coada mea că vei reuși și cât ai zice pește.*

Dar în înclinarea capului său era o nesiguranță care-i spunea lui Anders tot ceea ce avea nevoie să știe. Oricine ar fi reușit până în clipa aceea. Sakarias nu pricepea de ce i se părea așa de greu.

Anders tot încercă până la sfârșitul orei, dar, deși Ennar se oprea mereu lângă el, el nu reuși să obțină mai mult decât un fulg de nea. Unii colegi se oferiră să-i dea sfaturi, iar alții nu-și bătură capul să-și ascundă amuzamentul, râzând de el cu limbile scoase și rotindu-și cozile. Băiatul fără familie, care evitase să spună cuiva ce legătură are cu haita, nu era propriu-zis un lup. *Surprize, surprize!* Anders își dădea tot mai mult seama cu durere de privirile lor insistente și de eșecul său.

Nu înțelegea cum să simtă apa sau cum să-i vorbească.

Era ca și cum i-ar fi lipsit darul cu care fuseseră hărăziți ceilalți lupi.

CAPITOLUL NOUĂ

PRÂNZUL A FOST CHINUITOR. JUMĂTATE dintre colegi încercau să-i găsească o scuză că nu reuşise să genereze o suliţă şi scorneau poveşti bine intenţionate despre propriile lor eşecuri, din care niciunul nu aducea cu al lui. Anders nu putea să scape de simţământul nereuşitei sau de priveliştea oferită de elevii de la celălalt capăt al mesei, care încă rânjeau.

Sakarias se străduia să-i vorbească despre momentul când mai că o ţintuise pe Viktoria de perete cu una dintre primele sale suliţe (Viktoria nu considera povestea asta la fel de amuzantă), iar Mateo recunoscu că, odată, a generat o suliţă care a zburat *spre* el însuşi şi nu în altă parte, facându-l să leşine.

Lisabet se mărginea doar să-l privească, iar Anders nu se putea dezbăra de sentimentul că ea înţelegea mai mult decât voia el să-i spună — că ea

putea să-i citească limbajul trupului chiar şi atunci când era în formă umană şi că putea să-i vadă îngrijorarea şi nerăbdarea.

Anders abia dacă mesteca din tocana de peşte, în vreme ce ceilalţi sporovăiau, mintea lui întorcându-se implacabil la Rayna. Starea nu i se îmbunătăţi atunci când Lisabet, Viktoria şi Sakarias îl duseră la ora de istorie militară pe care o ţinea Sigrid, Lupoaica Alfa.

— Jai e responsabil cu manualele, spuse ea, arătând în mulţimea de elevi pe cineva întors cu spatele, cu părul tuns scurt asemenea celorlalţi, îmbrăcat în uniforma cenuşie de la Ulfar. Vă va înmâna câte unul.

Anders îşi croi drum prin mulţimea de elevi ca să ia cartea de la Jai. Jai se dovedi a fi un roşcat cu un zâmbet ager şi cu o piele foarte albă, ca de hârtie, care arăta ca şi cum s-ar fi prăjit dacă ar fi ieşit afară într-una din rarele zile însorite din Holbard. Îi înmână un manual şi îi acordă un surâs vesel, ca semn de bun venit la Ulfar, şi Anders se strădui să-i zâmbească şi el, deşi, văzând ditamai manualul, inima i se făcu pe loc cât un purice.

Cu felul lui de a citi, nu avea cum să fie îndeajuns de bun ca să ţină pasul cu colegii. Putea citi un pic, dar el şi Rayna aveau nevoie să citească doar ca să înţeleagă ce scrie pe indicatoare şi pe etichetele

de pe mâncarea pe care-o furau. Părăsiseră şcoala la şase ani, când evadaseră din orfelinat, iar de atunci lecţiile lui fuseseră... ocazionale.

Lângă el era un băiat pe nume Det, care avea un zâmbet vag, păr şi piele cafenie foarte închisă, chiar înalt pentru vârsta lui. Văzând unde părea că ajunsese Det cu manualul şi comparând schemele, Anders încercă că găsească pagina potrivită din cartea sa. După o clipă, Det băgă de seamă ce făcea el şi-şi ridică manualul ca Anders să poată vedea mai bine.

Pentru un moment, se gândi să recunoască în faţa cuiva că nu putea citi textul şi privi în jur să vadă ce putea face. Lisabet deja îşi băgase nasul în carte. În faţa lui, ceafa Viktoriei nu părea să-l invite să facă asta. În spatele lui, Jai şi Mateo discutau aprins despre ora de luptă. În plus, oricât de prietenos era zâmbetul lui Det, totuşi nu-l cunoştea.

La stânga lui se găsea Sakarias, care deja părea preocupat. Anders nu l-ar fi ales pentru o treabă grea, dar poate că — fiind şi el sărac pe vremuri — ştia ce ocazie i se ivea aici, la academie.

Când Sigrid intră în clasă, luase hotărârea. Când ea începu lectura, toţi îşi îndreptară spatele. Anders nu cunoştea numele niciunui lup sau al vreunui dragon implicaţi în ceea ce părea a fi o veche bătălie pe care o descria Sigrid, iar mintea lui prinse să hoinărească. Îşi răsfoi manualul, privind ilustraţiile

care înfăţişau formaţiile de atac, vechile câmpuri de bătaie şi artefactele folosite de lupi în confruntare.

Apoi, privirea lui se opri din nou pe Sakarias. Acum, că nu mai stătea aplecat peste bancă, putea să vadă ce scria celălalt băiat. De fapt, nu scria, ci desena. Creionul lui rapid patina pe caiet, aducând la viaţă imaginea unui teanc uriaş de cărţi, de sub care ieşea o pereche de bocanci, ca şi cum purtătorul încălţărilor fusese strivit de greutatea cititului. La marginea desenului se găsea în mod vizibil Sigrid, punând o carte nouă peste teanc.

Anders se strâmbă, căutând să-şi ascundă zâmbetul. Se părea că nu era singurul care considera că Lupoaica Alfa insufla teamă.

Glasul lui Sigrid se schimbă dintr-odată, şi el tresări, ridicându-şi privirea. Oare văzuse şi ea desenul lui Sakarias? Îl văzuse pe Anders amuzându-se pe seama desenului?

Dar nu. Ea o privea pe Lisabet, care părea să repete o întrebare. Pielea albă a fetei se făcuse roz sub pistrui, dar altfel nu părea să aibă remuşcări în faţa nemulţumirii liderului de haită.

— Întrebam de epoca tratatelor, Sigrid, spuse ea.

— Ce are de-a face epoca tratatelor? întrebă Sigrid, mai să mârâie. Este ora de istorie *militară*!

— Păi ai nevoie de negru ca să vezi albul, răspunse Lisabet. Ai nevoie de căldură ca să simţi

frigul. Și trebuie să vezi pacea ca să înțelegi războiul. Au fost perioade când ne-am împăcat bine cu dragonii. Decenii. Unii istorici ar spune chiar secole.

— Au fost perioade, spuse Sigrid, când i-am tolerat pe dragoni pentru a ne atinge ținta. Nu am avut niciodată încredere în ei. Nu ne-am *împăcat bine* niciodată cu ei.

— Dar nu pare corect, insistă Lisabet, adică vreau să spun că aici, la Ulfar, curtea este practic pe măsura dragonilor care vor să aterizeze, este uriașă. Probabil că am vrut ca ei să facă lucrul ăsta.

Acum toți elevii se holbau la ea, inclusiv Anders, deși el o făcea dintr-un motiv diferit. Ascultând-o, se simțea tras în două direcții deosebite.

Pe de o parte, auzind-o apărându-i pe dragoni, îl enerva la culme. El și Rayna erau orfani din pricina dragonilor. El și Rayna crescuseră pe străzi, necunoscând niciun moment de siguranță din cauza dragonilor.

Acum era singur, încercând să găsească o cale de a o salva pe Rayna de trucul care-o transformase într-un dragon. Și nu avea pe cineva din familie care să-l ajute, din cauza *dragonilor*!

Dar, pe de altă parte, Lisabet era prima pe care-o auzea ridicând problema că eventual dragonii puteau fi de înțeles. O mică parte din el se întreba dacă Lisabet l-ar ajuta dacă ar fi aflat ce se întâmplase.

Dacă ar putea crede că, fie și faptul că Rayna era un dragon, era în același timp și ostatică. O ostatică în primejdie din pricina sacrificiilor de echinocțiu.

— De-ajuns, Lisabet! se răsti Sigrid. De ce să inventăm o primejdie care nu există? Artefactele noastre se strică, unul după altul. Dacă am avea o cale de a le repara, am face-o. Dacă ne-am putea încredere îndeajuns de mult în dragoni, am face-o. Ce ar putea valora mai mult decât atât?

Anders clipi. Ce aveau de-a face dragonii cu repararea artefactelor? Se simțea ca și cum ea ar fi făcut un salt pe care nu-l înțelegea, dar era limpede că nu era momentul potrivit să ridice mâna.

Lisabet o privi lung pe Lupoaica Alfa și, când vorbi, vocea îi era foarte potolită, dar căutătura, fixă.

— Puterea, spuse ea.

— Puterea? repetă Sigrid, vocea devenindu-i periculos de dură.

— Primarul nu conduce Holbardul, spuse Lisabet, pe un ton calm și egal.

Știa că va intra în încurcătură, Anders era sigur, dar nu se oprea din vorbit.

— Parlamentul abia de cârmuiește Vallenul. Noi o facem. Și toate astea pentru că se tem de dragoni și au nevoie de noi ca să-i apărăm.

— *Și o vom face!* se răsti Sigrid, ridicând o mână și îndreptând-o spre ușă, dezgolindu-și dinții precum

un lup fioros. Pentru că asta știm cel mai bine. Ieși de la ora mea! O să vorbim noi mai târziu.

Toți elevii tăceau mâlc, nimeni nu se mișcă atunci când Lisabet se ridică încet în picioare, strângând din dinți de îndârjită ce era. Era însă o prezență singulară... aproape... Anders trebuia să caute cuvântul potrivit. Aproape singură, își dădu el seama. Observase mai devreme cum fața ei devenea serioasă de cum se oprea din zâmbit, dar acum părea ceva mai mult decât atât.

Pașii ei erau singurul zgomot din încăpere. Ea ieși pe ușă și o trase după ea.

După un moment lung de tăcere, Sigrid reluă lecția.

— Păi, spuse ea, pe un ton dezaprobator, puteți fi siguri că dragonii care au spionat Holbardul și cine mai știe unde prin Vallen nu o fac pentru că le e drag să vină să sărbătorească sfârșitul de an împreună cu noi și să ne aducă daruri. Pe când voi erați doar niște prunci, noi ne luptam cu ei pentru Holbard. Am sacrificat vieți pentru a-i împiedica să facă scrum întregul oraș, iar unii dintre voi prezenți în această clasă știu — și privirea ei zăbovi stingheritor pe Anders — că pierderile noastre au fost mari.

În încăpere se auzi un murmur scăzut de aprobare. Nimeni nu mai voia să fie dat afară.

— Trădarea haitei se pedepsește cu moartea pentru un adult și cu exilul pentru un elev, urmă Sigrid. Și, deși nu pun sub semnul îndoielii loialitatea lui Lisabet, atitudinea ei lipsită de fermitate față de dragoni este prost aleasă și nepotrivită. Ei, hai să mergem mai departe și să vorbim despre modul în care calculăm cât i-ar lua unui detașament al Gărzii Lupilor să parcurgă o anumită distanță.

Îi scuală pe elevi de la locurile lor și-i aduse în fața clasei, unde înconjurară catedra. Erau cu toții încă încordați și nepregătiți să vorbească, dar, studiind artefactul ce se găsea acolo, începură să se relaxeze.

Era o foaie de metal cu ornamente incrustate pe margini și cu o busolă însemnată cu rune în partea de sus. Restul înfățișa o hartă gravată în metal — era insula Vallen, reprodusă în cel mai mic amănunt, de la munții Westlands, aflați sus, în nord-vestul îndepărtat al ținutului, la munții Seacliff, în est, cu lanțul muntos Icespire străbătând coloana țării. Se putea vedea orașul Holbard, cu zidurile lui înalte și fermele din vest. Prin ținut șerpuiau râuri, iar coasta se încrețea peste tot, formând un desen la fel de elaborat ca un fulg de zăpadă văzut de aproape.

— Harta asta funcționează cu acești doi markeri, spuse Sigrid, ridicând mâna pentru a le arăta două discuri mici de metal. Pe unul îl plasăm în locul în care ne aflăm și pe celălalt în locul în care vrem să

mergem. Numărul care apare în acest colţ, aici, şi ea bătu cu degetul în hartă, ne va spune câte ore ne va lua călătoria dacă suntem în formă umană, câte în formă de lup şi câte într-o căruţă trasă de cai. Pentru aceasta din urmă estimarea e mai puţin exactă, urmă ea cu un zâmbet în colţul buzelor, în contradicţie cu expresia ei severă obişnuită, iar Anders nu se simţi prea în largul său.

Ea încearcă să calmeze lucrurile, după ce s-a pierdut cu firea în disputa cu Lisabet, gândi el.

— Probabil că depinde de cal. Cu toate acestea, puteţi vedea cât de folositor poate fi.

Anders rămase tăcut tot restul orei, în vreme ce în jurul lui discuţiile prindeau din nou viaţă. În capul lui răsunau încontinuu cuvintele lui Sigrid:

Moartea sau exilul, pentru trădarea haitei.

Aceasta era miza jocului pe care-l juca.

Şi nu credea că era îndeajuns de bun ca să-l câştige.

La cină, în vreme ce ceilalţi sporovăiau în jurul lui, Anders tăcea chitic. La fel şi Sakarias şi Viktoria — se gândeau probabil, ca şi el, pe unde hălăduia Lisabet. Nu se arătase la masă.

Farfuria lui era plină vârf cu mâncare, aşa cum stăteau lucrurile la fiecare masă. De data asta, aveau

carne și legume prăjite, asezonate cu mărar sălbatic aromat și iute, care-i înțepa limba.

— Nu e cine știe ce, e chiar nimic, spuse Det, zâmbind. Condimentele astea erau pentru prunci acolo unde am crescut eu.

Det venea din Mositala, de dincolo de mări, aflase Anders. Det îi spusese că Mositala avea câmpuri întinse și munți înalți ca și Vallenul, dar soarele dogorea. În unele locuri, iarba era galbenă, iar pământul secetos. În altele, jungla era verde și bogată — și, în comparație cu insula Vallen, părea să fie veșnică.

— Elementalii noștri sunt diferiți, spuse Det. Animale diferite, elemente diferite. Dar când am împlinit doisprezece ani, am început să mă simt rău. Nu credeam că aveam sânge de leu agresiv în familia noastră, dar am participat oricum la ceremonia transformării, pentru că mi se făcea rău, ca atunci când copiii simt nevoia să se transforme și nimeni nu-i ajută să facă prima lor schimbare. N-a mers, firește. Dar, în cele din urmă, una dintre mătușile mele și-a amintit că străbunica mea era din Vallen. Așa că, aflându-se într-o situație disperată, părinții mei m-au urcat pe o corabie, aducându-mă aici. Și, bineînțeles, când am atins Toiagul Haddei, m-am transformat.

— Străbunica ta, repetă Mateo. Ai așa de puțin sânge de lup și totuși te-ai putut transforma!

— La fel de sigur pe cât de sigur e că sunt aici, răspunse Det. Nu contează câți lupi ai în arborele genealogic, cât timp există măcar unul. Este de-ajuns ca scânteia din tine să se aprindă. După asta, e voia sorții — ori ești unul dintre cei care se transformă, ori nu.

Anders își ținea capul plecat, prefăcându-se că se concentrează la mâncat. Cineva din trecutul familiei sale fusese un lup, gândi el. Dar putea să fi fost în spate cu câteva generații — știind că nu-l făcuse să afle nicidecum cine era el.

Det înfipse furculița în legume, oftând.

— Îmi lipsește căldura, dar acum nu-mi mai pot imagina cum aș sta fără haită.

— Det are povești minunate despre Mositala, spuse zâmbitor Jai.

Det izbucni în râsul său relaxat, molipsitor.

— Sunt povești pentru copii mici, spuse el. Te amuzi ușor.

— Păi sunt tari, spuse Mateo, părtinitor — el și Jai fiind colegi de cameră cu Det.

— Orice vine din altă parte este interesant, spuse Det. Din cauza asta Holbardul este un loc așa de bun pentru trai. Aici vin oameni din toate colțurile lumii. În fiecare mare oraș se găsesc oameni veniți

de pretutindeni — la fel și în Mositala —, dar Holbardul este un centru comercial ca niciunul altul. Ia priviți la noi! Viktoria are povești despre Ohiro, de unde se trage familia ei. Bunica lui Mateo coace prăjiturile alea nemaipomenite din Allemhäut.

Toți din grup își întoarseră capetele spre Mateo.

— Ce prăjituri? întrebă Sakarias. Cum de știe Det cât de gustoase sunt? Ai adus prăjituri și nu ne-ai dat și nouă?

— Și poveștile din Vallen sunt interesante, spuse Det, încercând să-l salveze pe Mateo. Anders, la orfelinatul tău erau copii de pretutindeni?

Anders îngheță. Știa ce încerca Det să facă — ce încercau toți ceilalți să facă, cu expresiile lor interesate. Voiau să-l includă în grup. Să-l facă să știe că cel puțin câtorva dintre ei nu le păsa că el nu avea o familie, că nu prea știau cum nimerise în haita lărgită.

Dar Anders părăsise orfelinatul când avea șase ani și ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă atenția asupra locului de unde provenea. Nu voia să depene nicio poveste despre cum căuta de-ale gurii prin gunoaie — trucul Raynei cu pescuitul era isteț, dar cu greu l-ai fi ales pentru a-l prezenta cuiva. Privind în jur la fețele lor nerăbdătoare pe care se plutea citi încurajare, se chinui să găsească ceva de povestit.

— Eram de peste tot, confirmă el.

Toţi se simţeau nişte străini, în cea mai mare parte a timpului, separaţi de oricine altcineva din Holbard care avea o familie.

— Ţineam aproape, spuse el, în loc să încerce să explice soiul acela unic de singurătate. Aveam limbajul nostru secret.

Firește, asta nu le potoli *deloc* interesul. Şi Anders trebui să-i înveţe semnalul folosit pentru a cere ajutorul lui Jerro în ziua transformării. Curând, toţi de la masa lui făcură pumn mâna dreaptă, atingându-şi urechile cu degetele mari.

În cele din urmă, discuţia merse mai departe, dar el nu se mai îndoia că, orice ar fi gândit unii dintre colegii lui de clasă, prietenii săi voiau ca el să facă parte din haită.

Lupii şi haita lor nu erau defel ceea ce crezuse el. Din afară, păreau uniforme scrobite cenuşii, păr tuns scurt şi postură. Dar, dinăuntru, el descoperi că lucrurile stăteau cu totul diferit. Ei preţuiau haita, preţuiau disciplina, dar nu semănau unul cu altul.

Deşi Anders şi Rayna se întrebaseră adeseori despre părinţii lor, Anders abia dacă le simţea lipsa. El şi Rayna formau o echipă şi le erau suficienţi unul altuia. *Mai mult* decât suficienţi.

Dar acum îşi dădea seama că, în tot acest timp, dorise ceva mai mult. Doar că n-o ştiuse. Era greu

să nu ai simțământul familiei la Ulfar. Faptul că toți reușeau să fie o haită în ciuda diferențelor lor întărea pur și simplu sentimentul că, dacă ar fi avut șansa, ar fi aparținut locului.

Dar în clipa următoare îl copleși un simțământ de vină. De ce pierdea el timpul gândindu-se la așa ceva? Să aparțină acestui loc nu i-ar fi fost deloc de ajutor Raynei.

Și, la urma urmei, ce gândea el? Mințea în ceea ce privea persoana lui și motivul pentru care se găsea aici, iar ca lup era un eșec — nu putea să azvârle nici măcar o suliță de gheață. Cu cât aflau mai multe despre el, cu atât mai puțin l-ar fi vrut vreunul dintre ei.

Strânse din dinți și-și reînnoi în tăcere făgăduiala făcută surorii sale. *Te voi găsi. Te voi scoate de acolo. Nu-i voi lăsa pe dragoni să-ți facă vreun rău!*

CAPITOLUL ZECE

DUPĂ CINĂ, ANDERS AVEA DE FĂCUT tema la Istoria Militară. Era prea prudent faţă de Sigrid ca să n-o facă şi alese drept loc de lucru biblioteca. Îşi imagină că oricine îl va vedea făcându-şi tema nu va avea vreun motiv să-l întrebe ce făcea pe-acolo... şi poate că biblioteca deţinea vreo informaţie care l-ar fi putut ajuta să afle unde se găsea Rayna. Nu era sigur că va putea să citească propriul manual, darămite cărţile din bibliotecă, dar trebuia să încerce.

Viktoria îi spuse cum putea să ajungă acolo, şi, odată sosit, deschise atent uşile mari de lemn.

În bibliotecă erau mese lungi, covoare groase care înăbuşeau zgomotul paşilor, iar pereţii mari de piatră erau acoperiţi cu tapiserii. Rafturile de lemn se înşiruiau unul după altul, pline cu volume legate în piele, ale căror titluri erau inscripţionate cu litere

de aur pe cotoare. Mirosul lor umplea încăperea cu un parfum unic, despre care el crezu că aparţinea doar locurilor pline cu file de cărţi. Cu siguranţă că în aerul de acolo se afla ceva ce el nu mai simţise niciodată până atunci.

Scara în spirală ducea către palierul de la etajul al doilea, unde se găseau şi mai multe rafturi cu cărţi. Fire de praf dansau în resturile de lumină ale serii, care pătrundeau prin ferestrele înalte, iar Anders simţi locul acela foarte apropiat inimii sale.

— Te pot ajuta, tinere?

Una dintre bibliotecare ridică ochii de la pupitrul ei, reuşind să vorbească în aşa fel încât vocea ei se făcea auzită, dar într-un fel păstra şi liniştea. Era un soi de magie caracteristic doar bibliotecarelor, după cum i se părea lui. Femeia avea o piele cafeniu-închisă şi duzini de codiţe în păr — a căror lungime sugera că probabil nu era lup —, precum şi o pereche de ochelari lăsaţi puţin pe nas, astfel încât să-l poată privi uşor bănuitoare pe Anders.

Ca întotdeauna, urmă momentul de pauză, în care aşteptă ca Rayna să răspundă, după care-şi dădu seama că ea nu era acolo.

— Eram... ăăă...

Nu prea era bun la vorbit.

— Voiam să-mi fac tema, spuse el. Dacă e în regulă.

— Foarte în regulă, spuse femeia, zâmbind. Stai la o masă și anunță-mă dacă te pot ajuta să găsești o carte.

El o luă alene prin încăpere, atent la fiecare detaliu. De-a lungul peretelui de la intrare se găsea un șir de casete de sticlă, iar el păși încet pe lângă acestea, uitându-se la fiecare.

Conțineau doar artefacte — știa asta după runele gravate pe ele, deși habar nu avea la ce foloseau sau de ce erau expuse, în loc să fie folosite. Văzu un set de bumbi de metal care arătau ca și cum ar fi fost cusuți la o cămașă, precum și un cadru pătrat de metal, o serie de cutii, o ramă de metal pentru poze, cu pânză neagră, și alte forme ciudate.

Se întrebă numaidecât dacă vreunul dintre artefacte i-ar fi putut fi de folos în vreun fel — dacă se putea folosi de vreunul ca să găsească un dragon sau să se lupte cu unul. Dar nu voia ca bibliotecara să înceapă să se întrebe ce făcea umblând fără rost printre artefacte. Încuietorile păreau să poată fi desfăcute în doar câteva secunde și trebuia doar să se întoarcă mai târziu, când n-o să mai fie nimeni prin preajmă.

Deocamdată, se întoarse, căutând cu privirea un loc unde să se așeze. Avea să lucreze la tema lui, apoi va încerca că caute în cărți după ceva ce l-ar fi putut ajuta — o hartă sau vreo schemă, după ce bibliotecara se va obișnui și nu va mai sta cu ochii pe el.

Dar deja în bibliotecă se mai afla cineva.

Lisabet.

Avea o carte aproape cât ea de mare, pusă pe o masă pentru a se putea apleca deasupra ei, cu faţa ei pistruiată cât se poate de serioasă. Nu părea să-l fi observat, iar el şovăi şi apoi se aşeză la câteva mese mai departe. După înfruntarea de după-amiază din clasă, nu era sigur dacă ea îşi dorea companie, iar lui îi convenea lucrul acesta.

Îşi deschise manualul şi scoase fişa de lucru pe care trebuia s-o umple — un simplu test despre faptele din capitolul de săptămâna aceea — şi inima îi căzu în călcâie când numără întrebările. Îi va lua o *veşnicie* să citească toate astea. Ce va spune Sigrid când va vedea că n-a făcut nimic? Sau colegii, care vor râde în pumni de el? Nici măcar nu le reţinuse numele — nu fusese îndeajuns de curajos să le vorbească. Era imposibil.

Abandonă planul de a încerca să-şi termine tema, ridicându-se de la masă şi îndreptându-se spre colţul opus al bibliotecii. Inima i-o luase la galop, iar capul îi vâjâia.

Nu putea nici măcar să răspundă la un test, darămite să mai caute prin bibliotecă indicii care să-l ducă la locul unde se afla sora lui!

Trecu de colţ şi se trezi pe un culoar în care erau aliniate rafturi de două ori mai înalte, pe care se găseau volume groase cât pieptul lui Anders, legate în

piele de un roșu-închis. Fiecare dintre ele îi amintea cu asupră de măsură că dăduse greș în două privințe — tema pe care nu putea s-o termine și faptul că abia ar fi putut citi informațiile de care avea nevoie în clipa aceea, deși era înconjurat de ele din toate părțile.

Rafturile se întindeau cu zecile, blocând lumina ferestrelor și oferindu-i un loc sigur în care să se ghemuiască, ferit de ochii tuturor, pentru a-și îngropa fața în mâini.

Ochii îl ardeau și-l dureau și, deși nu mai plânsese de ani buni — nici când el și Rayna pierduseră mâncarea și câștigul pe o săptămână în fața băieților mai mari, nici când căzuse de pe un acoperiș, aproape rupându-și un braț, nici când Rayna zburase împreună cu ceilalți dragoni —, găsi cu cale că o putea face acum.

Venise aici foarte hotărât să caute un mod de a o găsi, dar mai întâi că nu avea nicio idee de unde să înceapă, iar apoi, dacă lupii aveau să afle că Rayna era sora lui, orice i se putea întâmpla, și el va pierde șansa de a o ajuta.

— Anders! se auzi o voce șovăitoare de la celălalt capăt al culoarului.

El își șterse fața, umezindu-și degetele, și ridică privirea, clipind în lumina slabă. Acolo se găsea Lisabet, privindu-l curioasă.

— Am venit să iau altă carte, spuse ea, arătând spre volumele groase legate în piele, şi el îşi dădu seama că acestea erau la fel ca cel din care citise la masă.

— Nu te deranjez, murmură el, în parte jenat că fusese prins, în parte surprins că ziua lui putea să fie şi mai rea.

— Păi eu...

Ea făcu pauză, ducându-şi mâinile în buzunare.

— Bun, nu e adevărat. Am venit să văd dacă eşti bine. Erai cam...

Îşi schimbă felul în care stătea, coborându-şi umerii, îndoindu-şi puţin genunchii, făcându-se mai mică, iar el îşi dădu seama că din nou se afla în faţa unui om care se folosea de limbajul corporal al unui lup. Ea-i înţelesese starea fără ca el să scoată o vorbuliţă.

— Sunt bine, spuse el, ridicându-se în picioare şi stând drept. O durere de cap.

Se întrebă din nou ce şi cât de mult le transmitea fără să vrea lupilor din jur.

Ea-l privi neîncrezătoare.

— Uite, spuse ea, am început să cred... adică... poate mă înşel, dar...

El se strădui să-şi regleze respiraţia. Ce se întreba ea? Oare ghicise ceva în legătură cu Rayna? Oare citise şi asta în el? Orice va spune, el va trebui să fie pregătit să nege.

Lisabet urmă:

— Uite, mă întrebam doar dacă ai nevoie să te ajut la citit?

Anders clipi. Nu *asta* era întrebarea pe care-o aştepta. Dar o clipă mai târziu îşi făcea iar griji — oare Academia Ulfar îl va păstra dacă nu putea să citească? Dar totuşi era un lup. Vor avea de ales? Îl vor sili să înveţe şi în ore suplimentare, luându-i din timpul dedicat căutării Raynei? O privi pe Lisabet, nesigur asupra a ceea ce avea să spună.

— Dacă ai nevoie de ajutor, spuse ea, nu mă deranjează s-o fac. Într-o zi vreau să ajung profesoară, am ocazia să exersez. Îşi coborî vocea, venind ceva mai aproape: Nu trebuie să fii jenat. N-o să spun nimic, dacă aşa vrei.

În cele din urmă, Anders se forţă să vorbească. *Avea* nevoie de ajutor la citit, dacă numai aşa putea afla mai multe despre dragoni şi despre locul în care ar fi putut-o duce pe Rayna.

— Mulţumesc, spuse el, mi-ar plăcea.

Următoarea oră o petrecură cu tema de la Istoria Militară. Lisabet spuse că nu aveau timp să ţină o lecţie de citit şi să-şi facă în acelaşi timp şi tema, aşa că ea citi capitolul cu voce tare şi găsiră împreună răspunsurile la întrebările testului.

Era o atmosferă liniştită şi prietenoasă şi, spre sfârşit, Anders prinse să chicotească cu ea în legătură cu numele dragonilor şi ale lupilor de odinioară.

— Lisabet, spuse el, când scrise şi ultimul răspuns, pot să te întreb ceva?

Ea puse jos creionul şi se întoarse cu faţa spre el.

— Pentru că eu nu cred că ei ne spun totul, zise ea.

El clipi nedumerit.

— Poftim?

— Ştiu ce ai de gând să întrebi, spuse ea. De ce am înfruntat-o pe Sigrid la oră, când ea e Lupoaica Alfa, iar eu trebuie să fiu supusă şi ascultătoare?

— Păi... da, recunoscu el. Asta era întrebarea. Ce vrei să spui că nu ne spun totul?

— Dă-mi voie să încep cu asta, răspunse Lisabet, cred că nu ni s-a spus adevărul despre dragoni. Adică eu cred că bătălia a avut loc şi probabil că ne-am înţeles cu ei tot mai puţin în anii care au dus la marea bătălie. Dar, Anders, tot ce spune Sigrid nu se potriveşte — eu nu cred că, într-o zi, dragonii au atacat oraşul din senin. De ce ar fi făcut-o?

Anders dădu din cap, întrebându-se unde ar putea duce toate astea.

— Şi priveşte la toate artefactele pe care le avem, urmă ea. Sigrid şi ceilalţi vor ca noi să credem că le dăm la schimb, în ciuda faptului că dragonii sunt cruzi şi nu poţi avea încredere în ei, în ciuda faptului

că mai degrabă ar ucide zece dintre noi decât să-l ajute pe unul. Dar de ce or fi făcut artefactele? De ce ar fi meşterit Hadda toiagul dacă nu vrea ca lupii să se transforme?

Anders ridică o mână ca s-o potolească, încercând să priceapă ce voia ea să zică.

— Stai o clipă, spuse el încet. Vorbeşti de Hadda aceea din Toiagul Haddei? Din Încercarea Toiagului? Ce au dragonii de-a face cu asta?

— Ei au făcut toiagul, răspunse Lisabet. Ei au făcut toate artefactele. Lupii le-au proiectat, iar dragonii le-au meşterit.

— Hadda a fost un *dragon*?

— Da, spuse Lisabet. Iar artefactele încep să se strice, iar fără dragoni nu le putem repara şi nici înlocui.

Anders era zăpăcit. Trăise toată viaţa cu frica de dragoni, iar acum Lisabet îi spunea că lupii făceau schimburi cu ei? O fi fost aşa din teamă şi disperare.

— Dar restul haitei ştie că facem schimburi cu dragonii?

— Nu şi cei mai tineri, spuse ea. Dar cei mai mulţi ştiu. Doar că nimeni nu o ia la întrebări pe Sigrid.

— Păi e Sigrid! sublinie el.

— Corect, spuse Lisabet, pe un ton posac. Dar cineva trebuia să întrebe. Artefactele încep să se strice şi, fără dragoni, nu avem nicio şansă să le punem la

punct. Dacă Toiagul Haddei nu va mai funcționa? Sau amuletele?

— Păi fără amulete ar fi rău, spuse el, străduindu-se să surâdă. Dar cu toiagul va fi de-a dreptul o nenorocire.

— Exact, spuse ea. Încerc să aflu mai mult despre ele, dar profa ne arată doar unele dintre artefacte. Pentru restul am nevoie de Skrabok-uri.

— De ce anume? întrebă el.

Ea îi făcu un gest s-o urmeze și-l duse acolo unde marea carte pe care o studia zăcea deschisă pe masă.

— Asta, spuse ea, și toate celelalte de pe culoarul de colo. Lista cu toate creațiile dragonilor.

Anders a fost cuprins de bucurie și de disperare în același timp. Pe de o parte, se putea ca Skrabok-urile să-i spună despre vreun soi de artefact care l-ar putea ajuta s-o găsească pe Rayna. Pe de alta, se găseau sute de cărți. I-ar lua o viață să le termine, chiar dacă ar fi putut citi la fel de repede ca Lisabet.

La fiecare pagină se găsea câte un artefact, înfățișat din diferite unghiuri, cu prezentări scrise frumos de mână — sau uneori nu chiar așa de frumos — care redau modul de folosire. Lisabet își trecu degetele de-a lungul rândurilor ca să-l ajute s-o urmărească în vreme ce îi citea conținutul.

Prima pagină era datată cu zece ani în urmă și înfățișa schițele unei perechi de telescoape. Descrierea pe care o citea Lisabet era scrisă cu litere ordonate:

Poziționează primul telescop spre punctul pe care vrei să-l observi. Celălalt telescop îl poți lua cu tine oriunde te duci, el îți va reda vederea acelui punct asupra căruia este fixat primul. Folositor în special pentru a urmări venirea vaselor străine sau pentru a supraveghea un drum pe care ar putea sosi cineva. Proiectat de Hayn și Felix. Executat de Drifa.

NOTĂ: Nu funcționează în întuneric. Funcționează pe coasta opusă Vallenului, nu a fost testat pentru distanțe mai mari. Fii atent să nu schimbi telescoapele între ele, căci nu vei mai vedea nimic.

Și apoi, alt scris de mână, al cuiva care apăsase literele cu o mare hotărâre:

Pe bune, acordă mare atenție. Telescoapele seamănă supărător de bine.

— Drifa a fost un dragon fierar, spuse Lisabet. Unul dintre cei mai cunoscuți. Iar pe Hayn îl știi deja. Habar nu am cine a fost Felix.

Anders făcu ochii cât cepele. *Hayn* lucrase împreună cu dragonii?

La pagina următoare era înfățișată o farfurie de metal, pe ale cărei margini erau gravați nori de furtună de cam treizeci de centimetri. Textul era scris de altcineva, ceva mai dezordonat:

Pune farfuria în zona unde ai vrea să plouă și las-o peste noapte. Nu garantează ploaia, dar mărește posibilitatea de a crește nivelul precipitațiilor. Folositoare pentru noile recolte care cer ploi timpurii. Proiectată de Hayn. Executată de Tilda.

NOTĂ: Ploaia pe care o atragi o să vină de undeva unde de asemenea este nevoie de ea. Nu o consuma în exces. Fii atent când o folosești împreună cu artefacte menite să urce sau să coboare temperatura. De pildă, Piatra Zăpezii va coborî temperatura, dar în combinație cu farfuria aceasta, probabil că va provoca grindină. Care va fi o pacoste pentru recolta ta.

În partea opusă se afla schița unei perechi de cătușe, alături de o centură de metal, cu o cataramă împodobită în față.

Purtătorul cătușelor nu va fi în stare să se miște mai mult de trei metri de purtătorul centurii. Gândite inițial pentru aplicarea legii, au fost apoi reproduse pentru folosința pe o scară mai largă de către toți membrii patrulelor din

haită, dar producția a fost suspendată din pricina conflictului dintre lupi și dragoni. Proiectate de Kaleb. Executate de Eliot.

NOTĂ: Cătușele sunt echipate cu o SINGURĂ cheie. Întrucât niciun dragon nu este în stare să elibereze esența făurită în aceste dispozitive, este vital să nu se piardă cheia atunci când sunt folosite cătușele. VITAL.

Continuară că citească împreună, aflând lucruri noi despre artefacte mult mai complicate decât văzuse vreodată Anders în afara academiei — și mult mai complicate decât cele mai multe pe care le văzuse între pereții academiei. Dădură paginile înapoi pentru a verifica teoria lor, cum că artefactele erau înscrise în ordinea inventării lor. Când ajunseră cu câteva decenii în urmă, dădură peste un artefact pe care Anders îl recunoscu. Era o schiță a apărătorilor de vânt din port, cu grijă întocmită, sub care erau înșiruite runele. *Proiectat de Sylas*, scria acolo, redând numele unui lup din vremuri trecute. Iar apoi: *Modernizat de Hayn*. Interesant!

Se întoarseră la artefactele mai recente și, în cele din urmă, băgară de seamă că biblioteca era luminată acum de felinare, fiindcă afară se lăsase întunericul. Anders avusese dreptate — le lua o viață să le citească, fără să aibă siguranța că vor găsi răspunsul.

Ridicându-şi privirea, Lisabet păru să bage de seamă şi ea că se lăsase întunericul.

— Doar încă una, spuse ea, mergând la pagina următoare.

Conţinea o imagine a unei sticle de apă cu un capac ornat de metal şi un tubuleţ prin care puteai să bei.

Sticla poate fi umplută cu apă de orice calitate, şi când o bei prin tubuleţ, ea va deveni potabilă. Proiectată de Felix. Executată de Drifa.

NOTĂ: Este important ca filtrul să fie curăţat periodic cu o eşarfă. Sticla aceasta va purifica apa, dar nu va face să dispară particulele de mizerie. Acestea trebuie îndepărtate manual.

Anders îşi plecă privirea pe ultimul desen. Tresări, fiindcă ceva i se părea cunoscut, şi se uită mai atent, aşteptând ca din adâncul minţii să vină un răspuns.

Apoi, ceaţa se ridică. Văzuse exact aceeaşi sticlă pe raftul din biroul Lupoaicei Alfa. Şi-o amintea în amănunt, fixată între două cărţi.

Lisabet spuse că trebuie să ducă la loc cartea, refuzându-i ajutorul, lucru care-l făcu să se întrebe dacă şi ea ascundea ceva, aşa că-şi adună caietele şi o luă spre camera lor.

Abia dacă-şi mai putea sili mintea să repete ceea ce aflase. Lupi şi dragoni lucrând împreună? Întrebările lui Lisabet deveniseră *periculoase*.

Dar nu schimbau faptul că Rayna fusese răpită de dragoni. Sau că el tot nu avea vreo idee despre cum ar putea-o salva.

Viktoria încă nu revenise în cameră, aşa că Sakarias îi predă lui Anders altă lecţie despre sulițele de gheaţă, doar între patru ochi. Dar Anders tot nu putea pricepe ce se străduia din greu să-i explice Sakarias. Nu putea simţi apa în aerul din jurul lui sau sub pământ, ca să nu mai vorbim de felul în care ar fi putut-o invoca sau îngheţa.

— Trebuie doar... să mă gândesc la asta? întrebă el, cuprins de frustrare. Cum funcţionează? Am tot atâtea şanse să-ţi vorbesc în minte câte am să vorbesc cu apa.

— Dar nu-i *vorbeşti*, zise Sakarias, nesigur. Doar îţi... deschizi mintea. Simţi ce este acolo, apoi îţi imaginezi că face ceea ce-i ceri tu să facă.

Dacă dorinţa ar fi suficientă pentru ca un lucru să se petreacă, lui Anders i-ar fi luat o viaţă să exerseze lucrul acesta — din câte-şi putea aminti, ceea ce-şi dorise cel mai mult fusese să mănânce, un loc sigur în care să pună capul. Dorise să fie la fel de iute şi de isteţ ca Rayna atunci când se găsea la ananghie, sau doar să fie şi el bun la ceva.

Dar dorința nu-l mai ajutase până atunci și nu-l ajuta nici acum.

Trebuiră să se oprească când una dintre sulițele lui Sakarias fărâmă pur și simplu o bucată din peretele de piatră.

— O să-l acoperim cu unul din desenele mele, spuse Sakarias, așezând la repezeală un desen în creion care o înfățișa pe Lisabet înconjurată de teancuri de cărți mai înalte decât ea. Găsim noi o rezolvare mâine, nu-ți face griji.

Când, în cele din urmă, Anders se întinse în pat, cu greu îi venea să creadă că se sfârșise doar prima zi la Ulfar. Cina din seara-trecută, când îi întâlnise pe Lisabet, Viktoria și Sakarias, părea să se fi petrecut cu săptămâni în urmă.

Și-ar fi dorit să poată arăta mai multe pentru prima lui zi, dar spera că mergea în direcția bună. Întâmplările zilei se învârtejiră laolaltă — de la lovirea podelei în timpul orei de luptă, la disputa dintre Sigrid și Lisabet din timpul orei de Istorie Militară.

Apoi, gândul îl duse la harta pe care le-o arătase Sigrid în clasă și la uriașele Skrabok-uri pline de listele cu artefacte.

Era tot mai sigur că undeva, acolo, trebuia să se găsească un artefact care să-l ajute s-o caute pe Rayna.

De el depindea să-l găsească.

CAPITOLUL UNSPREZECE

A DOUA ZI, LA GEOGRAFIE, ANDERS SE lăsă absorbit de harta Vallenului din manualul lui, încercând să țină minte orice posibilă locație a dragonilor. Poate că nu era el prea bun la citit, dar știa să descifreze o reprezentare grafică, și chiar și cea mai mică informație îi era de ajutor.

Dragonii puteau fi găsiți în toate cele trei lanțuri muntoase din Vallen — Westlands, Icespire, care traversa centrul, și Seacligg, pe coasta de est. Dar unde anume se aflau ei în acești munți, nimeni nu știa.

Orașul Holbard se găsea pe coasta de sud-est, dezamăgitor de departe de acei munți — deși Anders admise cu un surâs întunecat că el era probabil singurul non-dragon care-și dorea ca dragonii să se fi aflat mai aproape.

Existau duzini de comunități ale dragonilor, numite cuibare, cam atât cunoșteau lupii. Dragonii pârjolitori nu trăiau într-o haită mare, ci preferau să se răspândească prin munți.

— Deși nu știm unde să-i găsim, spuse Rosa, profa lui de Geografie, avem idei pe unde să căutăm, dacă va trebui să pornim la luptă împotriva lor. Oriunde există activitate vulcanică, vei găsi și dragoni. Flacăra unui dragon pârjolitor este cea mai puternică în munții pe sub care curge lava.

Anders își simțea inima cât un purice. Dacă erau duzini de cuibare, și nici măcar unul nu era marcat pe hartă, oare cum ar fi putut să știe de unde să înceapă căutarea Raynei? Și chiar și dacă ar fi dat peste unul, s-ar fi putut să nu fie cel căutat.

Cu cât vorbea mai mult profesoara Rosa, cu atât mai descurajat devenea Anders.

Ridică mâna. Rosa își întoarse atenția spre el — avea ochi albaștri strălucitori, care-i ieșeau în evidență pe pielea ei cafeniu-aurie, și purta ochelari care-i măreau cum nici nu mai văzuse cineva asemenea ochi vreodată, așa că privirea ei era ceva special.

— Dacă nu știm unde se găsesc cuibarele, întrebă Anders, înseamnă că nu avem nicio cale să le depistăm? Avem o grămadă de artefacte, niciunul nu poate fi folosit pentru găsirea dragonilor?

Punând o întrebare atât de evidentă, se simți cuprins de un fior — oare va bănui cineva de ce punea întrebarea? Dar își aminti cum, cu o zi înainte, Lisabet îi citise limbajul trupului și se sili să respire ritmic, îndreptându-și umerii.

— Din păcate, nu se mai poate, răspunse profa.

Nu se mai poate? Cum adică?

Întorcându-se spre o hartă, ea lovi cu degetul într-un loc din Munții Icespire, lanțul de pante abrupte care străbătea coloana vertebrală a Vallenului.

— De pildă, noi știm că aici obișnuia să fie Drekhelm, cuibarul lor principal. Singurul loc de adunare spațios al dragonilor. După ultima mare bătălie, dragonii s-au mutat. Au schimbat locația Drekhelmului într-un loc nou, dar cercetașii noștri nu l-au găsit până acum.

Anders dădu din cap, repetând în gând numele. *Drekhelm*. Poate că nu știa unde se afla Rayna, dar va începe prin a căuta capitala lor, dacă în timpul ăsta nu va găsi vreun indiciu mai bun. S-ar putea ca ei să dețină un prizonier acolo. Până la echinocțiu, în orice caz.

Următoarea oră era Legea. Lupii trebuiau să cunoască totul despre legile din Vallen când erau în patrulare. Profesoara vorbi pe îndelete despre diferitele tipuri de furturi și le arătă un artefact care

putea fi setat pentru a recunoaşte membrii familiei, dar scotea un sunet fioros când altcineva în afara membrilor acelei familii intra în casă, ceea ce-l făcea un dispozitiv antifurt foarte eficient, în afară de cazul când îţi făcea plăcere să primeşti vizitatori.

Gândul la artefactele antifurt îi reaminti lui Anders de fermoarele pe care Rayna îl împiedicase să le atingă, în ziua transformării lor. Ce s-ar fi întâmplat dacă, în acea zi, ar fi fost prinşi şi nu ar mai fi ajuns pe podium? Ar fi putut evita beleaua asta în care intraseră?

Sau i-ar fi venit rău precum lui Det? Anders ar fi putut ajunge tot mai rău — nimeni nu s-ar fi deranjat să verifice dacă un băiat de pe străzi avea nevoie de Toiagul Haddei. Unii dintre ceilalţi făcuseră îndeajuns de clar cu şoaptele şi privirile lor că nu credeau că un elev care nu putea numi nici măcar un singur strămoş lup aparţinea de Ulfar.

În vreme ce profesoara continua să turuie, Anders făcu o schiţă a hărţii văzute recent la Geografie, ca să o poată fixa în minte. *Drekhelm. Drekhelm. Unde pe harta aceasta se găsea noua locaţie a Drekhelmului?*

Dar oricât se strădui totuşi în următoarele câteva zile, nu află nimic mai mult. Mânca foarte mult, exersa transformarea şi mergea la ore, seara făcând mediaţii pe şest cu Lisabet.

Ea nu mai aduse vorba despre artefacte, deşi, în secret, Anders şi-ar fi dorit-o. Poate că ea credea că mersese prea departe la prima întâlnire la care-şi făcuseră temele pentru acasă. Lui Anders nu-i era uşor să se strecoare în bibliotecă fără ea, căci, chiar dacă putea să citească din Skrabok-uri, o făcea mult prea lent.

Indiferent ce încercase, ţinta lui părea tot mai greu de atins cu fiecare zi.

Cea de-a doua săptămână a lui Anders era pe sfârşite când el şi colegii lui dădură peste Hayn, lupul care-l adusese la academie. Tocmai se întorceau de la prânz, când Anders zări în mulţime o siluetă cunoscută şi ochelarii pătraţi, negri, cu rame groase, şi i se aprinse dintr-odată un bec.

Numele lui Hayn apăruse în Skrabok-uri ca proiectant al multor artefacte recente. Dacă Anders ar fi putut duce conversaţia în direcţia dorită, poate că lupul cel mare i-ar spune ceva despre un artefact pe care să-l poată folosi la găsirea surorii sale.

— Hayn! spuse el, înainte ca bărbatul să apuce să treacă.

Hayn îşi ridică ochelarii pe nas şi-l privi pe Anders, apoi, recunoscându-l, îi zâmbi. Jongla cu un teanc mare de Skrabok-uri — chiar şi pentru un adult, erau tare greu de cărat.

Cu coada ochiului, Anders văzu cum câțiva dintre colegii săi își înclinaseră un pic capetele, iar lupul din el recunoscu faptul că-și arătau gâturile unui senior membru al haitei, pentru a da cât se poate de clar de înțeles că nu reprezentau o amenințare.

Hayn răspunse cu un gest respectului arătat, ridicând teancul de cărți.

— Recrutul nostru cel mai nou, spuse el. Cum merg orele?

— B... bine, bâigui el, tresărind când limba i se împletici.

— În ultimele zile se transformă aproape de fiecare dată, spuse Sakarias vesel, iar Anders tresări din nou.

Ar fi preferat ca al său coleg de cameră să lase deoparte „aproape".

Totuși, nu-și putea permite să-l lase pe Hayn să continue pe tema asta, așa că de data asta se arătă mai îndrăzneț în vorbă, luând-o înaintea tuturor celor care voiau să devieze discuția.

— Am văzut Skrabok-uri la bibliotecă, scăpă el. Numele tău apare în multe dintre ele.

— Așa o fi, confirmă Hayn cu un zâmbet vag. Sunt proiectant. Vei învăța mai multe despre astea în anul al treilea, când cred că se țin orele de artefacte. În timpul ăsta, studiază profund, ai multe de învățat.

Anul trei? Anders avu o strângere de inimă. Nu-şi putea permite să aştepte atât. Aşa că, în schimb, aşteptă ca toţi ceilalţi să-şi ia un politicos la revedere de la Hayn şi rămase pe loc, în vreme ce colegii săi o luaseră pe hol către cantină. Apoi, se întoarse şi grăbi pasul după marele lup.

Proiectantul clipi de câteva ori când îl văzu pe Anders tot în preajma lui, ţinând pasul cu el.

— Mai e ceva? întrebă el.

— Eu...

Lui Anders i se opriră cuvintele în gât. Cum să întrebe ce voia să întrebe — despre un artefact care să ia urma dragonilor — fără să stârnească suspiciuni?

Apoi, auzi vocea lui Lisabet de undeva din spatele lui.

— Te putem ajuta să cari Skrabok-urile la atelierul tău?

Hayn surâse.

— Sunteţi drăguţi, mulţumesc!

Anders şi Lisabet luară amândoi câte o carte gigantică şi-l urmară de-a lungul holului. Anders nu era sigur dacă Lisabet fusese doar politicoasă sau dacă simţise că el voise să continue discuţia cu Hayn, dar nu insistă să afle. Îşi munci în schimb mintea să găsească o soluţie pentru a zăbovi în atelier, odată ajunşi acolo.

Un minut mai târziu, Hayn deschise o ușă de lemn, sprijinindu-se de ea pentru a-i lăsa să intre pe cei doi elevi. Anders o urmă pe Lisabet și se opri deodată când văzu încăperea care-i aștepta.

Camera vag luminată era înțesată de rafturi din podea până-n tavan, pline ochi cu cărți, piese vechi ale unor mecanisme — artefacte, presupuse Anders — și tot felul de năzbâtii. Se aflau acolo bucăți de lemn răsucite, un castron de mere înghesuit între două măști de teatru, schițe și diagrame prinse aproape peste tot unde se putea, artefacte pe jumătate montate și atârnate de tavan.

Hayn roti un disc de lângă ușă, și șiragurile de lămpi din jurul camerei se aprinseră în același timp, ca și cum ar fi fost legate. Un soi de artefact, bănui Anders. Nu existau ferestre, și fără ele camera fusese scufundată în întuneric.

— Dacă le puneți aici, e perfect, spuse Hayn, deschizând drumul și punând cărțile pe marginea biroului său, pe care era un talmeș-balmeș, dând la o parte două căni goale, o daltă și un teanc de hârți.

Mai întâi Anders și apoi Lisabet lăsară cărțile jos. Anders hojbăi după altă întrebare — un motiv pentru care să mai rămână, acum că treaba lor fusese îndeplinită.

— Hărțile astea fac parte dintr-un artefact? întrebă el, dând din cap spre teancul de hărți de pe masă.

Poate va reuși să ducă discuția spre chestii de localizare.

— Au fost odată, răspunse Hayn. Acum nu.

— Cum reușești să faci chestiile astea? întrebă Anders.

Hayn își plimbă privirea prin cameră, peste artefactele pe jumătate montate atârnând de tavan și peste cele înghesuite pe rafturi.

— Nu mai sunt de actualitate, răspunse el încet. Și dintr-un motiv foarte bun. Parteneriatul nostru cu dragonii s-a încheiat.

— Dar cum rămâne cu toate artefactele astea? insistă Lisabet, făcând un gest ca și cum ar fi cuprins toată încăperea. Ai spus-o chiar tu, se strică unul după altul.

Anders își dădu seama că fata se afla acolo pentru a-și satisface nesfârșita ei curiozitate. Dacă Sigrid nu se grăbise să-i răspundă la întrebări, poate c-o va face Hayn. Și nu era rău deloc — cât timp nu erau dați afară.

Anders putea spune că argumentele nu aveau să-l impresioneze pe Hayn — deși era un bărbat masiv, cu umeri largi, în el exista o anume blândețe. Așa că imită vocea scăzută a lui Hayn.

— Dacă ne spui, vom păstra secretul, făgădui el. Dar noi chiar suntem interesați.

Hayn șovăi, privind mai întâi la Anders, apoi la Lisabet, după care, ca și cum ar fi luat o hotărâre în sinea lui, dădu din cap.

— Ca să faci un artefact ai nevoie de două acte, spuse el. Proiectul și făurirea. Știți cum este canalizată esența?

Lisabet dădu din cap în același timp în care Anders îl clătină pe al său.

— Esența este magia care se găsește peste tot în jurul nostru, spuse Hayn. În natură, în pământul însuși. Când ne transformăm din om în lup, o canalizăm în mod instinctiv, ca să putem face schimbarea. Oriunde s-ar găsi pe lume, elementalii au întotdeauna daruri legate de natură, pentru că natura este cea în care găsim esența ce ne dă nouă puterea. Dar esența poate fi indusă și în artefacte. Lupii și dragonii au lucrat împreună pentru a realiza acest lucru, după puterile lor.

— Care este puterea unui dragon? se sili Anders să întrebe.

Era aiurea chiar și doar să te gândești la dragoni în lumina asta — știa el de ce Hayn nu vorbea deloc despre asta.

— Păi, spuse Hayn, noi, lupii, suntem o familie. Suntem organizați, activăm ca o haită. Suntem

potriviți să păstrăm secrete însemnările despre folosirea variatelor rune și despre combinațiile lor și să căutăm noi combinații. Pe niciun artefact nu veți găsi vreo formulă pentru rune — e ca și cum ai inventa cuvinte noi. Să spunem, de pildă, că ai fi inventatorul primului mâner de ușă. N-ar avea un nume, nu-i așa? Așa că va trebui să iei cuvântul „ușă" și cuvântul „mâner" și să le unești, dar sunt și alte combinații pe care le-ai putea folosi. Ai fi putut boteza invenția ta „mecanism de intrare" sau „deschizător de uși".

— Și dacă folosești combinația greșită de rune pe un artefact, ce se întâmplă? întrebă Anders.

— În cel mai bun caz, nimic, spuse Hayn. Pur și simplu nu va funcționa. În cel mai rău caz... păi odată am produs o explozie care m-a asurzit timp de o săptămână. Dar noi, lupii, suntem grijulii cu însemnările noastre și nu ne deranjează să muncim din greu în cercetare. Dragonii, pe de altă parte, sunt cu totul diferiți. Dacă noi suntem o familie, ei sunt individualități. Ba chiar mulți dragoni trăiesc de unii singuri. Sunt artiști, năzuroși și adesea neatenți.

— Dar, Hayn, protestă Lisabet, nu poți totuși generaliza. Noi, lupii, nu semănăm. Adică, nici noi cei din *clasa* noastră nu suntem la fel. Sakarias nu este atent cu însemnările lui, la fiecare a doua săptămână își pierde notițele. Viktoria este organizată, Jai

este amuzant, Mateo este puternic, Det ştie cum să ajute oamenii să priceapă anumite lucruri.

Hayn suspină.

— Şi eu obişnuiam să-i consider pe dragoni diferiţi, spuse el, pe un ton blând. Dar în cele din urmă, s-au dovedit toţi la fel în ceea ce conta.

Anders văzu că Lisabet tot nu era de acord, dar îi întâlni privirea şi ea rămase tăcută. Nici ea nu voia ca discuţia cu Hayn să se încheie aici — voia să afle mai multe. Şi Anders trebuia să continue conversaţia până va putea să întrebe dacă nu cumva exista un artefact care să-i localizeze pe dragoni.

— Dragonii au abilitatea de a canaliza esenţa în focul lor, urmă Hayn după o clipă, aşa cum facem şi noi cu gheaţa. Dar cum noi avem un dar pentru cercetare, ei au o abilitate de a vedea fărâma de creativitate de care are nevoie un artefact ca să fie adus la viaţă.

Anders se întrebă cum să facă să readucă discuţia asupra artefactelor specifice.

— Am văzut în Skrabok-uri că ai modernizat paravanele de vânt de la docuri, spuse el, gesticulând pentru a reda arcadele uriaşe, de metal, atât de cunoscute celor din Holbard.

Cu siguranţă că reprezentau realizarea cu care Hayn se mândrea cel mai mult. Paravanele de vânt erau artefactele cele mai valoroase ale

Vallenului — fără ca ele să apere portul, nu ar fi sosit niciun vizitator și niciun negustător nu și-ar fi adus corabia la docuri.

— Așa este, spuse Hayn. Un lup pe nume Sylas le-a proiectat cu câteva generații în urmă, dar cum portul a devenit tot mai utilizat, trebuia să facem îmbunătățiri, ceea ce este un lucru tare delicat. Eu le-am proiectat, iar un dragon pe nume Drifa le-a făurit pe arcadele existente. Probabil că a fost cel mai talentat dragon fierar care a trăit vreodată, și era o ea. Clătină din cap. Se spune că Drifa avea sânge amestecat de elementali, un părinte era dragon pârjolitor, iar celălalt un leu fioros mositalan, așa că, în forja ei, putea canaliza esența atât în focul ei, cât și în vânt.

— Haite și labe! șopti Lisabet. Poți face așa ceva?

— A făcut-o ea?

Cuvintele țâșniseră din gura lui Anders, și băiatul se aplecă puțin, cu inima să-i sară din piept. Era oare posibil să ai două tipuri de sânge elemental? Să fi fost cazul lui și al Raynei? Dintotdeauna i se spusese, atât cât își putea aminti, că doi elementali nu pot avea împreună un copil.

Hayn clătină din cap.

— Firește că nu, spuse el, îngropând speranțele lui Anders. Legenda spune că un copil provenit din doi elementali diferiți ar avea daruri extraordinare,

imprevizibile, dar asta este cu totul împotriva... în fine, abia dacă pot să spun „regulilor". Este așa de neconceput, că abia dacă ar putea exista o regulă împotrivă. Cu toate acestea, există, cu toată certitudinea.

Lisabet își încrucișă brațele.

— Nu are nicio noimă, insistă ea. O mulțime de copii care vin la Încercarea Toiagului au în ei sânge de lup, dar nu se manifestă niciodată. Există probabil și din cei cu sânge de dragon care se comportă la fel, care nici măcar nu știu asta, pentru că ultimul dragon din familie a fost stră-stră-stră-bunica lor sau ceva de genul. Cum știm noi că niciunii dintre ei nu au avut copii între ei?

— Nu știm, recunoscu Hayn, și inima lui Anders se opri.

Așadar, *era* posibil ca el și Rayna să fie gemeni.

— Dar niciunul nu ar face-o de bunăvoie. Nu am auzit niciodată că ar exista mai mult de un singur tip de elemental în aceeași familie, darămite într-o singură persoană!

— Nu acum, admise Lisabet. Dar, uneori, miturile există cu un anume motiv. Suntem siguri că nu s-a întâmplat niciodată?

— Drifa a fost un dragon fierar nemaipomenit, spuse încet Hayn. Uneori, oamenii caută un motiv pentru care unii sunt nemaipomeniți. Dar

noi nu avem niciun motiv să credem că părinții ei erau doi elementali diferiți. Toate cercetările făcute până în adâncurile bibliotecii spun că este interzis și imposibil.

Când vorbea de Drifa, exista ceva în tonul său care nu invita la aprofundarea subiectului, iar Lisabet înțelese mesajul, dornică să obțină o versiune a poveștii care nu venea de la profesorii lor.

— Tu ai lucrat cu dragonii, Hayn. Cum de am ajuns să ne luptăm cu ei?

— Nu este un răspuns ușor, spuse Hayn pe un ton sobru. Mereu au existat neînțelegeri. Dragonii păreau să nu priceapă niciodată sau să le pese că întreg Vallenul depindea de munca pe care o făceam împreună. Cetățenii noștri aveau nevoie ca noi să producem tot mai multe artefacte pentru ei. Nu vorbesc de artefacte care le-ar fi ușurat cumva munca. Ci de artefacte care-i țineau în siguranță și sănătoși. Dragonii au refuzat să ajute.

— Au refuzat? șopti Lisabet.

Suna ca și cum nu ar fi vrut să creadă.

Anders, pe de altă parte, cu greu putea să creadă că lupii și dragonii lucraseră *vreodată* împreună. Gândul de a se apropia așa de mult de un dragon, altul decât Rayna, de a se expune pe sine flăcărilor și ghearelor lor îi producea un fior pe șira spinării.

— Au refuzat, spuse Hayn. Asta este diferența dintre noi, lupii, care înțelegem însemnătatea datoriei și a familiei, și dragoni, care cred doar în nevoile lor proprii, în solicitările artei lor.

În total dezacord, Lisabet își mușcă buza, iar Anders înghiți în sec. Putea auzi vocea Raynei în urechi, cuvintele pe care le rostise de atât de multe ori. *Noi vom avea grijă unul de altul, lasă-i să aibă grijă de ei*, spusese ea. Aidoma unui dragon, judecând după spusele lui Hayn. Așa cum fusese ea întotdeauna, răspunzând cu o ridicare din umeri sau cu o scuză improvizată la fiecare ezitare a lui când venea vorba de a fura din buzunare.

Putea dragonul din ea să scoată la lumină acele calități? Se întâmpla deja? Dacă ea continua să se transforme într-un dragon la nesfârșit, oare și părțile acelea din ea care erau așa de diferite de el se transformau? Oare determinarea devenea nemiloasă? Oare tăișurile ei ascuțite căpătau cruzime?

El se sili să alunge astfel de gânduri.

Ea rămânea tot Rayna, care avea o sută de idei care să-i ajute să-și procure mâncare, adăpost și-i ținea împreună. Ea era sora lui geamănă și el o iubea.

Dar Hayn porni iarăși să vorbească, împingându-și ochelarii pe nas.

— Lisabet, înțeleg că ai întrebări legate de ei, așa am auzit de la profesorii tăi. Dar trebuie să pricepi că dragonii nu au nicio legătură cu imaginația ta. Lor le pasă doar de ei, de plăcerile lor și de ce pot lua...

Vocea i se stinse, privirea devenindu-i pierdută.

— Am fost acolo când a început.

Rămase tăcut o clipă, coborându-și privirea pe birou, iar Anders își ținu respirația, așteptându-l să continue.

— Fratele meu, Felix, și cu mine am colaborat în nenumărate rânduri cu Drifa, spuse, în cele din urmă, Hayn.

Gura îi devenise o linie în mijlocul bărbii sale negre, tunse cu grijă.

— În ziua aceea, trebuia să ne întâlnim cu ea, dar eu am fost reținut.

Acum, vorbea așa de încet, încât Anders și Lisabet trebuiră să se plece ca să-l audă, iar Anders era sigur că proiectantul nici măcar nu mai vedea atelierul în care se aflau, fiind departe și într-un alt timp.

— Felix se înțelegea cu Drifa mult mai bine decât cei mai mulți lupi cu alți dragoni. Eu credeam că suntem în siguranță cu ea, sau cel puțin cât de sigur poți să fii cu un dragon. Dar...

Se opri din nou, trăgând aer adânc în piept, înainte să continue.

— Dar Felix a fost găsit mort, iar Drifa a fost văzută îndepărtându-se în zbor. După care nu a mai fost văzută deloc. Exista un singur motiv pentru care voia să rămână ascunsă.

— Ea îl ucisese, spuse încet Lisabet.

— Le-am cerut dragonilor s-o trimită pe Drifa la Holbard pentru a fi judecată, spuse Hayn. Voiam să se facă dreptate. Dar ei au refuzat. Spuneau că nu o pot găsi. Ca şi cum cel mai mare fierar al epocii noastre ar putea să dispară pur şi simplu, zise el şi pufni. De atunci a existat puţină încredere de preţ între dragoni şi lupi. După asta, nu a mai rămas nimic. Am lucrat cu primarul şi cu ceilalţi oameni ca să punem la punct paza şi să ţinem dragonii în părţile din oraş unde se găseau proiectele lor, dar nu a fost de-ajuns pentru ei, continuă şi îşi închise ochii. În cele urmă, au atacat Holbard.

Tustrei rămaseră tăcuţi, iar Hayn îşi aminti, cu ochii închişi, ziua aceea de demult. Anders şi-o amintea şi el, într-un fel — mirosul fumului, scânteile, ţipetele, deşi nu fusese sigur niciodată dacă amintirea asta era a lui sau a altcuiva.

Apoi, Hayn îşi drese glasul, ridicându-şi capul.

— Pur şi simplu dragonii nu sunt ca noi. Nu pot lua în consideraţie binele altora. Dacă-i lăsăm să facă o breşă, după tot acest timp, pun pariu pe coada mea că-şi vor da din nou arama pe faţă. Sunt lacomi şi, după cum am aflat în ziua în care a fost

ucis Felix, violenți. Așa că păzim și apărăm Holbardul. Apărăm întreg Vallenul.

Anders și Lisabet îl priveau tăcuți. Hayn căută la chipurile lor, părând să le cerceteze cu de-amănuntul, după care zâmbi. Lui Anders i se părea în continuare un pic mai trist.

— Toate astea sunt un fel de a spune cu mult mai multe cuvinte să-i dați ascultare profesoarei Ennar, spuse el. Astfel, când vă va veni rândul, veți fi pregătiți.

Lui Anders i se păru că Hayn voia să scape de ei. Mai avea doar puțin timp să-și pună întrebarea, dar răbdarea lui dădu roade — Hayn îi oferi ocazia perfectă.

— Există o modalitate prin care-i putem urmări? întrebă el. Există un artefact care să ne ajute să găsim dragonii?

— Exista, răspunse Hayn. Potirul lui Fylkir. Dar s-a stricat cu mult timp în urmă.

Lui Anders îi căzu inima în călcâie. Altă fundătură.

— Îl poți repara? întrebă el.

— Nu putem repara artefactele stricate, replică Hayn și făcu un gest spre atelierul în care se găseau. A moderniza sau a îmbunătăți un artefact e una, dar după ce magia a dispărut, asta e! Artefactele pe care le vedeți aici sunt stricate, zise și se apropie de o pereche de sculpturi de metal reprezentând plante, pe

ale căror frunze se înşiruiau rune. Acestea păstrau într-o seră temperatura potrivită, ca să putem cultiva fructe şi legume tot timpul anului. Acum, sunt doar statui.

Îşi ridică mâna şi şterse rama unei oglinzi uriaşe, mai înalte decât el şi aproape la fel de lată. Pe una dintre ramele laterale avea modelată o pereche de dragoni, iar pe cealaltă o haită de lupi alergând.

— Aceasta era o versiune mai amplă a micilor oglinzi de comunicaţie pe care le folosim. Cu ea puteam ajunge până în Drekhelm. Azi, nici măcar nu-ţi mai redă imaginea. E doar neagră şi tăcută.

Lui Anders nu-i venea să creadă că potirul de care avea nevoie existase şi acum era pierdut pe vecie!

— Nu ai putea să..., îşi căuta el cuvintele, ideile..., să gravezi din nou runele pe potirul lui Fylkir şi, astfel, să repari artefactul?

Hayn clătină din cap.

— Ar fi periculos. Un artefact nereparat cum trebuie ar putea pur şi simplu să ucidă oameni. Am avea nevoie de expertiza dragonilor, şi nu o avem.

Privi la feţele sobre ale celor doi copii şi păru să-şi amintească în clipa aceea că vorbea cu nişte elevi din anul întâi.

— Păi mai bine aţi merge la prânz, spuse el, dintr-odată pragmatic, ca şi cum ar fi regretat că

le spusese povestea de mai înainte. Mulțumesc că m-ați ajutat să car cărțile!

Anders își înăbuși dezamăgirea, în vreme ce marele lup îi conducea pe el și pe Lisabet spre ieșirea din atelier. Să ajungă așa de aproape — să învețe numele artefactului de care avea nevoie, doar ca să afle că nu va putea să-l folosească niciodată — era o dezamăgire amară.

Dar în creierul său stăruia o mică întrebare.

Dacă lupii nu puteau produce niciun artefact nou, și nici nu le puteau repara pe cele vechi, atunci cu ce se ocupa Hayn în atelierul său? De ce susținea că este tot proiectant?

Oare era ceva mai mult cu acele artefacte stricate decât văzuse el?

Anders hotărî că, dacă va putea, va face orice să afle.

CAPITOLUL DOISPREZECE

După prânz, aveau ora de sport cu profesoara Ennar. Cu toate că Mateo, Jai şi Sakarias îl avertizaseră cu toţii să nu mănânce prea mult — şi când îţi spune Sakarias să nu înfuleci prea mult, ştii că vorbeşte serios —, Anders se simţi rău în primele zece minute. Nu părea că lui Ennar i-ar păsa câtuşi de puţin de cei care alergau, până ce el simţi că-i explodează plămânii, neavând şansa să aprofundeze cele spuse de Hayn.

Când veni timpul transformării, deşi putea s-o facă tot mai uşor, se străduí să se prindă de sămânţa de lup din el şi să reuşească transformarea. Băgă de seamă că mulţi dintre colegii care-l înconjurau erau la fel de încetiniţi.

— E vremea, spuse Sakarias, trecându-şi mâna prin părul blond-roşcat şi arătând spre fereastră. Nu mai e soare.

Anders clipi.

— Contează asta?

— Haite și labe! Te cred și eu! Întotdeauna! șopti Lisabet, încruntându-se din cauza concentrării, apoi alunecând dintr-odată în forma de lup, cu un scheunat de surpriză.

— Vremea caldă ne face mai slabi, răspunse Sakarias, în vreme ce, alături, Mateo se prefăcu în lup, completând transformarea sa cu un mârâit ușor, iritat. La urma urmei, soarele nu-i bun pentru gheață. Este mai ușor să canalizezi esența pe vreme rece.

Anders se întrebă dacă asta era pricina pentru care el se simțise așa de confuz, luptându-se din răsputeri să gândească, atunci când fusese înconjurat de valurile de fierbințeală revărsate de Rayna în forma ei de dragon. Se simțise *nelalocul* lui, aproape speriat. Dacă dogoarea îi afecta sângele de lup, asta explica de ce.

— Lupii preferă frigul, iar dragonii sunt tari în dogoare, spuse Ennar, apărând subit în spatele lor.

Tresăriră amândoi.

— Când sunteți gata, adăugă ea, pe un ton un pic dezaprobator, puteți să vă terminați transformarea ca să începeți următoarea serie de salturi. Zile ca cea de azi sunt bune note de aducere aminte de ce avem nevoie de antrenament.

Niciuna dintre transformări nu a fost bună. Sakarias părea să reușească, ajungând până aproape de forma de lup, când, dintr-odată, reveni la forma umană asemenea unei mingi lovite de perete, aterizând lat pe spate și clipind des la tavan.

Anders nu se putu abține să nu râdă de expresia de pe chipul lui, iar Jai, care se afla lângă el, se sprijini de Det, ștergându-și lacrimile de râs, în vreme ce Mateo se străduia să nu chicotească. Chiar și Viktoria zâmbi într-un peș, deși încercă să-l înlăture numaidecât.

— Mă aștept la mai mult din partea ta, Viktoria! protestă Sakarias, ridicând privirea la ea și pretinzând că-i fusese rănită demnitatea. Să vedem dacă poți tu mai mult.

Viktoria pufni, din nou arogantă, și se încruntă pentru a se concentra mai bine. Își apropie ochii pentru câteva secunde, apoi încet, dar sigur, își făcu transformarea. După care se întoarse și grăbi pasul spre Lisabet.

— Viktoria este *tare*, se plânse Sakarias, lăsându-se în patru labe ca să încerce din nou. Se poate intimida *chiar și pe ea* ca să facă ceva.

În seara aceea, când Anders și Lisabet ajunseră la bibliotecă pentru ora de meditație, el vru să se bage

sub masă şi să doarmă, nu să se străduiască să-şi îmbunătăţească cititul.

Anders încetini pasul când ajunseră în dreptul casetelor de sticlă cu artefacte de lângă intrarea în bibliotecă, în cea mai mare măsură ca să întârzie momentul când avea să se aşeze şi să lucreze. Se întrebase încă de prima oară când le văzuse dacă vreuna dintre ele l-ar putea ajuta în căutările lui. S-ar fi putut să nu se arate la fel de utile cum ar fi fost potirul pe care-l menţionase Hayn, dar merita riscul chiar şi ceva cât de cât apropiat de ce-şi dorea el.

— De ce sunt închise artefactele astea? întrebă el.

Era sigur că ar putea descuia lacătul în zece secunde ca să scoată un artefact dintr-una din casetele alea, înainte ca cineva să se prindă. Căutase un prilej, dar se dovedise mai greu decât se aşteptase să găsească un moment în care vreo bibliotecară să nu se afle prin preajmă. Ele se mişcau *pe tăcutelea*.

Lisabet privi la artefacte.

— Sunt stricate, spuse ea. Şi, fără un fierar dragon care să le repare, aşa vor şi rămâne. Va fi tot mai rău, căci se vor strica tot mai multe, dar, aşa cum spunea Hayn, *aparent* este mai bine decât să rişti să-i aduci pe dragoni înapoi în viaţa noastră.

Anders nu se simţea în starea în care să înceapă o discuţie despre dragoni. Lisabet era mai bună cu el decât oricine altcineva din Ulfar, dar în clipa aceea,

înconjurat de tot mai multe artefacte inutile, nu jinduia s-o asculte expunându-şi punctul de vedere în privinţa dragonilor. Aceiaşi dragoni îi răpiseră sora şi aveau s-o sacrifice în câteva săptămâni dacă nu ajungea la ea. Aşa că, pentru a schimba subiectul, arătă spre bumbii de metal pe care-i văzuse atunci când dăduse prima oară peste casete.

— Astea ce sunt?

Lisabet îl îndemnă s-o ajute să citească etichetele, aşa că, vrând-nevrând, ajunse tot la un soi de meditaţie, doar că răspunsurile erau interesante. Reieşi că bumbii erau pentru cei bătrâni, ale căror mâini erau prea înţepenite ca să se încheie singuri. Dacă ai fi cusut butoniera cu o aţă de metal infuzată cu esenţă, bumbul s-ar fi închis de unul singur fără niciun ajutor, dacă îi dădeai comanda exactă.

Cutiile — pe vremea când funcţionau — îi permiteau posesorului să depoziteze lucruri mult mai mari decât era interiorul cutiei propriu-zise.

Dar ceea ce-l opri locului pe Anders a fost un cadru de metal pictat şi gravat.

— Este un dispozitiv de localizare, spuse Lisabet, citind cartonaşul. Adică, a fost. Spune aici că, dacă pui cadrul deasupra a ceva ce a aparţinut cuiva, pânza din mijloc îţi va reda o imagine a acelei persoane.

Anders se văzu nevoit să-şi înghită un icnet, înainte de a vorbi.

— Adică îți arată unde se află?

— Așa cred, spuse ea. Dar, oricum, scrie aici că abia dacă funcționează.

Anders nu mai putea să stea liniștit. Dacă *abia* funcționa, atunci poate că măcar o dată ar fi reușit. Dar în clipa următoare, inima i se opri. Unde va găsi ceva ce îi aparținuse Raynei?

Trebuia să iasă din Ulfar și să caute prin toate ascunzătorile lor, să vadă dacă ea lăsase ceva în spate. Ceea ce însemna să încalce regulile.

Va găsi el o modalitate.

Se străduia să nu-i scape ceva lui Lisabet, luptându-se să se depărteze de cadrul de localizare.

— Hai să ne apucăm de temă, spuse el.

În ziua aceea, începuseră un manual introductiv de istorie elementară, iar Lisabet îl conduse prin carte, paragraf după paragraf, ajutându-l să găsească fiecare cuvânt și scriindu-l pe cel care-i crea dificultăți.

— Te va ajuta să-l ții minte, îi promise Lisabet. Asta fac eu.

— Mă simt ca și cum aș răpi prea mult din timpul tău, spuse Anders, iritat din pricina lecției, și nu doar pentru că era obosit. Nu-i folosea la nimic — nimic din ce învăța aici nu-l apropia de Rayna. Nu ai și tu altceva de făcut?

— Nu chiar, spuse ea, plecându-şi privirea pe una din cărţi.

Şi apăru din nou, doar pentru o clipă. Indiciul acela de ceva — de singurătate, poate — pe care el îl observase când ea o înfruntase pe Sigrid în timpul orei de Istorie Militară, şi de atunci mai mult decât o dată. Căci ori de câte ori stătea la masă cu Viktoria şi Sakarias, sau vorbea cu ceilalţi din clasă, ceva din Lisabet o făcea să pară niţeluş solitară.

— Mai ai fraţi sau surori? întrebă el dintr-un impuls spontan.

— Nu, spuse ea. Sunt doar eu. Dar tu? În prima seară, ai spus că nu ai, dar ai avut vreodată...

— Doar eu, spuse el, repetând cuvintele ei şi ignorând spasmul interior.

Nu o renega pe Rayna. O proteja.

— Acum ai haita, murmură ea, şi el ştiu că voia să-l aline.

— Cum crezi că se simţeau cei care au o familie mare afară, înainte să vină aici? întrebă el, sperând să-i mute gândurile de la familia lui.

— Depinde cum a fost, spuse ea, gândindu-se. La început, lui Sakarias îi era tare dor de ai lui, dar ei sunt săraci lipiţi. Cu el aici, le rămâne şi lor mai mult, iar aici el are perspective cum altfel n-ar fi avut vreodată.

— Probabil că Viktoria a renunţat la multe, spuse el.

Lisabet zâmbi.

— De ce crezi că este singura fată de la academie care încă are părul lung? A refuzat să-l taie și chiar a avut o discuție aprinsă cu dama Lindahl pe tema asta. Până la urmă, regulile nu spun că părul *trebuie* să fie scurt înainte să intri în Garda Lupilor, așa că a reușit să-l păstreze. Dar, ca să fiu sinceră, cred că acum și l-ar tăia dacă ar putea. A fost foarte tulburată că a trebuit să plece de acasă. Făcu o pauză. Este mai puțin răzgâiată decât crede lumea. Doar că... obișnuiește să facă lucrurile într-un anume fel. Nu înseamnă că nu știe să tragă din greu.

— Știu, căzu de acord Anders.

În ciuda tendinței ei de a strâmba din nas, Viktoria nu fusese niciodată cu adevărat nepoliticoasă cu el. Ba era mult mai bună decât alții care șopocăiau despre lipsa lui de pricepere în privința sulițelor de gheață, atunci când trecea pe lângă ei.

Lisabet se opri din nou, dar nu reluă paragraful la care ajunseseră. În schimb, își urmă ideea, totuși mai puțin fermă.

— Îți lipsește viața de dinainte, până să vii la academie?

El medită la întrebare. Cam atât cu strădania lui de a schimba subiectul. Îi era greu să vorbească despre viața lui, fără să vorbească de sora lui geamănă,

dar mai mult decât atât... îi era greu să găsească cuvintele potrivite.

— Era altfel, spuse el, într-un târziu. Adică, o mulțime de lucruri sunt mai bune aici. Se găsește mereu destulă mâncare. Știu de unde vin toate astea. Există oameni care ne ajută când avem nevoie.

El nu se așteptase să spună partea din urmă — suna ca un lup, mereu cu gândul la *haită* —, dar își dădu seama că era adevărat. Se simțea altfel când avea pe atâția care-i păzeau spatele. Se putea chiar simți bine, dacă nu era speriat de ceea ce ar fi putut afla ei despre el.

— Și mai sunt și alte lucruri nu prea bune? își dădu Lisabet cu presupusul.

El nu putea să spună că nu era chiar așa de bine, din cauză că-i lipsea sora, ca și cum i-ar fi lipsit jumătate din inimă. Și se mai și temea, după ce spusese Hayn, că nu exista nicio cale prin care să se fi putut înrudi.

Dar existau și alte răspunsuri pe care Anders le putea oferi.

— Îmi lipsește faptul că nu mai pot să hoinăresc atât cât îmi place mie. Este nemaipomenit acolo, sus, pe acoperișurile din oraș. Sunt flori cât vezi cu ochii, în perioada asta de primăvară. Ca și cum acolo, sus, ar fi propria ta lume.

— Care e locul tău preferat? îl întrebă ea zâmbind.

— Eu...

El șovăi, iar cuvintele i se opriră în gât. Lupul cel Șiret era locul secret al lui și al Raynei — nicio ființă umană nu știa de el, cu excepția celor doi. Când dăduseră din întâmplare peste trapa aceea, era limpede că nu mai fusese deschisă de generații întregi. Era ca o taină pe care nu voia să o împărtășească — era locul în care puteau merge mereu pentru a scăpa de necazurile lumii. Aducea enorm de mult cu o casă, de când părăsiseră orfelinatul. Numai gândindu-se la el în clipa aceea, pieptul i se strânse un pic. Își dorea din tot sufletul să fie din nou acolo, tolănit în întunericul cald împreună cu Rayna și făcând planuri pentru a doua zi.

Lisabet îl urmărea, ținându-și bărbia în podul palmei, dar când el se uită la ea, ea-și mută privirea și zâmbetul îi pieri.

— Poți să-mi spui, zise ea încet. Nu am cui să-i spun mai departe.

Și iată apărând din nou — de data asta nu doar semnul de singurătate pe care-l mai văzuse la Lisabet, ci și un junghi propriu-zis. Tristețea care-o făcea să arate gravă atunci când nu zâmbea. Mintea lui Lisabet, sau ideile ei periculoase despre dragoni, sau devotamentul ei pentru cărți și învățătură — ceva din ea o separa de restul haitei.

Dar lui Anders îi plăcea zâmbetul ei, îi plăcea generozitatea ei. Ea se străduia din răsputeri să-l ajute

să recupereze, fără să ceară nimic pentru ea. El avea impresia că poate, chiar și dacă ea era înconjurată de lupi, nu s-ar fi supărat să aibă un prieten.

Și, cu siguranță, acela putea să fie el.

— Există un post de observație de unde poți vedea tot Holbardul, spuse el, amintindu-și de noaptea dinaintea transformării lui și a Raynei. Există o tavernă botezată Lupul cel Șiret, pe culmea dealului. Este o clădire doar puțin mai înaltă decât celelalte și are un acoperiș țuguiat, cu un scripete cu care sunt urcate proviziile în depozitul din pod. Dacă urci pe tavernă, poți vedea toate acoperișurile din oraș, toate pajiștile întinse, oamenii de dedesubt, până-n port. E ca și cum întregul Holbard îți aparține.

Gura i se uscă puțin doar vorbind despre asta, ca și cum ar fi încălcat o făgăduială făcută surorii lui.

— Este taina mea, adăugă el. Este... este locul meu special. Nimeni altcineva din lumea asta nu știe de el.

În afară de Rayna!

— N-o să spun nimănui, zise ea pe un ton solemn. Mi-ar plăcea să-l văd într-o zi. Poate prima oară când o să avem o permisie.

Anders clipi, dând la o parte gândurile despre Lupul cel Șiret.

— Când o să avem permisie?

Asta putea fi o șansă — un mod de a găsi ceva lăsat în urmă de Rayna în vreuna dintre ascunzătorile lor.

— Nu ți-a spus nimeni? O dată pe lună avem o după-amiază liberă în oraș, să facem ce vrem noi. Următoarea e peste două săptămâni, tu ai pierdut-o pe ultima. Când ești senior, sunt mai dese, dar fiindcă noi suntem în primii ani...

Lisabet continuă să vorbească, dar înlăuntrul său Anders sărea în sus de bucurie, ca într-un dans vesel și iute. Dacă nu va găsi o cale de a ieși mai devreme, atunci vor fi cel mult două săptămâni — tot timpul până la echinocțiu — până să poată ieși. Putea petrece toată după-amiaza căutând ceva ce ar fi putut lăsa Rayna în urmă, după care, cu puțin noroc, putea îndupleca acel cadru de localizare să funcționeze, ca să vadă unde se găsea.

Reveni tresărind la prezent, când Lisabet îi rosti numele.

— Anders, pot să-ți pun o întrebare?

— Sigur, spuse el, încercând să născocească un plan.

— Fata aceea, spuse ea, din ziua când te-ai transformat. Fata care s-a transformat într-un dragon pârjolitor. Știi cine este?

— Eu... ce?

Se cutremură înlăuntrul său.

Fără tresăriri, Anders, fără tresăriri.

— Dragonul, spuse ea. Ea spunea că voi doi vă aflați acolo pentru Încercarea Toiagului, am auzit-o. Și mă gândeam că știi cine este...

— Habar n-am, o întrerupse el.

Creierul vru să se închidă, dar el îl sili să rămână treaz și să încerce să genereze un răspuns. Lisabet fusese unul dintre lupii care-i luaseră urma după ce fugise din piață. Fusese la docuri. Văzuse transformarea Raynei și pe a sa. S-ar putea să fi surprins o privire schimbată de el cu sora lui, s-ar putea să-i fi văzut panica atunci când se transformase Rayna. S-ar putea să fi văzut totul. *Ea îl bănuia.*

— Nu, se auzi el vorbind. Adică, așa cum i-am spus și lui Hayn, o văzusem pe străzi, dar habar nu am cine este.

Lisabet nu se dădu bătută.

— Mă gândeam că, dacă ar exista o posibilitate de a vorbi cu un dragon, am putea dovedi...

— Lisabet, oprește-te!

Vocea îi era mai puternică decât ar fi intenționat, și amândoi înghețară când bibliotecara privi în direcția lor. Doar după ce se asigură că încetaseră cu gălăgia, continuă să pună cărți pe rafturile din cealaltă parte a bibliotecii.

Anders ținea tare mult să poată avea încredere în Lisabet. Ea fusese mereu bună cu el, încă din clipa când îl preluase din biroul lui Sigrid și-și dăduse ochii peste cap ca să-l facă să se simtă mai bine.

Era singura de la Ulfar care arătase, cât de puțin, că ar putea avea încredere într-un dragon sau cel

puțin l-ar fi putut asculta. Anders personal nu putea să aibă încredere defel într-un dragon, însă Rayna nu era un *dragon*, nu așa cum erau ceilalți. Nu era unul dintre ei. Ea fusese răpită de ei. Și Lisabet ar fi putut vedea diferența.

Dar Lisabet era loială Academiei Ulfar, oricâte întrebări ar fi pus ea. Dacă ar fi aflat de legătura lui cu Rayna, s-ar fi putut să-l toarne.

Sau, la fel de rău, ar fi putut încerca să se folosească de legătura lui cu Rayna ca să-și susțină părerile. El știa că Lisabet căuta cu înfocare să-i convingă pe ceilalți lupi să-și schimbe părerea despre dragoni, să pună sub semnul întrebării hotărârea Lupoaicei Alfa de a-i ține cu orice preț departe de Holbard.

Nu se putea încrede că ea nu ar considera părerile ei mai importante decât nevoia de a-și proteja sora.

— Mă gândeam și eu... Îl știi pe băiatul care mi-a luat mantia, în ziua când ai fugit, spuse ea, părând să-și ceară iertare că aducea subiectul în discuție. Mă gândeam că poate cunoști alți copii care au crescut în locurile în care ai crescut și tu.

Anders clătină din cap.

— Sper s-o prindă, spuse el. Este periculoasă.

Lisabet dădu încet din cap și nu mai întrebă nimic.

CAPITOLUL TREISPREZECE

CA DE OBICEI, ANDERS O LĂSĂ PE LISABET în bibliotecă să-şi termine tema şi cercetările ei. Prezenţa ei constantă acolo făcea dificilă căutarea în Skrabok-uri, dar, acum, că în sfârşit avea un plan, se simţea mai bine, după o lungă perioadă.

Întors în camera lor, o găsi pe Viktoria singură.

Stătea la capătul patului cu picioarele încrucişate, privind în jos la ceva aflat în faţa ei, cu părul negru şi lucios căzându-i peste obraji. Când deschise uşa, Anders îşi ridică privirea, dar pretinse că nu vede cum ea îşi acoperi ochii, ştergându-şi ceea ce el era foarte sigur că erau lacrimi.

— Credeam că eşti la studiu cu Lisabet, spuse ea pe un ton vioi, sugerând că el *ar fi trebuit* să studieze.

— Ne-am terminat tema, spuse el, lăsând jos cărţile şi privind spre patul ei.

În fața ei era un evantai cu o ramă delicată de lemn, făcut din mătase albastră și aurie. Era foarte elaborat și frumos.

— Ăla e... Uau! Nu am mai văzut așa ceva!

Ceea ce, firește, avea sens. Viktoria provenea dintr-o familie bogată, normal că avea lucruri deosebite.

— Păi nici nu cred că vei mai vedea așa ceva, spuse ea, privind în continuare în jos.

Anders era pe cale să renunțe, când ea vorbi din nou.

— I-a aparținut bunicii mele. L-a adus cu ea când a venit din Ohiro, când era tânără. A venit aici pentru că se îndrăgostise de bunicul meu. Ea era doctor, el un navigator vallenit.

Își trecu degetele peste mătasea fină.

— Dintotdeauna am fost bucuroasă că l-a adus cu ea. Nu era un lucru practic pe care să-l alegi, așa că probabil că era important pentru ea. În fine, părinții mei mi-au scris că ei cred că ar trebui să-l înapoiez familiei, să-l aibă sora mea. Făcu o pauză, ridicându-și bărbia în hotărârea ei de a nu-și face vocea să-i tremure. Pentru că se pare că prin transformarea mea înseamnă că mi-am părăsit familia.

Anders expiră ușor și se apropie, lăsându-se pe marginea patului ei, în celălalt capăt — căci chiar și atunci când vrei să o alini, Viktoria rămâne Viktoria.

— Greşesc, spuse el. Tu ai găsit o familie nouă când ai devenit lup — cei de aici asta susţin tot timpul, că noi suntem o haită. Dar faptul că ai o familie nouă nu înseamnă că ai renunţat la cea veche. Doar pentru că adaugi ceva la cine eşti tu nu înseamnă că trebuie să renunţi la cea care eşti de fapt.

Viktoria îl privi ca şi cum i-ar fi crescut un al doilea cap, iar el înghiţi în sec, întrebându-se dacă spusese ceva total prostesc. Era ceea ce simţea el — era ceea ce dorea cu disperare să fie adevărat. Poate că era un lup, dar mai era şi fratele geamăn al Raynei, şi nimeni nu putea schimba această legătură dintre ei.

— Hm, făcu Viktoria, dând încet din cap. Nu mă aşteptam să spui ceva aşa de isteţ.

Anders mai că izbucni în râs. Puteai să fii sigur că Viktoria va spune ceva insultător, chiar şi când îţi făcea un compliment.

— Cred că fiecare dintre noi are dreptul ăsta din când în când, spuse el.

Ea îi arătă cum funcţiona evantaiul şi-l lăsă să-l ţină în mână — mătasea albastră era moale la atingere şi se vedeau firele de aur sclipind — până ce sosiră şi ceilalţi şi trebuiră să se pregătească de culcare. Apoi ea puse în tăcere evantaiul într-un sertar şi niciunul dintre ei nu mai aduse vorba despre asta.

Târziu în noaptea aceea, pe când Sakarias vorbea în somn — tipul ăsta chiar că nu se oprea *niciodată*

din vorbit —, întrebarea pusă de Lisabet în bibliotecă răsună în capul lui Anders, urmărită de propriile lui cuvinte.

Fata care s-a transformat într-un dragon pârjolitor. Tu știi cine este?

Nu se putea opri să nu se întrebe dacă el știa cu adevărat răspunsul la această întrebare. După două săptămâni în mijlocul lor, trecutul lupilor îl apăsa. Se spuneau povești vechi de secole. Unele mergeau înapoi până la generații foarte îndepărtate. Hayn spusese că el nu auzise niciodată de un lup și de un dragon care să fi făcut parte din aceeași familie — și era un expert al bibliotecii neînchipuit de mari din Ulfar.

Dar era așa de sigur că Rayna era sora lui geamănă... doar că posibilitatea părea să devină tot mai mică.

Nu știa cu certitudine ce era Rayna, și nici ce era *el, cine* era el. Niciodată nu-și dorise așa de mult să afle cine fuseseră părinții lui.

Ceea ce știa era că răspunsul la întrebarea aceasta nu mai conta când venea vorba să găsească o cale de a o salva pe Rayna. Cuvintele spuse Viktoriei erau cu totul și cu totul adevărate.

În orice caz, el și Rayna erau unul pentru celălalt o familie. Dacă apărea ceva nou, nu însemna că vechiul dispărea.

Dar întrebarea îl tot rodea, oricât de mult încerca să scape de ea.

În următoarele două săptămâni, merse cu regularitate la ore, pierdut într-un labirint de manuale pe care nu le putea citi fără să se străduiască din greu și de sulițe de gheață pe care nu le putea arunca. Echinocțiul se apropia și elevii spuneau că Garda Lupilor patrula prin oraș mai vigilentă ca niciodată. Umblau zvonuri despre mai mulți dragoni care fuseseră văzuți, despre două cazuri de copii răpiți din Holbard și despre semne de pârjol pe casele lor.

Și aceia erau copii pe care lumea îi cunoștea — Anders știa că, dacă ar fi lipsit vreunul dintre copiii care rătăceau pe străzi, niciun adult n-ar fi băgat de seamă. Dar când cei din primii ani îi întrebară pe profesori ce era cu aceste zvonuri, li se spuse să se concentreze la lecțiile lor. Anders era obișnuit să știe ce se întâmpla prin Holbard — închis între zidurile academiei, se simțea foarte izolat.

Când putea, încerca să se strecoare în bibliotecă, dar Lisabet era mai totdeauna acolo. Și ca lucrurile să devină și mai rele, elevii din clasele mari tocmai intraseră în sesiunea de examene și se aflau acum în toate colțișoarele, studiind cărțile pe care voia să le citească și el. Chiar și atunci când reușea să pună mâna, pentru puțin timp, pe cărțile cu artefacte, îi lua o veșnicie să citească fie și o pagină.

Începuse să se îngrijoreze tot mai mult pentru ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu avea să găsească ceva provenind de la Rayna în ziua de permisie pe care urma s-o petreacă în oraş. Sau la ce s-ar întâmpla dacă, după ce ar găsi, cadrul de localizare nu ar funcţiona şi nu i-ar arăta o imagine cu locul în care se găsea ea.

Va trebui pur şi simplu să plece pe nesimţite — nu avea altă posibilitate. Poate că dacă, cercetând munţii, va putea găsi un cuib de dragoni, îl va conduce la Drekhelm. Poate că Rayna va fi acolo.

Şi poate se va dovedi îndeajuns de mic să se strecoare şi s-o găsească. Dacă ar putea să intre şi să se transforme într-un om, ascunzându-şi amuleta, poate că vor crede că era unul dintre ei.

Doar că era un plan groaznic. Era cu poate peste poate şi peste alt poate, şi oricare dintre aceste „poate" putea să nu se poată. Dar nu putea aştepta la nesfârşit. Dacă nu avea să afle ceva cât de curând, nu mai avea de ales decât să plece.

În cele din urmă, veni şi ziua de permisie.

— Haite şi labe, Viktoria, grăbeşte-te!

Sakarias ţopăia prin toată camera, răsucindu-se aşa de tare, că era o minune că nu se transforma ca să poată da din coadă.

Viktoria își înfășura alene eșarfa în jurul gâtului, devenind cu atât mai înceată și mai potolită, cu cât Sakarias devenea mai disperat.

— De ce nu-ți pui mantia, Anders? întrebă Lisabet, care și-o înnoda pe a ei.

Aflat pe patul său, Anders începuse să parcurgă tema. Planul lui era să aștepte până ce vor pleca ceilalți, apoi să se furișeze de unul singur, astfel încât să poată cerceta ascunzătorile lui și ale Raynei.

— Păi cred că o să termin mai întâi tema, spuse el. Nici nu am ce vedea, nici bani nu am.

Toate trei capetele se rotiră să-l privească.

— Dar ai primit alocația, îi aminti Viktoria, aranjându-și părul.

— Și avem nevoie să fii al patrulea, spuse Lisabet.

— Și *toți* au nevoie de o zi liberă, adăugă Sakarias.

— Nu ne lasă afară decât în grupuri de câte patru, urmă Lisabet. Asta e regula. Hai, ți-ai făcut tema aia toată dimineața. Hai să ieșim câteva ore!

Lui Anders aproape că i se opri răsuflarea. *Știa* că elevii de la Ulfar nu aveau voie decât câte patru, dar, în dorința lui de a ieși din școală de unul singur, uitase complet. Șovăi, întrebându-se dacă era mai bine să iasă acum și să încerce să se îndepărteze pe furiș de ceilalți, sau să aștepte și să încerce să se strecoare singur pe poartă.

— Haide, spuse Sakarias, lăsându-și umerii în jos, ridicându-și mâna, punându-și-o lângă cap și

imitând urechile de lup care se pleoștesc din pricina dezamăgirii. Luna asta au suspendat Încercarea Toiagului din cauza celor petrecute la transformarea voastră. Avem noroc că ne lasă să ieșim.

— Nu aveți pe altcineva care să fie al patrulea? întrebă Anders neputincios.

— Avem, spuse Viktoria. Dar...

— Te vrem pe *tine*, sfârși Lisabet în locul ei.

Anders îi privi pe cei trei, și simți cum obrajii îi iau foc văzându-le mutrele solemne. Practic, doreau să-i însoțească.

Chestia asta îi făcea oare prietenii lui?

Haita lui?

— Păi pot să...

Era pe cale să cedeze, când tustrei începură să ovaționeze, chiar și Viktoria.

Îl îndesară în încălțări și în mantie, pe care Lisabet i-o și legă la gât. Sakarias îi lega șireturile, iar Viktoria îi supraveghea.

— Avem permisiunea să mergem la aprovizionare, explică Lisabet, în timp ce se îndreptau spre dama Lindahl pentru a primi monedele de aramă înainte să plece. Fiind elev, nu mai iei nimic de la familia ta.

După câteva minute, Anders privea la monedele subțiri din palma sa, al căror desen le indica valoarea. Bani doar pentru el, pentru niciun alt motiv decât să-și cumpere ce voia. Părea un lux imposibil, de neconceput, și niciunul dintre colegii săi de

cameră — prietenii lui — nu părea să considere acest lucru neobişnuit în vreun fel.

Toată viaţa lui văzuse cvartetele de elevi de la Academia Ulfar hoinărind prin oraş. Toată viaţa îi urmărise cu privirea, ştiind că aceştia aveau tot ce-şi doreau şi mai mult, iar acum era unul dintre ei, în uniforma lui cenuşie cu tiv alb. Parte a haitei.

Ieşind prin poartă, se simţi străbătut de un fior de vinovăţie. Ce făcea el, gândindu-se la haită, la familie, fără să se gândească şi la Rayna? Îşi muşcă buza, promiţându-şi să se rupă de ceilalţi imediat ce va avea o şansă.

— Am putea merge mai întâi la spiţerie? întrebă Viktoria, după ce ieşiseră din academie, mergând prin gerul care anunţa o viitoare ninsoare.

Sakarias şi Lisabet gemură, dar tuspatru o luară la dreapta, iar Viktoria făcu un mic salt de entuziasm, care era la fel de vioi pe cât văzuse Anders că era şi ea.

— Nu uitaţi că după aia mergem la cofetărie, le reaminti Sakarias, păşind alături de Anders.

Străbătură în grup strada, trecând pe lângă o pereche de adulţi din Garda Lupilor aflaţi în patrulare şi care-i cercetau pe toţi cei care se aflau pe strada aglomerată. Se opreau toţi, supuşi, dar Anders observă că mulţi dintre ei se încruntau după ce treceau de lupi.

El şi Rayna evitaseră mereu patrulele, temându-se că, din cauza hainelor lor zdrenţuite şi a feţelor

murdare, ar fi putut ajunge din nou la orfelinat, dar se părea că şi locuitorii cinstiţi ai Holbardului se simţeau la fel de deranjaţi.

Tuspatru trecură de patrulă fără să fie verificaţi în vreun fel. Cu ceva săptămâni în urmă, Anders s-ar fi pierdut grijuliu prin mulţime, dar acum băgă de seamă că i se făcea loc, iar când o femeie care purta o rochie verde-închis se lovi de el, ea îi ceru scuze, dându-se la o parte din drumul lui.

Ea îi întâlni privirea şi, pentru o clipă, se uită drept în ochii săi. Nu reuşi să o evite şi rămase în urma celorlalţi, ca să o poată privi mai bine. De ce se holba aşa femeia aia?

Oare îl recunoscuse?

Femeia scotoci în buzunar şi, sub ochii lui Anders, trase afară ceva, un lucru pe care îl ridică în aer, ca şi cum ar fi vrut să i-l arate. Acum se afla la zece paşi de el, iar între ei se ivi un bărbat, dar ea încă aştepta după ce acesta trecu mai departe. Avea ceva în mână, dar Anders nu-şi putea da seama ce anume era. Apoi soarele făcu arama dintre degetele ei să sclipească.

Anders rămase fără suflare. *Să fi fost una dintre agrafele Raynei?*

Dar Rayna nu ar fi dat *niciodată* o agrafă altcuiva.

Cu siguranţă i-a luat-o.

Deschise gura să dea alarma — femeia aceea trebuia să fie un dragon spion, iar dacă lupii ar fi reuşit

s-o captureze, ar fi putut să-i spună unde se găsea Rayna. Femeia asta confirma toate bănuielile lupilor — dragonii spioni băntuiau prin Holbard în fiecare zi, pierzându-se printre oameni.

Dar imediat închise gura. Ce ar fi putut să spună? Nu putea recunoaşte că o ştia pe Rayna, darămite despre cum arătau agrafele ei. Chiar dacă *era* una dintre agrafele ei, acum era a femeii.

Prin urmare, cum putea el explica faptul că femeia aceea era un dragon? O jumătate din el voia să găsească o cale de a vorbi cu ea între patru ochi, să afle adevărul şi să ceară să-i dea veşti despre sora lui. Cealaltă jumătate era îngrozită la ideea de a o lăsa să se apropie de el.

Femeia se zgâia la el, iar el să zgâia la ea. Apoi, Sakarias îl prinse de braţ, ca să nu se lovească de altă pereche de adulţi din Garda Lupilor.

— La ce te uiţi? îl întrebă vesel prietenul său.

Anders îi aruncă o căutătură prietenului lui, iar când întoarse din nou capul spre femeie, aceasta dispăruse.

Încă se învârtea pământul cu el când ajunseră la spiţerie şi, chiar şi când vorbea cu ceilalţi, cu un ochi o căuta în continuare pe femeia în rochie verde. Dacă ea nu se avânta să se apropie de un grup de lupi, poate că va putea s-o ştearg dacă ar fi văzut-o din nou. Avea părul castaniu-roşcat şi pielea uşor

cafenie şi nu arăta cu mult mai în vârstă decât elevii din ultimul an de la Ulfar. Dacă ar fi văzut-o din nou, ar fi recunoscut-o.

El, Sakarias şi Lisabet aşteptară nerăbdători ca Viktoria să se aplece puţin şi să intre în magazinul cu tavanul jos, pe ale cărui rafturi de lemn se înşiruiau grămezi de ierburi, sticle uriaşe cu dopuri, pline cu licori, şi pudre colorate îngrămădite prin toate locurile libere de pe poliţe.

— Are nevoie de ceva ce nu găseşte la academie? întrebă Anders, riscând să-şi ia privirea de pe stradă, pentru o clipă, ca să-şi lipească nasul de geamul pe care numele magazinului era scris cu litere de aur şterse.

Înăuntru, putu să vadă un artefact care manipula grămezile noi de pilule fără ca cineva să-l atingă sau să-l ghideze, înclinându-se şi dându-le drumul în două din sutele de sertăraşe de lemn care se aliniau pe peretele magazinului.

— Îi place doar să privească, spuse Lisabet. Poate vedea noile sortimente de ierburi şi de medicamente, dacă nimereşte aici când nu e aglomerat.

— După care ne place să vizităm cofetăria, spuse Sakarias, zornăindu-şi monedele din buzunar. Unde facem mult mai mult decât să ne holbăm la ce au ei pe rafturi.

După câteva minute, Viktoria ieşi.

— Mașina de presat plante s-a stricat, spuse ea, încruntându-se. Era un artefact.

— Se strică peste tot, adăugă încet Lisabet.

— Dar am văzut câteva sortimente abia sosite, spuse Viktoria.

— Doar tu poți considera interesantă o plantă zdrobită, bombăni Sakarias, dar ea îl luă de braț și, după asta, el încetă s-o mai necăjească.

În vreme ce treceau prin Jurtirstrat, ocolind mormanele de zăpadă pe jumătate topită, Anders se uită lung după femeia în rochie verde-închis. Dacă ar fi văzut-o din nou, ar fi găsit o scuză ca să plece și să intre cumva în vorbă cu ea.

Trebuia s-o facă — ea era cea mai bună pistă pe care o putea obține ca să ajungă la Rayna. *Și,* își dădu seama pe loc, *dacă ar fi putut să ia agrafa Raynei de la ea, ar fi putut încerca să o folosească la cadrul locator.*

Ajunseră la cofetărie, unde cumpărară bucăți de ciocolată sărată mari cât pumnul lor, ambalate în hârtie cerată.

— Haite și labe, meritățm asta, după ce am făcut atâtea ture în jurul sălii de luptă, spuse Lisabet cu gura plină.

Anders ar fi râs dacă ar fi avut curaj. Ideea că obții ceea ce meriți — că, dacă muncești din greu, primești în mod automat ceva — nu putea veni decât de la un lup.

El și Rayna știau că, în unele zile, munceai din greu și nu primeai nimic și nu apărea nimeni care să se asigure că ai primit lucrurile pe care le-ai meritat. Lisabet a avut noroc că nu a fost nevoită să învețe lecția asta, presupuse el. Dar nu trebuia s-o pizmuiască pentru asta.

Acum, cu cârlionții tăiați, în uniforma lui cenușie, cu emblema de Ulfar pe piept, era și el la fel de norocos pe cât fusese ea. Era foarte sigur că, dacă vreunul dintre vechii săi prieteni l-ar fi văzut, ar fi trecut pe lângă el fără să-l recunoască. Atâta doar că oamenii se fereau din calea lupilor, fără să se holbeze la ei — nu merita să le atragă atenția.

Apoi, Sakarias îi duse pe Sykurstrat să vadă dacă sosiseră cu ultimul transport de la Allemhäut noile creioane de desen pe care și le dorea, iar Anders își munci creierul să găsească un plan de a-și părăsi prietenii ca s-o caute pe femeia în rochia verde. Când colo, privind peste umăr, o văzu din nou!

Se ținea după el, dar când un grup de elevi mai mari apăru pe strada aglomerată, ea se retrase în mulțime. Inima lui Anders se opri pentru o clipă, crezând c-o pierduse din nou, dar de îndată ce grupul trecu, ea apăru din nou. Avusese dreptate, ea *chiar* se temea de lupi.

Firește că da, doar era un dragon. Și, fără îndoială, ea trebuia să ia date despre ei, nu să se dea de

gol. Doar lui putea să i se dezvăluie. Dintr-un motiv oarecare, era limpede că n-o deranja ca el s-o vadă. De fapt, se părea că-şi *dorea* ca el s-o vadă. În mod sigur asta însemna că, dacă doar el putea să-i vorbească, ea avea veşti de la sora lui geamănă.

Descoperirea aceasta o confirma. Dacă era s-o urmeze, trebuia să scape de ceilalţi.

— Mă doare groaznic capul! spuse el, pe când se apropiau de intersecţia cu Ulfarstrat care ducea direct la academie.

— Ai băut destulă apă? întrebă Viktoria, dintr-odată empatică. Poate că ai nevoie de mai multă apă după ora de luptă de ieri, probabil că te-ai deshidratat.

— Asta trebuie să fie, aprobă el.

— Vrei să te întorci? întrebă Sakarias şi, deşi nu ezitase să se ofere, Anders ştia că el voia să meargă să-şi cumpere creioanele.

Începuse să se însereze şi, dacă ceilalţi trebuiau să se întoarcă împreună cu Anders şi apoi să-l găsească pe al patrulea membru al grupului, s-ar fi întunecat înainte să poată ajunge la magazin.

— Staţi aşa, spuse Lisabet, cred că am găsit o soluţie.

Pe Ulfarstrat apăru un grup de elevi din ultimul an care se îndreptau spre academie şi, când Lisabet a întrebat, reieşi că unul dintre ei era bucuros

să schimbe grupurile și să mai rămână o vreme prin oraș, astfel ca Anders să se poată întoarce cu tovarășii săi.

— S-a făcut, spuse Lisabet, toată lumea e fericită.

— Du-te la infirmerie, dacă n-a plecat asistenta, spuse Viktoria.

— Și du-te oricum la infirmerie dacă-ți explodează capul, adăugă Sakarias, făcând-o pe Viktoria să-i ardă un cot în coaste.

Anders schimbă grupul, lăsându-i pe elevii din ultimul an să sporovăiască în jurul lui, pe drumul spre academie, ținându-și capul plecat și încercând să rămână în urmă, ca să poată s-o șteargă după ce ei ar fi trecut de porțile academiei.

În vreme ce străbăteau Ulfarstrat, se uita în toate direcțiile după femeie, așteptând să se ivească vreo ocazie de care să profite numaidecât. Porțile academiei se profilară în depărtare.

Se lăsă pe un genunchi, desfăcându-și un șiret și apoi prinzând să facă un nod cu mișcări încete, lăsând ca distanța dintre el și ceilalți să crească. Companionii săi continuau să turuie depărtându-se.

Dar chiar în clipa în care dădea să se ridice, sirena de pe zidurile academiei prinse să se vaite.

CAPITOLUL PAISPREZECE

ELEVII DIN ULTIMUL AN ERAU TOT ÎN fața lui, privind acum la porțile din capătul străzii ale academiei. Apoi, o fată zveltă, cu păr castaniu tuns scurt și piele cafeniu-închis, cea mai înaltă dintre ei, trecu la acțiune.

— S-a dat alarma, trebuie să mergem!

— Și cel din primul an? întrebă băiatul de lângă ea, întorcându-se și alergând înapoi la Anders, pe care-l prinse de braț, ridicându-l.

— Dă-l încolo, spuse ea. Suntem pe lista de urgențe, vrei să dăm explicații unde eram?

Ceilalți lupi intrau deja pe porți, cu toții transformați. Un puhoi de blănuri cenușii în toate nuanțele posibile se rostogolea pe străzi către ei, în timp ce oamenii se dădeau repede la o parte. Trebuie să fi fost cel puțin o *sută*.

— Repede, transformă-te! îi ordonă fata lui Anders. Este stare de urgență!

Cei trei companioni ai săi deveniră lupi cât ai zice pește, iar Anders trecu și el în forma de lup mai iute decât o făcuse până atunci. Mirosurile orașului îi loviră nările și valul de lupi de la porțile Ulfarului le domina pe toate, și iată-l alergând împreună cu haita!

Undeva pe aproape trebuia să fi fost și femeia în verde, dar nu putea în niciun fel să se desprindă de haita în care se găsea. Care era urgența? Dragonii? O mică bucățică din mintea lui se întrebă dacă n-ar putea să-i urmeze până la Drekhelm, sau cel puțin să vadă încotro zburau.

Corpul păru să preia controlul, știind doar cum să-l conducă odată cu ceilalți lupi din jurul lui, iar Anders își dădu seama că, fie și numai după câteva săptămâni petrecute cu profesoara Ennar, era mai puternic și mai bine pregătit din punct de vedere fizic decât fusese înainte. Corpul său de lup, pe care la început îl simțea atât de ciudat și de înspăimântător, îl simțea acum *potrivit* și, în timp ce dădea din coadă ca să ia mai bine un viraj, simți un soi de bucurie sălbatică aflându-se alături de haita lui. De-acum se lăsase deja întunericul și aerul răcoros îl izbea în față.

Alergară pe Ulfastrat. Haita se îngustă odată cu strada şi Anders îşi dădu seama că se îndreptau spre docuri.

Un mârâit se rostogoli printre lupii care-l înconjurau — oare în faţa lor se găseau dragonii? Anders se cutremură, dar nu slăbi pasul. Goneau pe lângă oamenii care fugeau pe jos, unii către docuri, alţii aiurea, şi care miroseau a sudoare, a disperare şi a frică. Pentru o clipă, toate miasmele fură acoperite de mirosul de fum venit de la lemnul aprins, şi lui Anders inima îi bătu dând să-i iasă afară din piept. Apoi, ajunseră în port.

Şi era ca şi cum coşmarul său prinsese viaţă.

Casele înalte şi colorate din apropierea portului ardeau, vâlvătăile albe se prelingeau pe obloanele de lemn şi pe pervazurile ferestrelor şi, chiar în momentul în care Anders privea, focul trecu de la o casă la alta ca o fiinţă vie. În jur săreau scântei aurii.

Haita scoase un urlet şi, deşi pentru oameni o fi sunat asemenea unui cor de note discordante, lui Anders urletul îi era cum nu se poate mai clar: *Dragonii pârjolitori!*

Intrând în piaţă, haita încetini, iar multe capete se ridicară pentru a scruta cerul, deşi era prea întuneric ca să-ţi dai seama dacă pe deasupra zburau dragoni.

Fuseseră acolo, asta era cert — flamele albe şi scânteile aurii care înlocuiau roşul şi galbenul din flăcările obişnuite îi spuneau acest lucru. Dragonii pârjolitori preluaseră iniţiativa şi n-aveau să renunţe la docuri fără luptă — fără ca lupii să-şi arunce sulițele de gheaţă infuzate cu esenţă.

Din spatele haitei veni alt urlet, iar Sigrid apăru mârâind şi dând ordine, scrâşnindu-şi colţii ca să-şi pună trupele în mişcare. Se adunaseră, din rândul oamenilor, şi câţiva pompieri, întinzând lungi furtunuri prin port şi punând la lucru pompele, dar, la sosirea lupilor, se retraseră — apa era o biată armă împotriva focului dragonilor, dar gheaţa lupilor putea fi de-ajuns.

Lupii formară un semicerc în faţa clădirilor incendiate. Anders se retrase nehotărât din calea lor, cu coada şi cu urechile în jos. Nu avea antrenament şi nu aparţinea niciunei echipe de aici. Deodată, îşi dădu seama că nici n-ar fi trebuit să se găsească în locul acela, indiferent ce ar fi susţinut cei din ultimul an.

Se roti, cercetând mulţimea, sperând fără temei că femeia ar fi fost încă acolo — dar acum era mai aproape de pământ şi vederea lui de lup nu distingea bine culorile, iar întunericul cuprinsese totul deja. Era imposibil să-şi dea seama. Oare putea să plece şi să încerce să-i dea de urmă în locul în care o

văzuse pentru ultima oară? Dar cum ar fi ştiut care miros îi aparţinea ei?

Mai multe intenţii şi întrebări se înghionteau să-şi facă loc în mintea sa, dar gândirea lui deveni mai limpede, mai concisă, pe măsură ce în jurul său lupii loveau pământul cu labele din faţă, trimiţând suliţe de gheaţă ce cădeau în inima focului.

Cu un sfârâit teribil, sulițele prinseră numaidecât să se topească, scoţând aburi şi vălătuci de fum alb pe cerul nopţii, în vreme ce scânteile aurii cădeau pe pietrişul din piaţă.

— Nu-l vor stinge niciodată! ţipă o voce în spatele lui, o femeie mânjită cu funingine care, fără îndoială, urmărea cum îi arde casa. Focul dragonilor se înteţeşte, nu ai cum...

Înainte ca cineva să apuce să-i răspundă, din întuneric, în spatele ei, se auzi un schelălăit ascuţit şi metalic — venea din direcţia paravanelor de vânt.

— *Aveţi grijă!* urlă Sigrid şi, după o secundă, o rafală puternică de vânt izbi portul.

Oamenii nu-i înţeleseseră mesajul şi se clătinară teribil de mult, dar lupii se trântiră la pământ, cu ochii strâns închişi. Vântul veni cu toată forţa care fusese înainte împiedicată de paravane şi, într-o clipită, înainte de a dispărea, înteţi şi mai mult incendiul. Piaţa răsună de ţipete, iar scânteile aurii cădeau precum picăturile de ploaie.

Focul ardea cu mai multă furie la etajele de jos ale caselor, de unde probabil şi izbucnise. Sus, oamenii apăreau la ferestre şi, când lupii prinseră să arunce din nou cu săgeţi de gheaţă, oamenii de lângă ei căutau scări, trăgând schelele de la macaralele din docuri, făcând tot ce le stătea în putinţă să construiască pentru cei prinşi sus o cale de ajunge pe pământ.

Anders păşea în spatele lupilor, neputincios — *de prisos* —, fără să poată trimite vreo săgeată de gheaţă. Deodată, un morman de lăzi de lemn, aflate pe o străduţă între două case, se dărâmă, cuprins de flăcări, aruncând un şuvoi de jar până în piaţa docurilor.

Anders se feri, iar mai multe scânduri căzură atât de aproape de el, încât îi pârliră blana de pe coadă. În vreme ce se agita să vadă dacă nu a fost cineva prins sub lăzi, scotea strigăte de groază.

Cunoştea aceste lăzi. În spatele caselor din jurul portului se afla o stradă lată, aşa că toţi copiii străzii aveau nevoie de o scară meşterită chiar de ei ca să ajungă pe acoperişurile acestor clădiri, unde multora dintre ei le plăcea să doarmă. Coborau pe zid, folosind apoi lăzile pentru ultimul coborâş — dar acum zidurile caselor ardeau cu totul, iar lăzile erau în flăcări.

Se dădu înapoi câțiva pași, întinzându-și gâtul, tânguindu-se în șoaptă, în timp de se străduia să privească dincolo de oameni ca să vadă flăcările, fumul. *Te rog, nu, te rog, să nu fie cineva acolo!* Cuvintele îi pulsau în minte.

Dar, cum privea așa, în fața ochilor îi apăru dintr-odată tabloul, și-și dădu seama că pe acoperiș erau niște figuri cunoscute. Îl putea vedea acolo pe Jerro, dar mai erau două siluete care erau probabil frații săi mai mici, iar în spatele lor mai erau vreo cinci-șase copii, alături de care crescură se pe străzi. Făceau semne disperate și le putea vedea fețele schimonosite, dar vacarmul din piață le acoperea vocile.

— *Pe acoperiș!* urlă el, încercând să se facă auzit.

Dar lupii erau ocupați cu stingerea focului, iar oamenii nu-l puteau pricepe. De sus veni un strigăt — flăcările se înălțau tot mai mult, iar norii de fum îi învăluiseră pe copii.

Anders încercă grăbit să revină în forma umană. Simțea durerea străbătându-i brațele și picioarele, dar arșița focului făcea transformarea aproape imposibilă. Aproape, dar nu imposibilă. Alergă înainte spre doi oameni care fixau o scară, ridicând-o pe casă, și care, în graba lor, mai că dărâmară a doua scară. Se prinse de brațul omului cel mai apropiat.

— Trebuie să o facem să ajungă mai sus! strigă el, arătând cu mâna.

Ochii omului se măriră şi ridică privirea, scrutând prin fum. Dar o clipă mai târziu, clătină din cap.

— Găsesc ei o cale să coboare, spuse el. Mereu găsesc o cale să coboare. Altfel, cum reuşesc să se cațăre acolo?

— Ba nu! protestă Anders. În spatele acestor clădiri nu există nimic, dacă ar fi putut, n-ar mai fi stat acolo!

Dar omul se debarasă de el, făcându-l pe Anders să se împleticească în spate, în vreme ce mulțimea se agita în jurul lui. Trebuia să facă ceva! Existau două scări împinse pe ziduri pentru a-i ajuta oamenii de la ferestre, şi era nevoie numai de una. Dacă nu avea să găsească o cale de a-i salva pe Jerro şi pe ai săi, aceştia urmau să ardă de vii.

Îşi îndreptă umerii şi se întoarse la bărbatul dinainte.

— Ascultă, spuse el, sperând ca vocea să nu-i tremure cum tremura pe dinăuntru, eu sunt de la Ulfar şi îți ordon! Pune a doua scară până sus pe acoperiş!

Bărbatul îl privi din nou, văzând de data asta şi uniforma. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să protesteze, iar Anders îl străpunse cu privirea, în care concentrase toată puterea sa, gândindu-se intens la Sigrid, la Ennar, la Viktoria, la Rayna, aflată în stare critică.

Și funcționă.

Bărbatul se întoarse și-i vorbi celui de lângă el, apoi amândoi împinseră scara și mai aproape de perete, astfel încât treptele să ajungă mai sus. Într-o clipă, un șir de copii prinse să coboare pe ea, mai mult alunecând în graba lor de a ajunge pe pământ.

Jos îi aștepta Anders, ca să-i ajute. Jerro era îmbrăcat în vechea mantie a lui Lisabet, acum vopsită în negru, și el apăru primul. Mai să treacă în fugă de Anders, când rămase cu gura căscată.

— Anders!

Îl îmbrățișă și, după o clipă, altă pereche de brațe îl cuprinse pe Anders, apoi alta, și alta, și alta îl prinseră pe Anders la mijloc. Simți ceva la șold și era foarte sigur că cineva îi umbla prin buzunar, dar știa că era doar obișnuința și nici că-i păsă.

— Trebuie să plecați de aici, spuse el calm.

Și cu toții știau că avea dreptate, căci nu va trece mult și vor fi întrebați unde sunt familiile lor.

Mulțumindu-i în șoaptă, o luară la picior, câte unul, câte doi, pierzându-se în întuneric. Rămas singur, Anders își dădu seama că lupii învingeau focul — clădirile erau grav deteriorate, dar focul aproape că era stins.

Poate că venise timpul să o șteargă și el și să facă o ultimă încercare să ia urma femeii în verde. Ca să afle ce știa despre Rayna și de ce avea agrafa

Raynei. Dacă avea să se întoarcă pe același drum pe care venise aici, femeia s-ar fi putut găsi undeva, în calea lui.

Putea auzi vocea lui Sigrid vuindu-i în urechi, cuvintele ei în prima seară când ajunsese la Ulfar: *Să fugi o dată e de înțeles. Dar o a doua oară n-am să mai fiu tot așa de înțelegătoare.* Dacă pleca de capul lui și nu se întorcea la timp la Ulfar, oare ce avea să se întâmple?

Habar nu avea și nu se simțea bine să părăsească haita, dar trebuia să încerce.

Însă, când se întoarse, se văzu înconjurat de o duzină de orășeni. Era singurul lup în formă umană și stăteau cu toții cu ochii pe el, așteptând să le spună ceva.

— Casa noastră! strigă o femeie, în vreme ce o fată trăgea de ea. Acolo am totul, mi-am pierdut toată averea!

Gura fetei forma o linie fermă și Anders își dădu seama că toți se străduiau să nu lase panica, sau disperarea, sau pe amândouă să-i cuprindă.

— Îmi pare rău! spuse el, neputincios. Am venit cât de repede am putut.

— Știm, se jeli ea. Nu se poate face nimic? Tot avutul nostru era în casă. Nu mai avem nimic. Ce ne vom face acum?

Se uita lung la Anders, cuvintele ei rămânând suspendate în aer, iar Anders își dorea din toată inima să știe ce răspuns să dea.

Știa cum era să nu ai nimic.

Vocea lui Sigrid răsună în spatele lui.

— Primăria o să vă asigure cele de trebuință.

Anders își întoarse capul și o văzu stând acolo, din nou în forma umană, cu fața ei albă mânjită de funingine, cu părul ei blond imaculat acum împestrițat de cenușă.

— Îmi pare rău că am ajuns prea târziu, spuse ea, cu o voce mai blândă decât auzise el vreodată până atunci. Vom salva ce se va putea. Probabil unele dintre lucrurile voastre sunt încă înăuntru. E mâna dragonilor, fără îndoială. Era foc de dragon.

Ridicase vocea, astfel încât toți din mulțime s-o audă, și oamenii se adunară mai aproape.

— Ce vor ei e ca noi să ne temem. Dar *nu* ne va fi frică de ei. Lupii gheții vă vor apăra!

Mulțimea murmură, un sunet care pe jumătate exprima frică, pe jumătate recunoștință, cei mai mulți venind și mai aproape, alții stând cu ochii pe cer.

Vocea i se înăspri din nou, dar avea și o nuanță de compasiune pe care Anders nu apucase s-o cunoască. Lui Sigrid chiar îi păsa de locuitorii din Holbard. Și le împărtășea furia.

Și, își dădu el seama, și lui. Ce-i stârnise pe dragoni să facă un lucru ca ăsta?

Un lucru știa sigur: Lisabet nu avea dreptate. Ea încerca să-i înțeleagă pe dragoni, dar era limpede că doar un lucru putea fi înțeles. Dragonii voiau să le facă rău oamenilor din Vallen prin orice mijloace.

Lăsându-i în spate pe lupii care priveau tăciunii, asigurându-se că focul nu va izbucni din nou și începând să salveze ce puteau din bunurile oamenilor, restul haitei plecă, întorcându-se la Ulfar. Anders intră în formație cu ei, dar, deși știa că și Sigrid, și profesoara Ennar îl observaseră, niciuna dintre ele nu venise să-l întrebe ce căuta acolo.

Grupul de elevi din ultimul an cu care fusese înainte ca alarma să sune veni să-l preia, și tustrei îl încadrară.

— O să fim norocoși dacă nu dăm de necaz fiindcă că te-am târât după noi, spuse una dintre fete. De-acum nu-ți mai dăm drumul.

Ceea ce însemna că nu mai avea nicio șansă s-o caute pe femeia în verde. Sau s-o șteargă și să găsească vreunul dintre lucrurile Raynei pe care să-l folosească pentru a încerca s-o localizeze.

Îi venea să urle de supărare. Fusese *atât de aproape* de femeia cu agrafă, cât pe ce să afle mai multe! Și, în seara aceea, mai avea puțin și ar fi

putut găsi ceva, înainte ca Jerro și ceilalți să aibă nevoie de el.

Cum ar fi putut să fie deopotrivă lup *și* fratele ei?

Haita se apropia de Ulfar, unii lupi în formă umană, mulți în patru labe. Își dădu seama că putea înțelege în mare măsură tot ce vorbeau, chiar și când erau în formă de lup.

Un bărbat cu păr grizonant, cârlionțat, și cu o expresie severă, vorbea mai tare decât restul. Ca și Sigrid, era acoperit cu cenușă, având fața aproape la fel de cenușie precum părul.

— Niciodată nu mi-am dorit așa de mult să fi găsit o cale să ajungem la Drekhelm. Să-i găsim pe dragoni. Pe lașii ăia care au pus foc și au fugit, atacând noaptea.

Un murmur de încuviințare se auzi dinspre lupi, care mârâiau supărați, dar Anders era cu ochii pe Sigrid și pe Ennar, care mergeau puțin mai în față. Cele două femei își întoarseră capetele pentru a-și încrucișa privirile.

Dar nu schimbau o simplă privire. Era o *privire*.

Una care-l făcu pe Anders să se împiedice de o piatră, simțind cum i se taie respirația. Știau ele ceva ce ceilalți nu știau? Ceva ce nu știa nici măcar Hayn?

Cunoșteau un mod de a-i găsi pe dragoni?

Trebuia să afle.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

RĂMASE TREAZ APROAPE TOATĂ NOAPTEA și, la micul dejun, era deja hotărât. Se așeză pe un loc în fața lui Lisabet și vorbi repede, înainte ca Sakarias și Viktoria să termine de discutat despre cantitatea de șuncă din farfurie și să li se alăture. Îi venise o idee chiar înainte să se crape de ziuă — o cale de a beneficia de ajutorul lui Lisabet fără să o mintă despre ce avea de făcut, fără să-i spună însă cu exactitate de ce o făcea. Era cinstit atât cât putea să înțeleagă ce înseamnă să fii cinstit.

— Lisabet, spuse el calm, am nevoie de ajutorul tău.

Numaidecât îi câștigă atenția.

— Îți amintești de cadrul locator din bibliotecă? zise el. Cel din caseta de sticlă?

— Da, spuse ea, nedumerită.

Îi spuse că are nevoie de ceva de la persoana pe care voia s-o caute, iar Lisabet îl ascultă cu atenție. Singurul loc în care schimbă povestea a fost numele persoanei pe care o căuta.

— Am un prieten pe nume Jerro, spuse el.

Îi venise ideea după ce-l întâlnise pe celălalt băiat în noaptea incendiului.

— El este cel care m-a ajutat să fug în ziua în care m-am transformat prima oară, când mi se făcuse frică. Pe străzi, mereu aveam grijă unul de altul, și acum îmi fac griji pentru el.

Măcar nu trebuia să-și măsluiască expresia când spunea lucrul acesta — avea o mulțime de griji și era sigur că, în general, îi vor apărea pe față.

— Noaptea-trecută, la incendiu, am văzut câțiva copii pe care-i cunoșteam, și ei mi-au spus că… nimeni nu știe unde ar putea fi. Iar eu sunt prins aici, așadar, nu pot să fac nimic — nu că aș ști unde să caut… Au încercat în toate locurile cunoscute.

— Și vrei să încerci cadrul, spuse ea, aplecându-se pentru a păstra un ton coborât. Dar avem nevoie de ceva ce-i aparține. Va fi greu să ieși din academie noaptea ca să cauți ceva ce i-a aparținut, dar nu și imposibil. Totuși, înainte de a ne asuma riscul, ar trebui să vedem dacă e vreo șansă să funcționeze. Încearcă-l pe cineva de la care avem deja ceva.

Anders se holbă la ea — se simţea ca un prost că nu-i venise lui ideea. Bineînţeles, puteau folosi ceva ce aparţinea cuiva dintre ei sau unui prieten, ca să afle cât se poate de repede dacă acel cadru locator era stricat de tot sau era doar nesigur. Se pripise, încercând să folosească din prima ceva ce-i aparţinuse Raynei.

Trebuiră să se oprească din discuţia lor când Sakarias şi Viktoria li se alăturară, iar Sakarias începu o lungă şi încurcată poveste despre cum fusese el fugărit de o vacă la ferma familiei.

Anders socoti că povestea era spusă ca să-l facă să râdă — că prietenul său văzuse că era neliniştit —, drept pentru care se strădui să-i acorde toată atenţia. Viktoria susţinu că era un exemplu clasic al faptului că Sakarias nu era deloc atent şi avea de pierdut din cauza asta, dar Anders surprinse urma unui zâmbet când ea îi spuse acest lucru lui Sakarias.

În seara aceea, după ore, Anders şi Lisabet se furişară în bibliotecă. Cu toţii erau obişnuiţi să-i vadă venind acolo ca să-şi facă temele, aşa că nimeni nu păru să-i ia în seamă. Luaseră brăţara preferată a lui Lisabet, o eşarfă a Viktoriei şi două creioane ale lui Sakarias.

— Dacă are importanţă cât de mult timp a petrecut persoana cu lucrul ăla, creioanele ar fi un

test excelent, spuse Anders în vreme ce treceau prin uşile duble.

Treaba lui Lisabet era să-i distragă bibliotecarei atenţia, aşa că-i ură noroc lui Anders şi plecă să-şi ia slujba în primire.

Anders îşi scoase alene cărţile şi, curând, Lisabet şi bibliotecara porniră printre rafturile mai îndepărtate, căutând îndelung şi cu atenţie cărţi prea puţin cunoscute, despre care numai Lisabet ştia să întrebe.

Aşteptă până reuşi să audă vocea lui Lisabet răzbătând până la el din capătul celălalt al bibliotecii, apoi înhăţă creioanele, eşarfa şi brăţara, grăbind pasul către caseta de sticlă. Spera ca, în următoarele două minute, să nu apară nimeni.

Dar, când ajunse la caseta de sticlă, se opri abrupt. Cadrul locator şi pânza lui albă *dispăruseră*.

În locul lor, găsi un cartonaş alb, mic, împăturit, pe care fusese scris îngrijit un mesaj. Îl citi cât de repede putu. *Acest artefact a fost temporar mutat în atelierul lui Hayn.*

Deznădăjduit, se întoarse să stea cu cărţile sale, aşteptând-o pe Lisabet. Aceeaşi întrebare care-l frământase ultima oară când părăsise atelierul îi răsuna în cap din nou. Dacă nu exista nicio modalitate de a repara artefactele, de ce-ar fi luat Hayn unul dintre ele?

Când Lisabet reveni în grabă peste câteva minute, el clătină încet din cap și ea făcu o față lungă.

— N-a funcționat?

— N-am apucat să-l încerc, îi spuse el, relatându-i ce se întâmplase.

Una era să-i ceri să-i distragă unei bibliotecare atenția, și cu totul altceva să-i ceri să te ajute să intri într-un atelier. Dar Lisabet nu ezită.

— Trebuie să găsim o cale prin care să desfacem încuietoarea de la ușă, spuse ea. Va fi cu mult mai complicat decât o simplă casetă de sticlă. Sunt sigură că o să pot să verific.

Se lăsă un moment de tăcere jenant, după care Anders reuși să îngaime:

— Ăăă... s-ar putea să o fac eu, admise el.

Își simțea obrajii arzând. Era ca și cum i-ar fi spus lui Lisabet că fusese un răufăcător înainte să vină la Ulfar.

Dar ea nu spuse nimic și nu mai pierdură timpul, îndreptându-se direct către atelier — se opriră doar în camera lor cât să ia două agrafe de-ale Viktoriei. Ajunși la ușa atelierului lui Hayn, Anders ciocăni ușor, apoi, când nu primi niciun răspuns, ciocăni încă o dată, mai tare. Înăuntru era liniște, așa că se ghemui în fața încuietorii, în vreme ce Lisabet era cu ochii în patru, în caz că apărea cineva.

Niciodată nu se simțise bine furând din buzunare sau șterpelind de pe stradă ca să aibă ce mânca, deși Rayna îl liniștea de fiecare dată. Acum însă nu simțea nici cea mai mică ezitare. Ceea ce făcea el era important și era singura cale prin care o putea salva pe sora sa.

De obicei, Rayna era cea care făcea treaba asta, deși niciodată cu prețioasele ei agrafe, de frică să nu le rupă. Și el era aproape la fel de iute ca ea. Îndoi prima agrafă și o introduse cu grijă înăuntru, găsind locul dorit și apăsând în jos, în timp ce o introducea pe a doua. Cu coada ochiului văzu că Lisabet stătea în continuare cu ochii-n patru, dar nu se putu opri să nu se întrebe ce anume avea ea să facă dacă ar fi venit cineva de după colț și i-ar fi prins.

Și de parcă gândul acesta i-ar fi chemat în vreun fel pe musafiri, o auzi pe Lisabet înghițindu-și un țipăt. Ridică brusc capul și-l văzu pe colegul lor Jai apărând de după colț, cu părul lui roșu de neconfundat, urmat la doi pași de Hayn.

Era ca și cum timpul ar fi încetinit. Și nu putea fi decât evident cu ce se ocupa Anders acolo.

Nici măcar nu avea timp să gândească — doar își ridică mâna dreaptă, o făcu pumn și-și ridică degetul mare atingându-și urechea. Semnalul străzii pentru *ajută-mă, e urgent* — semnalul pe care nimeni nu-l

putea ignora. Semnalul cu care îi obişnuise pe colegii săi când luau masa la cantină.

Pentru o clipă, nu crezu că Jai şi-l va aminti, dar făcură ochii mari, iar Jai, fără să ezite, făcu stânga-mprejur şi se lovi în plin de Hayn.

— Hayn! auzi Anders pe hol vocea lui Jai, care mima veselia, luându-l de braţ pe Hayn şi ducându-l pe după colţ, nelăsându-i marelui lup nicio şansă să se opună. Trebuie să-ţi arăt ceva, tocmai te căutam! Ăaă'... pe aici!

— Uau! şopti Lisabet, privind în direcţia în care dispăruseră.

Ea nu fusese la masă atunci când Anders îl învăţase pe Jai semnalul, dar recunoştea o diversiune atunci când o vedea.

— Băiat bun, Jai. Grăbeşte-te, n-o să poată să-l reţină prea mult pe Hayn!

Ceea ce Anders şi făcu, iar după o secundă încuietoarea cedă. În *sfârşit*, mergea ceva şi pentru el.

Se strecurară în atelierul care arăta exact aşa cum fusese când trecuseră ei pe acolo, vag luminat de fuioarele de lumină. Skrabok-urile pe care le căraseră pe pupitrul lui Hayn fuseseră înlocuite de alt teanc de cărţi, iar lângă ele se găsea cadrul locator de metal după care veniseră. Se repeziră spre el.

Anders începu cu creioanele, de la care se aştepta să aibă cele mai mari şanse de reuşită, punându-le sub cadru şi urmărindu-l cu atenţie.

Cadrul nu făcu absolut nimic.

El trecu un deget peste runele de pe ramă, dar la fel de bine puteau să nici nu fie acolo, căci nu era nicio diferenţă. Suprafaţa pânzei nu se mişcă defel, darămite să mai şi arate o imagine cu locul unde se afla Sakarias!

Strâmbându-se, luă creioanele şi făcu o încercare cu eşarfa Viktoriei, verificând cadrul din toate unghiurile după un mesaj care i-ar fi putut spune unde se afla colega sa de cameră.

Nimic.

În cele din urmă, încercă brăţara. Lisabet se găsea chiar lângă el. Îşi ţinu respiraţia, sperând fără vreun temei să vadă în cadru o imagine a feţei ei pistruiate. Chiar dacă era slăbit, chiar dacă nu mai avea deloc viaţă, cadrul tot ar fi fost în stare să-i arate unde se găsea ea.

Dar din nou nicio mişcare, doar tăcere, şi amândoi rămaseră cu ochii pe el.

— Poate că n-a fost construit îndeajuns de bine şi treptat a rămas fără esenţă, spuse încet Lisabet.

— Trebuie s-o ştergem, spuse el, încercând să nu ia în seamă apăsarea din piept.

Pierduse foarte mult timp căutând o şansă de a scăpa în oraş ca să găsească vreun lucru de-ale Raynei, când de fapt nu avusese nicio şansă să dea peste aşa ceva.

— Ia stai, zise ea, coborându-şi privirea pe hârtiile de pe pupitrul lui Hayn. Şi-a luat notiţe despre cadrul locator.

Începu să caute prin cărţi, deschizându-le la paginile la care Hayn pusese drept semn mici bucăţele de hârtie. Cele mai multe erau vechi şi ridicau nori de praf ori de câte ori le lua de la locul lor. Anders tuşi, întrebându-se cât de mult scotocise Hayn în bibliotecă după ele.

Îşi îndesă eşarfa şi creioanele în buzunare şi se apropie de uriaşa oglindă de comunicaţii, acum spartă, de lângă uşă, cu urechile ciulite după sunetul unor paşi care s-ar fi putut apropia. Lipsa imaginii din oglindă era descumpănitoare.

— Ascultă, Anders, spuse Lisabet apucându-se să citească cu voce tare dintr-o carte al cărei scris de mână era foarte vechi şi foarte subţire.

Esenţa din artefactele mai slabe poate fi stimulată în timpul echinocţiilor sau al solstiţiilor, căci în acele perioade esenţa inundă lumea naturală şi poate fi canalizată în cantităţi mari.

Anders își închise ochii. Nu-și permitea să aștepte echinocțiul pentru a proba cadrul — Rayna putea fi moartă până atunci.

Anders își lipi urechea de ușă. Din moment ce locatorul nu funcționa, nu aveau de ce să mai zăbovească aici — deși era nespus de curios să vadă la ce muncea Hayn aici.

— Lisabet, dacă ne prinde Hayn aici..., începu el.

— Anders!

Întorsese altă pagină, aproape amuțind. El se grăbi să vină să vadă ce anume o uimise.

— Asta este o imagine a potirului despre care ne-a vorbit Hayn, cel despre care spunea că e stricat.

Rămase cu degetul pe schița unui pahar cu gura largă. Baza era în formă de trapez, decorată cu medalioane rotunde pe care erau gravate rune complicate. Avea un picior gros de metal și deasupra ceva ce părea să fie o cupă de lemn, întărită cu benzi de metal gravat. Pe marginea ei erau alte rune — era unul dintre cele mai complicate artefacte pe care le văzuse vreodată Anders, iar sub el îi era inscripționată denumirea.

Potirul lui Fylkir.

Vocea ei deveni tot mai moale, până când abia dacă o putu distinge.

— Uite, aici este scrisul lui Hayn, practic a scris direct pe carte, probabil era foarte incitat. A scris: *Poate fi făcut să funcționeze?* Ce crezi că înseamnă asta?

— Cred că înseamnă că se întreabă dacă poate repara potirul, spuse Anders, căutând să pară indiferent, deși inima îi bătea cu putere.

Îi spusese fetei că îl căuta doar pe Jerro — Lisabet era cea care voia să afle mai multe despre dragoni, iar el trebuia să pretindă că nu e interesat.

— Dar artefactele defecte nu se pot repara, șopti ea.

— Atunci răspunsul este nu, se sili el să răspundă. Nu pot fi făcute să funcționeze.

Nu-și permitea să lase să se vadă cât de tare îi bătea inima.

— Ar trebui să plecăm, înainte ca Jai să rămână fără muniție.

Ea dădu din cap și, împreună, puseră toate lucrurile la loc pe pupitru, unde fuseseră când intraseră, grăbindu-se cât de tare puteau.

— Asta înseamnă ceva, spuse Lisabet încet. Asta înseamnă că ar putea exista o cale.

Dădură zor să iasă. Anders se ținu aproape de ea, dar cuvintele ei stârniră nenumărate ecouri în mintea lui.

Ar putea exista o cale. *Ar putea exista o cale să găseşti dragonii.*

Îi confirma bănuielile legate de privirea pe care şi-o aruncaseră Sigrid şi Ennar după incendiu.

Dacă exista o cale, el era hotărât s-o găsească.

Se auzi sunetul clopoţelului şi porniră amândoi spre sala de mese, pentru prânz, tăcuţi şi pierduţi în propriile gânduri. Anders abia dacă era atent la ce-şi punea în farfurie sau unde urma să se aşeze, până când Jai se aşeză pe locul din faţa lui, cu faţa aproape la fel de roşie ca părul din cap.

— Ai *cea mai mică idee* cât de idiot m-ai făcut să par? zise el. Nu aveam nimic pregătit! Haite şi labe, am ajuns să-i arăt celui mai mare inventator în viaţă *colecţia de bile de sticlă* a lui Mateo! Hayn habar nu avea de ce se afla acolo şi eu o ţineam una şi bună cu: „O, ia priveşte la asta, are o spirală albastră înăuntru!"

Îşi îngropă faţa roşie în mâini, gemând.

— Niciodată nu m-am mai simţit atât de prost.

— Îţi rămân dator, îl asigură Anders.

— Să *ştii* că da, pufni Jai. Dar ce făceai acolo?

Anders şi Lisabet schimbară o privire lungă. Niciunul dintre ei n-ar fi voit să mintă, dar nici să-i spună adevărul.

— Nimic rău, răspunse, în cele din urmă, Anders. Adică, nu era cazul să facem lucrul ăla, dar nu era nimic rău.

Jai rămase tăcut ceva vreme, apoi dădu din cap.

— Păi sper că a mers bine, spuse el.

Și asta a fost totul. Nicio întrebare în plus.

Anders își storcea creierii cum să-i spună lui Jai că era foarte important să aibă prieteni — haită — care să-ți salveze pielea fără să aibă nevoie de explicații.

Dar nu știa cum s-o spună și, până la urmă, a fost salvat de Sakarias, care se lăsă lângă Jai, începând să se laude cu porția lui dublă de plăcintă, fără măcar să-și dea seama că Jai îi șterpelise o bucățică.

În următoarele două zile, Anders încercă de două ori să revină în biroul lui Hayn ca să caute mai multe informații despre felul în care Hayn încerca să facă potirul să funcționeze din nou sau chiar să caute potirul, dar nu avu deloc noroc.

Poate că inventatorul nu știa cine pătrunsese în biroul său, dar știa că ceva se întâmplă — lacătul fusese înlocuit cu unul mult mai mare și mai robust, iar pe acesta Anders nu mai avea nicio șansă să-l desfacă.

Nu dormi toată noaptea, trecând în revistă tot ceea ce văzuse. Hayn scrisese doar atât: „Poate fi făcut să funcționeze?" Nu precizase dacă da și nici

măcar dacă era *în posesia* potirului. Doar că avea o idee.

Deocamdată, Anders nu vedea ce ar putea face, în afară de a sta ca un şoim cu ochii pe Hayn sau pur şi simplu de a porni de unul singur în căutarea lui, îndreptându-se spre cei mai apropiaţi munţi. După asta, îi rămânea speranţa că va da peste un dragon — orice dragon —, că se va folosi de el cumva, pentru a-i da de urmă Raynei. Iar în acest timp va trebui să stea cu ochii-n patru, ca nu cumva să cadă în vreo prăpastie sau să fie ars de viu.

Dar până la echinocţiu rămăsese mai puţin de o săptămână şi nu mai avea timp să mai facă vreo alegere.

În a treia seară de când intrase în biroul lui Hayn, îl urmărea pe inventator la cină. În ciuda staturii sale masive sale, marele lup se mişca tăcut în jur, fără să provoace cine ştie ce necazuri. În seara aceea, Hayn se aşezase la o masă de lângă perete, laolaltă cu mai mulţi profesori şi cu câţiva membri ai Gărzii Lupilor.

Anders se afla în capătul celălalt al sălii, discutând cu Sakarias şi cu Mateo, aflaţi de o parte şi de alta a lui, despre desertul de la cină, în vreme ce, aflaţi în faţa lor, Viktoria, Det şi Jai vorbeau despre orele din ziua aceea. Lisabet deja plecase la

bibliotecă — pentru a face cercetări în legătură cu potirul, Anders era sigur de asta.

Fără mare tevatură, Hayn, Sigrid și Ennar se ridicară, înclinându-se și urându-le noapte bună profesorilor, după care ieșiră împreună din sala de mese. Doar Anders observase asta — pentru că Anders își făcuse un obicei din a-l urmări pe Hayn peste tot.

Fără să aibă vreun plan, le ură noapte bună colegilor săi și se strecură pe urmele celor trei.

— O să termin eu plăcinta ta! îi strigă din urmă Sakarias.

Urmărindu-i pe coridorul care ducea la biroul lui Sigrid, Anders păși cât mai neobservat, dar în jurul lui era doar o mână de oameni și știa că, în câteva clipe, va rămâne singurul care se va ține după ei. Și ce anume mai exact avea el de gând să facă? Să rămână lângă biroul ei, cu urechea lipită de perete? Nu ar da *deloc* de bănuit.

Avea nevoie de o diversiune — ceva care să-i facă să aleagă un drum mai lung spre biroul lui Sigrid, astfel încât să ajungă el primul acolo. Putea vedea încăperea cu ochii minții. Era loc destul să se pitească după canapele, dacă ar avea măcar un minut înaintea lor. Trebuia să existe ceva prin apropiere de care să se poată folosi.

Știa că ar fi trebuit să-i fie frică, dar tot ce simțea era o hotărâre nestrămutată. *Ce ar face Rayna?*

Și deodată știu.

O luă la dreapta pe un coridor, străbătându-l la viteză maximă, apoi o luă la stânga pentru a ajunge la locul unde se suna clopotul pentru ore. Dacă-l făcea să sune, toate clopotele din școală s-ar fi pornit ca nebunele. Fără dubiu că Sigrid și Ennar ar veni să vadă cine suna. Și l-ar avea pe Hayn cu ele, un specialist în artefacte. Trebuia să vină și el.

Înhăță sfoara cu care se trăgea clopotul, trăgând într-o parte și-n alta, limba lovindu-se de clopot și stârnind un dangăt asurzitor, care părea să nu se mai sfârșească niciodată.

Pentru o clipă, rămase cu privirea fixată pe el, uluit de uriașul volum de sunet pe care-l produsese. După care se întoarse și o luă la goană. Trebuia să ajungă la biroul lui Sigrid, sperând că va găsi o modalitate de intra, înainte ca Sigrid și Ennar să renunțe să mai caute poznașul.

Recunoscu biroul lui Sigrid după tapiseria care atârna la intrare, și care înfățișa ultima mare bătălie dintre lupii gheții și dragonii pârjolitori. Holul era pustiu și, cu inima sărindu-i din piept, ciocăni ușor la ușă, în cazul în care Sigrid ar fi ajunse acolo deja, în loc să aștepte să audă vreun zgomot. Neprimind niciun răspuns, ciocăni din nou, cu o mână tremurătoare, de data asta lipindu-și urechea de suprafața

de lemn. Liniște, cu excepția ecoului estompat al clopotului.

Încercă mânerul ușii. *În mod sigur era încuiată.*

Dar mânerul se roti la atingerea lui și ușa se deschise, lăsând vederii biroul gol, care-l aștepta, al Lupoaicei Alfa. Fără să mai piardă timp, Anders se strecură înăuntru, trăgând ușa după el. Era așa cum și-l amintea — rafturile erau înțesate de cărți și artefacte, iar cele două canapele străjuiau de o parte și de alta a biroului, una în fața celeilalte.

Se furișă între canapeaua din stânga și rafturi, pornind să le cerceteze, examinând fiecare artefact în parte, în caz că ar fi descoperit vreunul pe care să-l recunoască din studiile sale.

Apoi, mânerul ușii zornăi și mai avu doar o secundă ca să se pitească după canapea, lipindu-se de podea, înainte ca ușa să se deschidă și în birou să pătrundă trei perechi de pași.

— Credeam că am închis-o.

Vorbise Sigrid și el putea să-i distingă supărarea din voce.

— Se pare că nu, se auzi vocea profesoarei Ennar, care nu părea fericită să se găsească acolo. Dar, Sigrid, trebuie să vorbim.

— Bine. Vocea lui Sigrid părea ursuză. Nu ne permitem să mai așteptăm.

— Mai ales după incendiul ăla, aprobă Ennar, aşezându-se pe canapeaua sub care se afla Anders.

— Consider focul... ciudat, recunoscu Hayn, după sunetul vocii părând să stea pe pupitrul lui Sigrid. Este o zonă a oraşului foarte aglomerată. Îmi pot imagina un dragon spion reluându-şi forma umană şi mergând pe jos, dar ca să pună foc ar fi trebuit *să aibă* forma de dragon. De fapt, a fost nevoie de mai mult decât de un singur dragon. De ce nu i-au văzut oamenii?

— Era întuneric, spuse încet Sigrid.

— Chiar şi aşa..., murmură Ennar.

— Am băgat de seamă că oamenii au protestat mai puţin împotriva patrulelor după incendiu, spuse Hayn pe un ton neutru.

Păstrară un lung moment de tăcere.

— Adevărul contează, Sigrid, spuse Ennar pe un ton neliniştit.

Anders putea cu greu să-şi dea seama despre ce discutau. Îşi ţinea respiraţia, încercând să stea perfect nemişcat. Spera că intuiţia nu-l înşelase — avea nevoie ca ei să discute despre o cale de localizare a dragonilor, nu doar dacă Holbardul era pregătit sau nu pentru un atac.

Sigrid răspunse cu un mârâit în surdină:

— Ceea ce contează este că suntem îndeajuns de puternici să apărăm Holbardul — să apărăm

Vallenul — dacă dragonii vor apărea din nou. *Când* vor apărea din nou. Ennar, dintre toți, tu, o veterană a bătăliilor, instructorul nostru de lupte, nu poți scăpa asta din vedere. Iar tu, Hayn, știi ce înseamnă să-i pierzi pe cei dragi din pricina dragonilor. Neagă vreunul dintre voi că ar exista dragoni spioni în oraș?

— Știm că există dragoni spioni aici, spuse Hayn. Știm că trebuie să fim pregătiți pentru orice ar pune ei la cale.

— Și nu e faptul că incendiul nu i-a convins pe oameni că amenințarea este reală, spuse Ennar. Ci doar că...

Anders încercă să-și schimbe poziția cu grijă, ca să poată să se lipească și mai mult de podea. Îl dureau genunchii, ghemuit în felul acela.

Își lăsă capul pe pământ, privind pe deasupra covorului spre locul unde se vedeau bocancii lui Sigrid.

Și deodată încremeni, cu respirația tăiată.

Lipită de podea, în spatele celeilalte canapele, *Lisabet* îi întorcea privirea!

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

DE SUB CANAPEAUA EI, LISABET SE UITA insistent la el ca și cum i-ar fi spus să-și țină gura, iar el se uita la fel de insistent la ea, ca și cum i-ar fi spus că știa deja lucrul ăsta. Dar ea ar fi trebuit să fie în bibliotecă! Ce făcea aici, nu-și putea da seama. Doar că se ascundea, asemenea lui.

Sigrid vorbi din nou.

— Spune-ne ce progrese ai mai făcut legat de potir, Hayn.

Anders înțepenise atât de tare, încât era sigur că-și putea auzi clar bătăile inimii. Nu putea decât să spere că nu le va auzi și altcineva.

— Am... o teorie, spuse Hayn. Doar atât.

— Dacă-l putem face să funcționeze, am putea ataca înainte ca ei să găsească un motiv pentru care am veni după ei, spuse Ennar. În clipa asta, dragonii cred că nu avem niciun mijloc prin care

i-am putea găsi. Vor fi mulțumiți de ei înșiși și se vor crede în siguranță.

— Păi *sunt* în siguranță! izbucni Sigrid, exasperată, iar în voce i se strecură o tentă de mârâit de lup. Pentru că noi *nu-i putem* găsi!

Anders văzu bocancii lui Sigrid mergând până lângă perete, după care ea putu fi văzută în întregime de sub canapea cum dă jos un tablou de pe zid, descoperind un seif. Tot ce trebuia să facă era să privească la stânga ei pentru a-l vedea întins la podea în spatele canapelei.

O văzu scoțând din seif un potir din fier forjat, cu o cupă de lemn care aducea cu un pahar de vin cu picior gros, făcut din metal și acoperit cu rune. Arăta exact ca în poza pe care o văzuseră în cartea lui Hayn.

Ea ridică o carafă și turnă apă până îl umplu. Apoi scoase de unde era prins în piciorul paharului ceva ce semăna cu un ac și-l aruncă înăuntru, apropiindu-se de Ennar și de Hayn pentru a le arăta rezultatul.

— Inutil. Se rotește fără nicio noimă. Ar trebui să arate o direcție, ca o busolă. Spune-ne teoria ta, Hayn!

— La început, spuse Hayn, am crezut că nu mai funcționa pentru că dragonii au mutat locul Drekhelmului, după ultima mare bătălie. Dar potirul nu a fost niciodată proiectat să arate direcția

spre Drekhelm. Arăta doar spre cel mai mare grup de dragoni din Vallen, și acela *era* Drekhelm. Dacă dragonii s-ar fi aflat în altă parte, ar fi indicat în direcția respectivă.

— Și atunci de ce nu mai funcționează? întrebă Ennar.

Anders ciuli urechile în așteptarea răspunsului. Era vorba de un artefact care ar fi putut rezolva totul. Îl putea ajuta să dibuie capitala dragonilor și s-o găsească pe Rayna. De sub canapeaua opusă, Lisabet îl fixa cu privirea.

— Teoria mea este că mai mulți factori s-au combinat pentru a-l face să nu mai funcționeze, spuse Hayn. S-a fâsâit, ca și multe alte artefacte care au nevoie de întreținere. Esența piere din el. Poate că nu s-a scurs de tot, așa cum am și presupus de la bun început. Dar poate că am greșit.

— Și ce s-a întâmplat atunci? întrebă Sigrid.

— Am scotocit în toate cotloanele bibliotecii, spuse Hayn. Știți că de ani de zile tot buchisesc. Teoria mea este că se găsește prea mult sânge de dragon în oraș. În fiecare lună, la Întrecerea Toiagului, vedem copii care au destul sânge de lup să pretindă dreptul de a participa la întrecere, dar nu au îndeajuns de mult sânge de lup ca să se și transforme. Și în Holbard ar putea trăi și descendenți ai dragonilor, oameni care habar nu au că posedă acest sânge,

dar care, în același timp, pot deruta potirul, năpădindu-l cu prea multe semnale slabe. La fel cum ar fi derutată și o busolă dacă ar fi înconjurată de prea mulți magneți naturali.

— Vrei să spui că primește prea multe semnale și că se rotește pentru că vrea să le indice pe toate deopotrivă? întrebă Ennar.

— Da, spuse Hayn, asta, și așa începe să-și piardă controlul. Nu va funcționa în Holbard, dar eu cred că, dacă l-am scoate din oraș, și vom prinde momentul când esența se va manifesta cel mai puternic...

— Echinocțiul, spuse Sigrid.

— Da, aprobă Hayn. Și știm că atunci aproape toți dragonii se vor aduna la un loc. Ceea ce va oferi artefactului cea mai mare șansă de funcționare și cea mai mare țintă posibilă.

— Trebuie să-l încercăm, spuse Sigrid. Și până la echinocțiu mai sunt doar câteva zile. Nu ne putem permite să lăsăm vreun dragon spion din oraș să vadă pe vreunul dintre noi plecând de unul singur. Ne va trebui un pretext.

Anders și Lisabet rămaseră nemișcați când Sigrid se întoarse pentru a turna apa înapoi în carafă și a pune la loc în seif potirul și acul.

Lui Anders îi sări inima din piept și închise ochii exact în clipa în care în care seiful se încuie cu un clinchet ușor. Sperase din tot sufletul că Sigrid avea

să lase potirul pe birou. Chiar și dacă i l-ar fi dat lui Hayn ar fi fost mai bine — ar fi putut încerca să găsească o cale de a pătrunde în atelier.

— Am câteva idei, spuse Ennar.

Dar cei trei lupi adulți se îndreptară spre ușă, și, dacă profesoara le împărtășea sau nu ideile, Anders nu apucă să le audă înainte ca ușa să se închidă în urma lor și să fie încuiată.

Anders răsuflă ușor, rostogolindu-se pe spate, dar și el, și Lisabet așteptară un minut întreg înainte să iasă de sub canapele ca să se așeze amândoi pe covor.

— Suntem încuiați aici? întrebă el, alegând pentru început o întrebare mai ușoară decât „Ce faci tu aici?"

— Am o cheie, spuse Lisabet, lovind buzunarul bluzei.

Anders făcu ochii cât cepele.

— Cum ai pus mâna pe o cheie de la biroul Lupoaicei Alfa?

Lisabet ridică din umeri, evitând întrebarea.

— Pun rămășag că ești bucuros c-o am. Altfel, mâine-dimineață când va fi venit aici, ne-ar fi găsit și nu cred că ar fi considerat destul de amuzantă chestia asta.

— Din cauza ta nu era încuiată ușa când am încercat-o, își dădu el seama.

— Am sărit după canapea când ai ciocănit. Nu am ştiut că erai tu până când nu te-ai trântit la pământ.

Anders înghiţi în sec.

— Lisabet, ce făceai aici?

— Voiam să cotrobăiesc pe birou, spuse ea. Mai ţii minte notiţele alea pe care le-a făcut Hayn pe cartea din atelier? Voiam să văd dacă a scris un raport pentru Sigrid.

Făcu o pauză şi continuă pe un ton mai moale:

— Dar tu de ce ai intrat aici?

Anders îşi deschise gura şi o închise iar. Se gândise la asta de multe ori. Nu îndrăznise să-i încredinţeze lui Lisabet adevărul despre Rayna.

Voise să afle mai multe despre potir pentru a-şi salva sora.

Lisabet voise să ştie mai mult, pentru că ea credea că aceiaşi dragoni care-o răpiseră pe Rayna şi puseseră foc în port puteau fi parteneri raţionali de discuţie.

Ţelurile lor nu erau aceleaşi, iar el nu avea curaj s-o facă să se împrietenească în vreun fel cu răpitorii Raynei.

— Încă mă gândesc cum să-l găsesc pe prietenul meu Jerro, spuse el. Mă gândeam că poate Lupoaica Alfa ar avea aici vreun soi de artefact pe care să-l folosesc. Păstrează în birou Toiagul Haddei

şi m-am gândit că, dacă ar exista şi alte artefacte puternice...

Îşi termină vorba ridicând din umeri şi sperând că ea-l va crede.

— Nu cred asta, spuse Lisabet, privind rafturile. Multe dintre astea sunt foarte cunoscute. Dar ai avut o idee bună.

Anders îşi privi prietena, dar în spatele lui, la stânga, se găsea tabloul care acoperea seiful, iar în seif se afla potirul care-i atrăgea toate gândurile. Era posibil să nu mai poată intra vreodată în biroul acesta, aşa că nu avea cum să-l părăsească fără să fi încercat să pună mâna pe potir. Dar cum ar fi făcut-o cu Lisabet care stătea cu ochii pe el?

Fără să-şi dea seama, se uită spre tablou, iar Lisabet îi urmă privirea.

— Vor să-i găsească iarăşi pe dragoni, spuse ea, clătinând din cap. Doar aşa îi pot ataca.

— Tu chiar crezi că potirul poate să funcţioneze? întrebă el, încercând să pară indiferent.

— Hayn aşa crede, răspunse ea. Dacă e să ştie cineva, el este acela.

— Poate... Anders îşi alese cu grijă cuvintele... poate l-am putea scoate din seif.

Ea clipi.

— M-ai ajuta cu asta? Dar tu nu ești de acord cu nimic din cele pe care le spun despre dragoni. Și nimeni nu este.

— Păi...

Nu putea nicicum să rostească un lucru evident. *Firește, ești prietena mea, te voi ajuta să încerci și să te împrietenești cu dragonii, dacă asta vrei.* Pentru că ea *era* prietena lui, și să folosească acest lucru pentru a o minți era mai mult decât putea el duce.

— Adică... poate aș reuși să-l folosesc pentru a-l găsi pe Jerro. Este un locator, nu-i așa?

— Doar pentru dragoni, răspunse ea. Doar dacă e sub acoperire și e dragon, altfel nu va ajuta defel — și chiar și atunci, nu detectează decât grupurile mari.

Corect! Ce pretext stupid! Înghiți în sec. Indiferent cât de neconvingător ar fi sunat, va trebui într-un fel sau altul să încerce să pună mâna pe potir.

— Hai să încercăm oricum!

Ea-l privi cu atenție.

— Anders, care-i treaba?

— Păi treaba e că vreau să-l găsesc pe Jerro, spuse el, străduindu-se să-și amintească ponturile Raynei ca să pară convingătoare.

Nu clipi prea mult. Nu clipi prea puțin. Păstrează contactul vizual. Nu te holba. Era foarte sigur că arăta ca și cum i-ar fi căzut fața.

— Dar potirul nu va fi de ajutor, repetă ea, mult mai încet de data asta, ca şi cum ar fi vrut să-şi dea seama ce urmărea.

— Păi vreau să spun că şi tu vrei asta, spuse el, disperat.

Nu putea părăsi biroul fără să încerce. Dacă nu se va mai întoarce vreodată?

— Hai să vedem dacă-l putem scoate, şi-o să ne facem griji mai târziu cum o să-l folosim.

— E o încuietoare cu cifru, spuse ea încet, şi nu-l cunoaştem.

Inima lui Anders se scurse în bocanci.

— Anders, spuse Lisabet, apropiindu-se cu un pas de el, pe bune acum, *ce* se întâmplă?

Anders avea sentimente contradictorii. Pe de o parte, Lisabet era prietena lui. El ştia că ei îi pasă de el. Şi dacă era cineva care să creadă că Rayna nu era de groază doar pentru că era un dragon, aceea era Lisabet.

Dar pe de altă parte, ea era aşa de hotărâtă să-şi urmeze ideile ei despre dragoni, încât ar fi putut folosi ceea ce i-ar fi spus el despre Rayna, doar pentru a-şi susţine punctul de vedere.

— Tu ce-ai face? întrebă el. Dacă ai avea potirul şi ar indica Drekhelmul şi i-ai putea găsi pe dragoni?

— Habar n-am, recunoscu ea. Ceea ce ştiu însă e că, dacă am avut vreodată pace cu dragonii, este

posibil să o avem din nou, și se pare că liderii noștri n-ar prea vrea asta. *Adevărul contează.*

Și strânse pumnii când repetă cuvintele pe care Ennar i le spusese lui Sigrid.

Dar chiar și dacă dragonii nu fuseseră întotdeauna așa cum erau acum, Rayna tot fusese răpită. Dragonii de *astăzi* fuseseră în stare să-i răpească sora și cine știe ce aveau de gând cu un dragon care fusese născut și crescut în Holbard.

Dacă ea va face greșeala să se lase prinsă în cursă și să recunoască faptul că era înrudită cu un lup, lucrurile s-ar fi putut chiar înrăutăți.

El își înfrână pornirea.

— Ești foarte hotărâtă să dovedești că ceea ce gândești tu este adevărat. Mă tem că, dacă ți-aș spune, ar fi doar alt lucru în plus de care să te folosești în lupta ta.

Ea îl privi uluită.

— Anders, tu ești prietenul meu!

Se aplecă, prinzându-i mâinile ca să i se poată uita direct în ochi.

— Nu ți-aș face niciodată rău. Nu te-aș pune niciodată în pericol. Nu te-am ajutat deja să intri în biroul lui Hayn? Nu am fost lângă tine seară de seară, la bibliotecă, pentru a te ajuta?

Anders simți o strângere de inimă. Ea îl ajutase, iar el o mințise în legătură cu motivul. Lisabet nu

era precum ceilalți lupi. Lisabet era prietena sa și Lisabet avea îndoieli despre orice fusese învățată să creadă.

El era pregătit să aibă încredere în ea mai mult decât până atunci și știa că nu avea cale de întors.

— Am intrat aici să aflu și eu mai multe despre potir, spuse el încet. Și eu vreau să aflu unde-s dragonii, dar nu din același motiv ca tine.

Lisabet dădu din cap, iar el se sili să continue.

— Ea era sora mea, se auzi spunând. *Este* sora mea. Cea care s-a transformat în dragon în ziua în care m-am transformat și eu. O cheamă Rayna.

Tremura, temându-se rău, în pofida încrederii sale, că Lisabet va fi șocată și va da fuga la Sigrid. El era rudă cu un *dragon*.

Dar ea se mărgini să dea din cap, ca și cum lucrul ăsta ar fi confirmat ceea ce ea deja hotărâse.

Anders se zgâi la ea, încercând să înțeleagă de ce nu arăta surprinsă.

— N-a avut nicio idee că așa se vor petrece lucrurile, cum nici eu nu am avut, spuse el. Nu le este loială dragonilor. Nu a vrut să se transforme pe podium și nici a doua oară, pe stradă. Nu vrea să ia parte la nicio bătălie și nu vrea să ucidă lupi. Vrea să scape de acolo, iar eu sunt singura ei speranță de evadare. Mă tem că dragonii o vor pentru sacrificiul de echinocțiu, iar eu nu mai am timp.

— Haite şi labe, echinocţiul este foarte aproape! şopti Lisabet, pălind dintr-odată.

— Şi potirul ar putea arăta spre Drekhelm, oriunde s-ar afla acum. Dacă cercetările lui Hayn sunt corecte, s-ar putea să funcţioneze. Ar fi cea mai bună şansă a mea de a o găsi. Trebuie să mă crezi, Lisabet. Ea nu e aşa cum spun ei că ar fi.

— Te cred, spuse încet Lisabet. Se potriveşte cu toate presupunerile mele. Eşti prietenul meu, Anders, şi am încredere în tine.

Anders continuă s-o privească. Creşcuse cu un set de reguli simple — *eu fac ceva pentru tine, tu faci ceva pentru mine*. Lisabet îl ştia abia de câteva săptămâni, dar, pe de altă parte, ea crescuse mai bine protejată decât el.

— Dacă te pui chezaş pentru Rayna, spuse ea, atunci eu sunt pregătită să te cred.

— Chiar aşa? rosti el încet.

— Chiar aşa, confirmă ea. Te cred pentru că eşti prietenul meu, dar asta e doar un plus. Gândeşte-te la ce a spus Hayn deunăzi — că există o lege care vorbeşte despre dragonii şi lupii care formează o familie. Şi iată întrebarea mea: dacă dragonii sunt atât de îngrozitori, de ce mai există o lege? De ce s-ar *gândi* vreodată un lup chiar şi să se îndrăgostească de un dragon? Eu, una, cred că este o altă dovadă că, odinioară, ne împăcam foarte bine unii cu alţii.

Anders era năucit.

— Chiar crezi că așa ceva este posibil? întrebă el.

— Ar explica de ce exista legea aceea, răspunse Lisabet. Și, oricum, gândește-te la toți oamenii care ar fi putut avea printre înaintașii lor dragoni și lupi deopotrivă, fără ca măcar să fi știut lucrul acesta. Tot ce a putut Hayn să spună a fost că el nu a auzit niciodată de elementali diferiți proveniți din aceeași familie. Nu a spus că ar fi *imposibil*.

Anders respiră precipitat. Să aibă ea dreptate? Poate că el și Rayna au avut lupi și dragoni cândva printre strămoșii lor. Nu părea real că ei ar putea fi ceva într-atât de neobișnuit încât Hayn să nu fi auzit de asta în toate cercetările sale... dar, cum spusese Lisabet, nu era *im*posibil.

— Te voi ajuta s-o găsești, dacă vom putea, promise Lisabet. Te voi ajuta s-o salvezi. Chiar dacă am trăit odinioară în bună pace cu dragonii, de la ultima bătălie nu s-a mai întâmplat asta, iar acum cu atât mai puțin. Orice aș crede eu despre faptul că lucrurile sunt așa cum sunt, chiar și *eu* știu că nu putem doar să sperăm că ea va fi bine. Nădăjduiesc că am dreptate în ceea ce privește dragonii, dar tot așa aș putea să mă înșel.

— Nimeni nu trebuie să afle asta, o avertiză el. Dacă Sigrid va găsi o cale s-o înhațe, nu știu ce va avea de gând să-i facă. Poate s-o omoare.

Dar, în ciuda fiorului de groază pe care-l simți rostind aceste cuvinte, își dădu seama că se simțea mai ușurat. În sfârșit, nu mai era singur.

— Nimeni nu va afla, spuse Lisabet. Am putea fi surghiuniți dacă se va afla că vrem s-o ajutăm. Trebuie să punem mâna pe potir. Este singura noastră speranță să găsim dragonii. Și asta înseamnă să-l scoatem din seiful lui Sigrid.

Se întoarseră amândoi să privească la tabloul care-l ascundea, iar Anders tresări.

— Știi ceva despre spargerea seifurilor? îl întrebă Lisabet.

— Nimic, recunoscu el. Niciodată nu am șterpelit din așa ceva. Doar mâncare.

Recunoscând asta, se simți copleșit de jenă. Nu va înțelege că se încredea într-un infractor?

— Îi dăm noi de capăt, spuse Lisabet. Nu ne-au spus adevărul despre dragoni și potirul o va dovedi — și chiar dacă nu, prietenii rămân prieteni. Vom pune mâna pe potir și-o vom găsi pe sora ta, s-o ducem în loc sigur. Jur!

În următoarele două zile, el și Lisabet s-au dat de ceasul morții să ticluiască un plan de a sparge seiful. O urmărea pe Sigrid ori de câte ori avea prilejul, întrebându-se dacă ea avea vreun semn care să-i spună că cineva pătrunsese în biroul ei. Dar, deși o

surprinsese privind în direcția lui de câteva ori, nu părea să o facă mai sever decât de obicei. Nu părea să-l considere altceva decât un elev nou.

Cu cât echinocțiul se apropia, cu atât erau mai nebunești și mai disperate planurile lui și ale lui Lisabet. Fără să știe cifrul, nu aveau nicio șansă să deschidă seiful.

Așa că se gândiră să iasă din academie, să găsească un răufăcător care să se priceapă la deschis seifuri și să-l aducă pe furiș între zidurile școlii. Dar nu știau nici cum să facă primul pas, darămite să mai dea și de insul acela de care aveau nevoie.

Apoi se gândiră cum s-o facă pe Sigrid să scoată potirul din seif *pentru* ei. Abia când Lisabet se întrebă cât de mare ar fi trebuit să fie focul pe care l-ar pune ca să fie evacuată academia — în speranța că ar sili-o pe Sigrid să ia obiectul valoros cu ea — știură că se apropie de un eșec.

Anders abia dacă mai dormea, tot căutând o soluție și trecând din nou în revistă tot ceea ce învățase. Iar când el și Lisabet se întâlniră la următoarea oră de luptă, se întrebă dacă Ennar, profesoara, dormise mai bine. Avea ochii cenușii încercănați, iar pe față un rictus care le dădea de înțeles elevilor că nu era în cea mai bună formă.

Anders nu-și putu lua ochii de la Ennar cât aceasta își prezentă lecția. Păstra secretul lui Sigrid

despre existența potirului, dar părea să-i pese și de elevii ei, și de adevăr. *Adevărul contează*, spusese ea.

— Să te aud, Anders!

Anders reveni brusc cu picioarele pe pământ, dându-și seama că Ennar lui îi vorbise. Copiii își îndreptară privirile spre el, în așteptare.

— Despre ce? încercă, tresărind în sinea lui.

— Ți-am cerut să repeți instrucțiunile pe care tocmai le-am expus, spuse Ennar în timp ce buzele i se subțiară în semn de dezaprobare.

Îl văzuse pierdut în reverie. În spatele ei, Sakarias se străduia din răsputeri, gesticulând, încercând fără îndoială să-i spună, printr-o șaradă, ce i se ceruse.

Anders îl privi un moment pe Sakarias, care se prefăcea că ar coborî treptele invizibile ale unei scări, prinzând apoi ceva imaginar din aer și pornind să se lupte cu el. Anders reuși cu mare greutate să-și mute privirea de la el.

— Eu... ăăă...

Căuta o scuză, dar nu găsea nimic, iar Ennar îl țintuia în continuare cu privirea.

— Iertare, doamnă profesoară, nu eram atent.

— Prin urmare, m-ai făcut să pierd timpul, iar acum risipești timpul colegilor tăi, mârâi Ennar. Anders Bardasen, niciodată nu a fost important pentru tine să fii atent, în special la ora mea. Dragonii sunt aici, în Holbard, și, așa cum au aflat și oamenii

din jurul portului cu doar câteva zile în urmă, nimeni nu este în siguranță. Eu voi face tot ce-mi stă în putință să-mi țin elevii în siguranță, dar cel puțin trebuie să fiți atenți atunci când vă instruiesc.

— Așa e, doamnă profesoară, murmură el, în vreme ce colegii săi lăsau să li se vadă pe chipuri fie dezaprobarea, fie simpatia.

Cu orice preț, îi răsună în minte. Asta include și minciuna? Asta include și uciderea? Uciderea surorii mele?

Alungă din minte aceste întrebări, înainte ca acestea să-l copleșească. Repetară luptele cu mai mulți adversari, urmărirea unui om pe jos și urmărirea unui lup. Vorbiră despre metodele de a lua urma unui dragon — cum să știi că ai dat de un cuibar, cum să știi, după nori, dacă aerul este favorabil zborului, cum să știi care sunt munții în care se găsesc vulcanii care creează căldura de care au nevoie dragonii. La sfârșitul orei, Anders nu-și mai putea stăpâni entuziasmul, în ciuda oboselii — toate astea erau exact cunoștințele de care avea el nevoie ca să o găsească pe Rayna.

Totuși, cum se întâmplă de obicei la orele de luptă, ceva îl aștepta pe după colț ca să-i strice bucuria. Urmară exercițiile cu sulițele de gheață, iar câțiva dintre elevii care-și făcuseră transformarea

cu aproape un an în urmă și acum erau pregătiți să treacă în anul al doilea repetară și invocarea frigului.

Peste tot în jurul lui, colegii aruncau sulițe zimțate și invocau nori de ceață rece, care puteau slăbi abilitatea dragonilor de a-și concentra puterea în foc. Avea mintea limpede, iar trupul îi deveni puternic când în preajmă se făcu frig.

Dar, ca de obicei, nu reuși să simtă apa în jurul său, darămite s-o mai și facă să se supună dorințelor sale.

Ca de obicei, nu reuși să arunce nici măcar un ciob de gheață. Știa că în clasa lui erau și dintr-aceia care rânjeau când făcea lucrurile anapoda, care alegeau să se așeze la celălalt capăt al mesei sau să se asigure că nu-l vor avea adversar la orele de luptă. Pentru ei, el era tot băiatul care venise de pe străzi, care nu putea nici măcar să spună cum ajunsese să facă parte din haită.

În mare parte, reușea să-i ignore, ca să se concentreze pe prietenii pe care și-i *făcuse* — Lisabet, Viktoria și Sakarias, Jai, Mateo și Det. Să se concentreze pe treaba pe care o avea de făcut, care era mai importantă decât orice altceva. Dar în momente ca acela, era mult mai greu să scape de griji.

Și cum avea să se descurce dacă se va trezi față-n față cu dragonii la Drekhelm? Era cea mai aiurea șansă de salvare pe care ar fi putut s-o aibă cineva.

La sfârşitul orei, pe când se pregăteau să se întoarcă la vestiar ca să-şi schimbe tunicile cu uniformele, Ennar le ceru să se strângă în jurul ei.

— Mâine vom încerca ceva diferit, spuse ea. Vă voi scoate din Holbard, într-o excursie de două zile şi o noapte. Azi, o parte din haită e afară pe câmpii, depozitând provizii pentru noi ca să putem călători sub formă de lupi, fără să ne mai facem griji cu căratul bagajelor. Fiţi pregătiţi să plecăm mâine, imediat după micul dejun. Ne întoarcem în seara următoare.

Cât timp vorbi, totul din jur deveni lipsit de interes, iar Anders îşi dădu seama ce însemnau vorbele ei.

Împrăştiindu-se, cu toţii începură să discute aprins şi, după o clipă, Lisabet i se alătură lui Anders, prinzându-l de braţ.

— Ştii de ce mergem, şopti ea înfrigurată.

Un fior îl străbătu şi pe Anders.

— Pun pariu pe coada mea că ieşirea asta este o acoperire, ca să poate testa potirul, şopti el. Vrea să pară că facem o excursie cu şcoala, astfel încât dragonii spioni din oraş să nu ştie ce se pune la cale.

— Şi asta, murmură Lisabet, înseamnă că potirul nu se va afla în seiful din biroul lui Sigrid.

— Asta e! şopti el. Nu-mi vine să cred, Lisabet, a venit momentul!

— Acum, tot ce avem de făcut este să-l șterpelim de la Ennar, spuse, deși zâmbea și ea. Și să sperăm că va funcționa. Poate vom reuși să ne depărtăm de ceilalți copii din clasă fără să se bage de seamă și să localizăm dragonii ca s-o salvăm pe sora ta. Ah, și până la echinocțiu mai sunt doar câteva zile. Au mai rămas puțini pași de făcut până vom ajunge să avem succes.

— Cui îi pasă? șopti el, vesel. Suntem pe val. Asta contează.

El își dădu seama că erau taman cuvintele pe care le-ar fi spus Rayna în momentul acela. Și pentru prima oară, când se gândi la ea, zâmbi.

Rayna, vin!

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

SE ADUNARĂ A DOUA ZI, DUPĂ MICUL dejun, îmbrăcaţi în haine groase, diferite de uniformele reglementare de şcoală. Purtau pantaloni mai groşi, care intrau în bocanci, şi cămăşi largi croite dintr-un material aspru, cu jachete matlasate pe deasupra, dar tot tivite cu alb pentru a se vedea că sunt elevi.

— Nu ne va fi foarte frig în forma de lup, dar vom avea nevoie de haine groase ori de câte ori ne vom schimba, ca atunci când vom lua prânzul, spuse Viktoria, netezindu-şi jacheta şi controlându-şi amuleta de la gât.

— Vorbeşte pentru tine, spuse Sakarias, rânjind. Vreau să merg la vânătoare. Sper să ne lase.

La gândul vânătorii şi al cărnii crude, lui Anders i se lungi faţa, când, dintr-odată, îşi dădu seama că-i

lasă gura apă. Poate că minții sale nu-i plăcea ideea aceasta, dar corpul nu avea nicio problemă cu ea.

Jai și Det prinseră să danseze la gândul că ar putea merge la vânătoare. Se transformară în lupi unul după altul, începând să se hârjonească într-un simulacru de luptă, care dură cam un minut, până când uriașul Mateo sări pe amândoi, țintuindu-i de pământ.

Apăru și Ennar, care era îmbrăcată la fel, având pe un umăr un rucsac. Era acoperit cu o plasă fină de metal, care scânteia în lumina soarelui. Profesoara nu trebui decât să mârâie ușor — chiar și fiind în forma umană —, că luptătorii se ridicară în picioare și își reluară forma umană.

— În rucsacul ăla Ennar are un artefact, spuse Lisabet pe un ton detașat, când îl surprinse pe Anders privind la el. Înseamnă că se va transforma odată cu ea, ca și hainele, continuă pe un ton nevinovat. S-ar putea să care un lucru pe care nu se încrede să-l lase pe mâna celor din echipă, care n-ar fi în stare să-l ascundă, ori nu vrea să-l lase acolo zi și noapte.

— S-ar putea, căzu de acord Anders, simțind cum îl străbate un fior de speranță.

Nu se uita decât la rucsac, străduindu-se să-și imagineze cum arată potirul de dinăuntru. Era clar că avea forma potrivită.

Numai dacă potirul va funcționa, vor avea și ei șansa să ajungă în Drekhelm. Planul era să încerce și să se strecoare pe nesimțite, pentru a pleca în căutarea Raynei fără a fi descoperiți — lupii erau foarte mici în comparație cu un dragon. Cu siguranță că și casele dragonilor erau pe măsura mărimii lor, cu o mulțime de firide și de umbre în care creaturile mici ca el și Lisabet se puteau ascunde.

Grupul de elevi se transformă în haită, iar Ennar, a cărei blană era de același cenușiu de oțel ca și părul, îi conduse pe Ulfarstrat și, de acolo, spre porțile orașului. Ținând pasul cu elevii din clasa lui, Anders găsi că-i plăcea pavajul de sub labe și briza care-i mângâia blana. Era altceva acum decât goana nebunească din ziua în care avusese loc incendiul de la docuri.

Părăsind Holbardul și înaintând pe câmpii, văzură că pe alocuri pământul încă era acoperit de petice de omăt. Frigul de peste noapte încă stăruia, îmbrăcând iarba în argint și făcând să se reflecte lumina timpurie a zorilor, iar lui Anders i se părea că întinderea era fără de sfârșit. Nu mai părăsise până atunci orașul, dar, deși îi văzuse împrejurimile cocoțat pe acoperișul Lupului Șiret, să fii afară pe câmpii era cu totul altceva.

Când răsuflau, umpleau aerul de aburi, iar pământul se întindea în fața lor, până hăt departe, spre

pădurea de la poalele munților, care părea doar o linie vagă trasă în zare. *Marea Pădure a Cețurilor*, i se spunea pe hartă. În noaptea aceea, Anders trebuia să găsească o cale de a fura potirul, pentru a putea să se îndrepte, spera el, către Drekhelm. Poimâine avea să fie echinocțiul.

Dar în clipa aceea, se bucura de goană.

Ennar își săltă capul și-și urlă pura plăcere de a fi afară pe câmpii, de a alerga împreună cu haita ei după ea, și toți ca unul își ridicară capetele să i se alăture, iuțind ritmul. Apoi, Ennar chiar își întinse labele, mărind viteza și pornind în goană, iar elevii se răspândiră în spatele ei, urmând-o.

Acum alergau așa cum n-ar fi putut-o face în orașul aglomerat, cu străzile lui strâmte. Anders vedea acum că goana în haită nu se compara nicicum cu tururile din sala de lupte.

Acum simțeai că *trăiești* cu adevărat.

În cele din urmă, încetiniră și continuară la pas întins, înghițind kilometru după kilometru, iar când soarele dimineții prinse să topească chiciura de pe iarbă, fără însă să îndepărteze peticele de omăt, Anders își lăsă mintea să intre în ritmul alergării. Câmpiile erau atât de întinse, încât aveai impresia că te găsești în mijlocul oceanului — simțea că se mișca incredibil de repede sau probabil că stătea complet nemișcat.

De fiecare dată când labele loveau pământul, își amintea că era mai aproape de munții care se profilau la orizont cu pantele lor negre și abrupte și vârfurile înzăpezite. În sfârșit, se îndrepta către Rayna.

Iarba de pe câmpii crescuse subțire, în smocuri, lăsând la iveală multe pâlcuri de pietre negre cu marginile zimțate — singurele semne care mai aminteau de erupțiile de odinioară ale vulcanilor. Acum zăceau nemișcate, acoperite cu un strat gros de mușchi verde-auriu, care aducea cu o catifea pufoasă ce se subția acolo unde negrul răzbea prin colțurile și prin marginile ascuțite.

Peste câmpii șerpuiau râuri care se răsuceau leneș și reveneau la propriul curs, niciodată drept. De departe, arătau ca niște oglinzi de argint perfecte, în care se reflecta un cer palid, care părea că le digeră alergând pe lângă ele.

Haita se opri pentru prânz când ajunse la o construcție de piatră pe malul unui râu, destul de mică, având cel mult înălțimea unui om normal. Ennar se transformă în om, abia părând să gâfâie, iar copiii îi urmară exemplul, respirând precipitat și ținându-și mâinile pe genunchi.

Garda Lupilor trecuse pe acolo cu o zi înainte, ca să le lase provizii, iar Ennar scoase la iveală duzini de rulouri de pâine neagră-cafenie, savuroasă,

pachete cu carne afumată și brânză și apoi un vraf de căni de tablă care intrau una într-alta.

Își umplură cănile cu apă din râu și se răspândiră pe mal, scoțând pâinea și făcându-și sandviciuri cu brânză și carne.

— Mi-e foame, spuse Sakarias, luând o gură din carnea afumată și savurând-o. E doar părerea mea, sau carnea este mult mai interesantă decât pâinea și brânza?

— Asta înseamnă să-ți petreci toată dimineața ca lup, răspunse Viktoria. Dar, totuși, mănâncă tot, te va ajuta să alergi în după-amiaza asta.

— Până diseară o să fiu teminată, recunoscu Lisabet, întinzându-și picioarele. Întotdeauna i-am invidiat pe cei din anii mai mari când ieșeau peste noapte, dar acum mi-aș dori să fi avut ceva mai mult antrenament.

— Vom dormi bine cu toții, confirmă Anders, schimbând o privire cu Lisabet.

Din fericire, cu toții *vor* dormi bine, cu excepția lor.

Ennar nu-i lăsă prea mult în pauză și, în curând, porniră iar să alerge peste câmpii. Se mai opriră și după-amiază, deși nu ieșiră din forma de lup. Ennar le ținu scurte lecții de urmărire și le arătă cum să găsească cele mai sigure căi ca să coboare spre râu, pășind pe malurile umede care se puteau oricând

surpa, apoi îi duse spre un coborâș mai abrupt, astfel încât să poată să-și pună labele din față în apa curgătoare, din care sorbiră îndelung, însetați.

Apa provenea din ghețarii topiți din munți, rece de te amorțea, iar pe Anders începu să-l doară burta după ce bău. Dar apa îl și reînvioră, iar peste câteva clipe începu iar să gonească.

În seara aceea, își făcură tabăra la un al doilea ascunziș, revenind la forma umană, pentru a lua proviziile din adăpostul de piatră. Nici lui Anders și nici lui Lisabet nu le scăpă momentul în care Ennar își duse rucsacul înăuntru.

— Ne-au răsfățat, spuse profesoara lor, cu unul din rarele ei zâmbete, când descoperiră că lupii adulți le aduseseră vreascuri din pădurile aflate la cel puțin două ore de goană de la acel loc. Cu siguranță cineva are un prieten în patrula care s-a ocupat cu asta.

Mateo recunoscu că era vorba de fratele lui mai mare, iar ceilalți izbucniră în ovații când găsiră turbă pentru aprins focul și hrană de rezervă. Odată cu lăsarea serii, aprinseră focul pe malul râului. Din făină și apă, adăugând un pic de sare, făcură un aluat pe care l-au pus în vârful unor bețe. Le-au ținut deasupra focului până ce aluatul s-a copt. Anders luă în tăcere o pungă cu făină, ascunzând-o sub grămada de turbă și de vreascuri — avea cam aceeași mărime ca potirul și spera să aibă nevoie de ea mai târziu.

Ennar le arătă cum să desprindă pâinea crocantă din vârful beţelor şi cum să umple golul lăsat de beţe cu gem de fructe, care se topea rapid din cauza căldurii şi le curgea pe bărbii când muşcau din acest delicios desert. Doar doi elevi — cei care urmau să treacă în anul doi — mai campaseră afară peste noapte.

Pentru prietenii lui Anders asta era prima oară şi toţi păreau hotărâţi să se distreze pe cinste. Dar Anders aştepta cu nerăbdare să-i vadă plecaţi la culcare — în noaptea aceea trebuia să o şteargă cu potirul, ca a doua zi s-o poată găsi pe Rayna. Urma echinocţiul şi... mintea lui refuza să ştie ce se putea întâmpla atunci.

Sakarias fu cel care începu şirul poveştilor cu dragoni şi, pe măsură ce se întuneca, toţi copiii din grup se înghesuiră în jurul focului, unii într-alţii, tresărind la fiecare umbră mişcătoare.

Ennar părea mult mai îngăduitoare şi-i lăsă să-şi facă de cap până când stelele prinseră să sclipească deasupra lor, răspândite pe cerul aidoma primei ninsori din an. Apoi, ea acoperi focul, iar copiii, pe cale să adoarmă, reintrară în forma de lup şi se strânseră unii într-alţii.

Pământul ar fi fost prea tare pentru un om, dând dureri de oase, şi prea rece, de nici măcar jachetele n-ar fi fost îndeajuns să le ţină de cald întreaga

noapte. Anders descoperi însă că, în forma de lup, se simțea cum nu se poate mai confortabil. În forma asta de lup chiar ar fi trebuit să stea treji toată noaptea, pregătiți să o ia la goană sau să atace, dar călătoria din timpul zilei îi vlăguise pe toți.

El și Lisabet ocupaseră locuri chiar la marginea grupului, în partea opusă celei în care se afla Ennar, cât mai aproape de locul în care se găsea ascunzătoarea de piatră. Ceilalți erau mai departe. Sakarias și Viktoria stăteau colac unul lângă altul, iar Mateo, nu se știe cum, sforăia deja într-un pâlc în care se găseau Det și Jai.

Anders și Lisabet avură grijă să păstreze tăcerea, comunicând prin mici schelălăituri, pufăieli, mișcări din vârful urechilor care, pentru lupi, erau aidoma șoaptelor.

Peste câteva clipe, Ennar dădu roată grupului, numărându-i pe copii în gând și asigurându-se că sunt toți. *Somn ușor*, scheună ea încet, când văzu doi dintre elevi stând cu ochii deschiși și scoțând limba ca și cum ar fi vrut să zâmbească.

Dar nu părea că ar fi dorit de-adevăratelea ca cei doi să-i urmeze sfatul, căci se lăsă jos, pe burtă, lângă ei, dând ușor din coadă în semn de mulțumire. *Tocmai am vorbit cu Sigrid prin intermediul unei oglinzi de buzunar.*

Anders își ciuli urechile, zăpăcit, apoi își aminti de ziua în care ajunsese la Ulfar. Atunci, Sigrid vorbise într-o oglindă de mână, iar cineva de la celălalt capăt o auzise și o chemase pe Lisabet. Se sili să rămână nemișcat ca să nu se dea de gol, deși, ascultând, se încordase ca un arc.

Dacă Ennar putea comunica cu Sigrid de aici, va avea la îndemână o cale rapidă de a cere ajutorul când va descoperi că el, Lisabet și potirul lipseau. *Haite și labe, nu m-am gândit la asta!*

Ennar se uită la Lisabet. *Mi-a spus să-ți transmit că postul de observație pe care l-ai sugerat, cel de deasupra tavernei Lupul Șiret, este atât de bun, că nici măcar nu te va mai întreba de unde ai aflat de el. Spune că poți vedea pe bune tot orașul de acolo. A pus o gardă permanentă.*

Anders amuți uluit. *El* îi spusese lui Lisabet despre postul de deasupra tavernei Lupul Șiret, când ea-l întrebase care era locul lui preferat din oraș. Îi încredințase secretul lui, după ce îi spusese că poate avea încredere în ea — și pe urmă ea îl turnase la *Sigrid*? Fără ca măcar să-i spună și lui? *Ce altceva îi mai spusese lui Sigrid?*

Lisabet nu se uita la el și, din fericire, nici Ennar, pentru că Anders știa că lăsa să i se citească pe față ce simțea în momentul acela. Lisabet se declarase prietena lui, spunându-i că era sinceră cu el.

Ea îi spusese să aibă încredere în ea.

Dar să dea o asemenea informație Lupoaicei Alfa?

E un nimic, îi spuse Lisabet lui Ennar, jenată. *Doar ceva la care m-am gândit.*

Păi a fost un gând bun, răspunse Ennar. *Sigrid este mândră de tine, chiar dacă nu se pricepe prea bine să arate asta.*

Anders aşteptă nerăbdător să plece Ennar. Era disperat ca nu cumva să-i arate prin limbajul trupului cât de rănit se simţea, cât de trădat. Închise ochii şi-şi puse capul jos, apoi o auzi pe Enar ridicându-se cu un gâfâit în patru labe. Probabil că spusese noapte bună cu o mişcare din urechi, dar, dacă o făcuse, Anders nu văzuse asta. Auzi doar zgomotul fin făcut de pernuţele labelor în timp ce se îndepărta.

După ce Ennar plecă, deschise ochii şi o văzu pe Lisabet uitându-se la el şi văicărindu-se, cu urechile date pe spate, cu coada lăsată în jos. *Anders, pot să-ţi explic.*

De ce i-ai spus un secret pe care ai promis să-l păstrezi? Mârâi încet din adâncul gâtlejului. *I-ai mai destăinuit şi alte secrete?*

Nu doar sora lui era pierdută. Pierdut era şi locul pe care-l iubeau cel mai mult. Acum, acolo se aflau lupi care supravegheau. Poate o speriase pe Kess. Luând în stăpânire locul care fusese al lor, şi doar al lor.

Lisabet încercă din nou. *Anders, eu...*

Dar el se ridică în patru labe, întorcându-i spatele, ca să nu o mai vadă cum dădea din cap, cerându-şi scuze sau minţind.

Anders se căţără târâş spre ascunzătoarea de piatră. Se ghemui în spatele lui ca să se transforme din nou în om, după care vârî mâna înăuntru, pipăind prin întuneric până ce găsi rucsacul lui Ennar în care se afla artefactul.

Dar înainte să apuce să-l deschidă, Lisabet se lăsă lângă el, în formă de lup, ca în secunda următoare să se transforme în om. Pe faţa albă ca varul îi străluceau pistruii.

— Anders, şopti ea, trebuie să mă asculţi.

Simţea că dă în clocot de supărat ce era. Nu *trebuia* să facă nimic pentru ea. Suna ca şi cum ar fi fost Rayna, spunându-i ce avea de făcut.

— Ba nu! răspunse el cât de fioros putu s-o facă pe şoptite. De ce ce nu te duci mai bine să vorbeşti cu Lupoaica Alfa? Ea te ascultă. Ea este *mândră* de tine, tocmai ce a spus-o Ennar.

— Ba nu e, şopti Lisabet. Nu a fost niciodată. Dar m-am gândit că, dacă îi voi putea atrage atenţia, s-o fac să vadă că am idei bune, poate că va asculta şi ce vreau să-i spun. Despre dragoni. Era foarte, foarte important, Anders.

Degetele lui Anders se strânseră în jurul rucsacului pe care-l ţinea în mână, până când plasa metalică îi intră în piele.

— I-ai spus de locul meu secret şi crezi că va pleca urechea la născocirile tale despre aliaţele cu dragonii?

— Nu sunt născo...

Dar Lisabet trebuie să-şi fi dat seama că nu aveau timp pentru o asemenea discuţie.

— Anders, mi-am petrecut toată viaţa străduindu-mă s-o fac să mă asculte şi, pentru prima oară, s-a arătat impresionată de ceva spus de mine. Merită, dacă mă va asculta şi altă dată, şi încă o dată. Trebuie să discutăm despre dragoni!

Vocea ei ameninţa să depăşească tăria unei şoapte, şi Lisabet se grăbi s-o coboare din nou.

— Poate că acest lucru o va ajuta şi pe Rayna.

Dar Anders se gândea doar la primul lucru pe care i-l spusese ea.

— Toată viaţa ta? repetă el. Dar eşti elevă de mai puţin de un an.

Lisabet îşi muşcă buza, nemaiştiind ce să spună de data asta.

Cum ar fi putut Sigrid să cunoască toată viaţa lui Lisabet?

Şi, în acel moment de tăcere, lucrurile începură să capete noimă. Gândurile îi zburau tot mai repede

și, după mai multe străfulgerări, fărâme de amintiri se îmbucară ca într-un mecanism.

Lisabet avusese o cheie de la biroul Lupoaicei Alfa, iar când el o întrebase de unde o avea, ea evitase să-i dea un răspuns.

Lisabet o înfrunta pe Sigrid la ore, ceea ce nimeni nu îndrăznea.

Sigrid le vorbise elevilor, după ce-o dăduse afară pe Lisabet. Spusese: „Pe când erați toți niște prunci", nu „Cu zece ani în urmă", așa cum spuneau cei mai mulți dintre ceilalți lupi. Ca și cum și-ar fi amintit mai ales de vremurile de pruncie ale lui Lisabet. Sigrid chiar îi *spusese* Raynei, sus pe podium, în ziua Întrecerii, că avea o fiică de vârsta Raynei.

Lisabet se străduise s-o impresioneze pe Sigrid *toată viața ei.*

Anders nu mai respira.

— Lisabet, șopti el, Sigrid este... mama ta.

Chipul lui Lisabet îi spuse exact ce voia să știe.

Ea-l mințise în tot timpul acesta.

Lisabet avusese atâtea ocazii să-i spună că era înrudită cu Lupoaica Alfa! Avusese atâtea ocazii și nu se folosise de niciuna!

Mama ei era Sigrid, cea care ar fi condus festivitățile dacă ar fi reușit să o doboare pe Rayna de pe cer. Și îi cerea să aibă *încredere* în ea? Pur și

simplu stătuse cu el în biroul mamei ei și îi repetase vorbele lui Ennar. *Adevărul contează*, spusese ea.

Fusese o minciună, și i-o spusese taman în clipa în care i-ar fi putut spune adevărul. Nu mai putea să-și asume riscul s-o lase s-o facă din nou. Nu când era în joc soarta surorii lui. Și nu-și permitea să piardă timp sfădindu-se cu Lisabet din cauza trădărilor și a minciunilor ei.

Simți ca pe o greutate în stomac hotărârea pe care tocmai o luase, dar nu mai avea niciun dubiu în legătură cu ce avea de făcut. Ridică rucsacul și dădu la o parte clapa. Înăuntru, așezat deasupra unei mici truse medicale, se afla potirul pe care-l văzuse în mâna lui Sigrid, în biroul ei. Potirul lui Fylkir.

Cu respirația tăiată, cu mâinile tremurânde, Anders îl scoase afară. Metalul sclipi la lumina lunii, iar el văzu rânduri de mici rune. Anders împinse în rucsacul lui Ennar punga cu făină pe care o șterpelise mai înainte, ca să țină locul potirului, astfel încât să nu se vadă că se umblase acolo, în cazul în care că Ennar nu avea să-l desfacă prea curând. Poate că nu va încerca să folosească potirul până la miezul nopții sau chiar până dimineața, înainte ca elevii să se trezească.

— Anders, șopti Lisabet, sunt prietena ta. Vreau să te ajut. Mă gândeam că, dacă Sigrid mă ascultă și vede că am idei bune, s-ar putea să ne înțeleagă când

i-am vorbi de Rayna. Ar putea exista o şansă să-şi dea seama că ea e prizonieră, nu doar alt dragon.

— Atunci ar fi trebuit să-mi spui şi mie asta, zise şi trecu mâna pe după potir. Ar fi trebuit să-mi spui că e mama ta. În fine, acum nu mai contează. Nu mai e timp să convingem pe nimeni de nimic. O să probez potirul şi, dacă arată spre Drekhelm, o să plec s-o caut acolo pe Rayna.

— Vin şi eu, şopti numaidecât Lisabet.

El clătină din cap. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Cum ar fi putut s-o creadă că făcuse din salvarea Raynei prioritatea ei absolută?

— Nu te vreau cu mine, spuse el.

Şi, cu toate că fusese rănit şi înşelat, iar din cauza asta era cuprins de furie, se simţea groaznic spunând asta.

Lisabet făcu o faţă lungă, buzele i se subţiară, ca şi cum s-ar fi străduit să nu plângă. Anders îi întoarse spatele, înainte să fie nevoit s-o privească.

Se transformă la loc în formă de lup şi luă potirul în gură, ca să vadă dacă îl poate duce. Nu-i era uşor, dar se dovedi că era în stare să-l care aşa.

Ţinându-l strâns cu grijă între fălci şi târându-se, îşi lăsă prietena în în urmă, pierind în noapte.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ANDERS SE STRECURĂ AFARĂ DIN TABĂRĂ, luând-o în jos spre malul râului, care era mai lat aici decât şuvoaiele argintii pe care le traversaseră mai devreme. Aici aerul era proaspăt şi rece, iar de la apa care curgea vijelios o bură uşoară i se puse pe blană.

După o vreme, înaintând pe malul râului, când ajunse destul de departe de tabără, se opri. Ghemuit pe mal, puse potirul jos, pentru a se transforma şi, numaidecât, era iarăşi om.

Procedă aşa cum îi arătase Ennar cu câteva ore înainte, căutând un teren solid pentru a ajunge până la marginea apei, apoi coborî atent. Şuvoaiele erau vijelioase şi agitate, lovindu-se de bolovanii din mijlocul lor şi împroşcând cu stropi. Cercetă locul cu atenţie, înainte să-şi lase greutatea pe solul moale al malului.

Desprinse acul de pe piciorul potirului, ținându-l între degete, apoi cufundă cupa în apă, umplând-o. Puse cu grijă acul pe suprafața apei din potir, pe care acesta prinse să plutească. Se roti alene în cerc, ceea ce nu putea fi altceva decât efectul tulburării apei. Pentru o clipă se opri șovăitor, arătând spre el. Apoi se roti iarăși, mai repede, și arătă tremurând către munții din partea de vest. După care nu se mai mișcă.

Drekhelm! Drekhelm se afla la vest!

Râul curgea șerpuind de la vest spre est, mugind în trecerea lui, iar apele sale repezi sclipeau la lumina stelelor. Anders era bucuros că luna abia se vedea, deși știa că urmele îi vor putea fi destul de ușor descoperite. Și, spre dimineață, când Ennar va dori să folosească potirul, era foarte probabil că se va lua după el.

Nu mai pierdu timpul, ci iuți pasul traversând câmpiile întunecate și croindu-și drum prin iarba argintie și peste peticele de omăt care deveneau tot mai dese pe măsură ce se apropia de pădurea de la poalele muntelui.

Din când în când, trebuia să se transforme, pentru a căuta cu ajutorul potirului o direcție mai exactă, dar acul arăta mereu către vest, de-a lungul cursului râului. Îl dureau fălcile și-i era greu să respire ținând potirul în gură.

Abia după două ore ajunse Anders în Marea Pădure a Cețurilor. Se opri din alergat, merse doar ceva mai iute și se strecură printre arborii care se înălțau la o sută de metri deasupra capului său. Acele lor formau un covor gros pe sol. Era mult mai multă zăpadă troienită aici, la adăpostul pădurii. Pe câmpii, vântul purtase până la el mirosuri ale unor locuri îndepărtate, dar aici, lumea se reducea la lucrurile care-l înconjurau de foarte aproape.

Descoperi că putea deosebi un copac bătrân de unul tânăr după mirosul scoarței, că putea adulmeca urmele unui iepure care trecuse pe acolo cu câteva ore înainte și că își putea da seama încotro o luase. Fiecare gură de aer îi aducea noi povești, adăuga noi profunzimi acestui loc. Ca om, socotise pădurea ca un loc atrăgător, dar primejdios.

Acum, *el* era prădătorul.

În fața lui era aproape beznă, copacii părând să se încline asupra lui pentru a împiedica lumina stelelor să ajungă până la el, iar o ceață fină zăbovea deasupra printre trunchiurile arborilor și îi înfășura labele. Anders era recunoscător pentru vederea lui de lup. Înaintă odată cu albia râului care șerpuia printre copacii întunecați. Liniștea adâncă era întreruptă doar de sunetul apei și de foșnetul vag făcut de labele sale călcând pe acele coniferelor și pe zăpadă.

După o zi întreagă de alergat, începură să-l doară picioarele. Știa că păşeşte tot mai greu şi-şi ducea coada un pic mai jos. O voce pitită în gânduri îi tot amintea că ceea ce făcea el nu diferea prea mult de trădarea haitei — era genul de acțiune care se pedepsea cu exilul, precum amenințase Sigrid.

În timp ce se cățăra peste trunchiul uriaş al unui copac căzut la pământ, simțind sub labe moliciunea lemnului putrezit, aceeaşi voce începu să pună întrebări despre Lisabet.

Nu ți-a spus cine era, punctă vocea. *Dar şi tu ai minţit în legătură cu cine erai. Nu i-ai spus de Rayna.*

Trecu peste buşteanul căzut şi-şi afundă din nou labele în ceața fină, aterizând pe patul de ace de pin şi continuându-şi drumul. Vocea nu se opri. *Ți-a dezvăluit secretul când n-ar fi trebuit*, spunea. *Dar tu ai susţinut că acel cadru locator îţi trebuia ca să-l cauţi pe Jerro, nu i-ai spus nimic despre ce intenţionai să faci.*

Ba i-am spus până la urmă, replică el vocii. *Am ales să am încredere în ea, dar ea nici nu avea de gând să-mi spună de Sigrid.*

Vocea răspunse numaidecât: *Ai ales momentul când să-i spui. Poate că şi ea alegea momentul când să-ți spună. Sperând să-ți rămână prietenă şi după aceea.*

El oftă, croindu-şi drum peste un petic mare de omăt. Ceea ce făcuse Lisabet fusese greşit — ea

împărtăşise un secret, îl minţise, fie şi prin faptul că nu-i spusese ceva ce ar fi trebuit. Dar şi el făcuse acelaşi lucru şi ştia cum se simţea când se întreba dacă cineva îl mai voia încă, după ce ar fi aflat adevărul despre el. Îşi dorea acum să fi spus altceva înainte să se despartă de ea.

Totuşi, poate că aşa era cel mai bine, ca ea să rămână în tabără. Dacă va fi prins, dacă va fi surghiunit, cel puţin ea va fi în siguranţă.

După o oră în care urmase prin pădure cursul râului, iată că apele repezi se împărţiră în sfârşit în două, spre nord şi spre sud. Nu avea altă opţiune decât să traverseze râul, pentru a ţine drumul spre vest. Anders se transformă din nou în om ca să verifice potirul. Constată că, pe măsură ce se apropia de munte, fiecare transformare devenea mai dificilă decât cea de dinainte, cerând de fiecare dată o concentrare tot mai mare. Oboseala, presupuse el.

De-acum, râul curgea mai vijelios şi mai fioros, şi Anders îşi mări atenţia când se lăsă în jos pe malul mlăştinos şi abrupt, ţinându-se bine de o rădăcină pentru a se apleca deasupra apei ca să umple potirul. Curentul mai că-i smulse potirul din mână, iar apa rece îi îngheţă pe loc degetele. Anders trase iute potirul înapoi, vărsând din apă. Totuşi, rămăsese destulă, iar el se căţără din nou pe malul nesigur, pentru a arunca acul în potir. Acesta se întoarse

imediat spre vest. Nu mai avea încotro, trebuia să traverseze râul.

Ca om, înotase doar vreo câteva ori. În zilele fierbinți de vară, la Holbard, copiii străzii se aruncau în apele din port ținându-se de balize de plută șterpelite de prin bărcile de pescuit ca să plutească. Dar bălăcitul în apele portului era cu totul altceva decât înotul într-un șuvoi rapid. Știa că trupul de lup ar fi fost mai puternic și instinctul îi spunea că va fi capabil să înoate, dar râul mugea pe lângă el asemenea unei ființe vii, așteptând să-l înhațe și să-l tragă la fund.

Se transformă din nou în lup, pășind pe marginea apei și studiind malul întunecat de dincolo. Poate că ar putea exista ceva în aval de care s-ar putea prinde. Malul părea mai puțin abrupt acolo, oferindu-i șanse mai multe să se poată cățăra. Dacă ar fi pornit din amonte, încercând să traverseze râul, curentul l-ar fi purtat în aval și ar fi putut ajunge la locul dorit. Așa spera el.

Dincolo de locul acela în care ar fi ajuns, malul se ridica deasupra râului cât putea vedea prin întuneric. Dacă l-ar fi ratat, ar fi pierdut șansa să iasă din apă înainte ca vâltoarea ei rece să-l epuizeze și să-l tragă la fund.

Pentru o clipă, își permise să-și imagineze că Lisabet s-ar fi aflat cu el. Se simțise foarte singur în

ziua în care mersese la Hayn ca să se înscrie la Ulfar. Or, acum, descoperind prietenia, era mai singur ca niciodată fără ea.

Apa de la picioarele sale era foarte rece şi agitată, repezindu-se înainte ca o haită de lupi peste câmpie. Pietrele colţuroase păreau insule întunecate în mijlocul albiei, iar în bezna din jurul lor se făceau remarcate pânze de stropi. Ezitarea lui nu uşura cu nimic lucrurile. Prinse în bot potirul şi-şi croi drum spre apă.

Apa curgea vijelios, iar Anders se mişca încolo şi-ncoace, străduindu-se să-şi adune curajul de care avea nevoie ca să facă saltul. Exista o singură cale care ducea la Rayna, iar aceea era peste râu. Şi apoi, dintr-odată, înainte să ştie ce alegere a făcut, se trezi în apă.

Răceala îl lovi asemenea unei mâini uriaşe care-i trecu pe după trunchi şi-l strânse cu putere, făcându-l să-şi piardă răsuflarea.

Îşi încleştă şi mai tare fălcile de toarta potirului, în vreme ce curentul îl purta în aval. Şocul îl lovi în tot corpul şi-i alungă toate gândurile.

Apele învolburate îl întorceau pe o parte şi pe alta, iar el căuta cu privirea locul potrivit. Ceea ce văzu îl stimulă şi-i aminti ce ar fi trebuit să facă. Se strădui să înoate până pe celălalt mal. Ţinând potirul între fălci, avea gura întredeschisă, iar apa care-i năvălea pe gât îl făcea să tuşească.

În timp ce el se lupta pentru aer, curentul îl prinse într-un vârtej, iar pietrele, apa vijelioasă și linia malului se amestecau într-o pâclă. *N-o să reușesc.*

Se lovi de una dintre pietrele din mijlocul râului, iar durerea îi invadă trupul amorțit și înghețat. Urmă un moment terifiant, când șuvoiul înspumat se năpusti deasupra lui. Apoi trecu de pietre, zbătându-se, ținând cu disperare potirul între fălci și căutând cu privirea locul în care să iasă din râu.

Trase aer în piept, străduindu-se să-și țină capul deasupra apei. Malul devenea tot mai înalt și mai abrupt. *Dacă se va lovi de altă piatră, asta s-ar putea să-l termine.* Va scăpa potirul sau pur și simplu se va duce la fund și se va îneca. Își spori puterile, lovind înnebunit apa cu labele și trăgând aer în piept ori de câte ori avea ocazia.

Apoi, de deasupra vuietului apei, auzi un urlet puternic și sfredelitor ce venea de pe mal. Se răsuci și o văzu pe *Lisabet* care alerga în formă de lup pe malul îndepărtat, sărind la un moment dat peste un buștean căzut la pământ ca să țină pasul cu el. Blana ei întunecată sclipea de la chiciură.

Ricoșă într-o altă piatră, care-i provocă o durere ascuțită în coaste, și se roti iar în apă. Când o zări din nou pe Lisabet, aceasta părea că, fără să încetinească, se transformase dintr-odată din lup în fată, luând forma unui om care alerga cu câțiva pași în fața lui.

Ea se aplecă că înșface o creangă, pe care o întinse deasupra apei. Ținând strâns de un capăt, îl cufundă pe celălalt în apă. Cu un ultim efort, Anders se sili să dea din picioare, repezindu-se și izbindu-se de creangă cu o forță care reverberă prin tot corpul său.

Își trecu picioarele pe după creangă, luptându-se cu apa care trăgea de el cu degetele reci ca gheața ca să-l desprindă. De sus, Lisabet se folosea de forța curentului pentru a schimba poziția crengii, astfel încât aceasta să fie paralelă cu malul abrupt.

Anders își afundă labele din față în mâlul moale, apoi își trecu una pe după rădăcina unui copac, în vreme ce Lisabet trăgea din răsputeri de altă creangă din care voia să facă un soi de podișcă. Cu ultimele puteri, Anders se cățără pe ea. Lisabet se aplecă să-l apuce de ceafă, ajutându-l să urce pe panta abruptă și mlăștinoasă, până ce amândoi se prăbușiră într-un morman de zăpadă de la marginea râului.

Anders dădu în sfârșit drumul potirului, tremurând din tot corpul, tușind cumplit și scuipând apa din plămâni.

Lisabet îl strângea în continuare în brațe, pe jumătate sub greutatea lui, ținându-l bine, ca și cum încă ar fi putut ajunge sub apele râului furios.

Chiar și să fi fost în formă umană, asemenea ei, tot n-ar fi putut vorbi, căci nu se mai oprea din tușit. Dar

își întoarse capul și, între două icnete, apăsă cu nasul umed pe obrazul ei rece în semn de mulțumire.

Mai tăcură o vreme, nu mult, și, în cele din urmă, vorbi Lisabet prima.

— Îmi pare rău! șopti ea.

El se văzu nevoit să răspundă lupește, mișcându-și urechile și scheunând ușor. *Și mie îmi pare rău!*

Fața ei era aproape ascunsă în întuneric, dar el știu că ea îl înțelesese.

— Ar fi trebuit să-ți spun. Eu doar... toți mă judecă din cauza mamei. Mi-a plăcut să-mi fac un prieten care să nu mă judece așa. Voiam ca tu să ai încredere în mine. Și tu *poți* avea încredere în mine.

Și, în clipa aceea, el știu că ea avea dreptate. Anders scheună o altă întrebare. *Ceilalți știu?*

— Cei mai mulți, recunoscu ea. Dar știu și că nu sunt de acord cu ea asupra mai multor lucruri, așa că nu fac caz de asta. Dar nici nu uită.

Anders își dădu seama că asta explica singurătatea pe care o simțise la ea. Izolarea.

— Nu sunt fiica pe care și-o dorea, urmă Lisabet, tot în șoaptă. Tatăl meu ar fi trebuit să fie un lup puternic. Dar, în schimb, era un negustător din Baseyda care s-a întors pe vasul său înainte să mă nasc eu. Nu-s sigură nici măcar că știe că exist. Dacă ea vreodată și-a imaginat că va avea un copil, nu semăna cu mine. Nu eram eu.

Anders se întrebă dacă asta era cauza pentru care Lisabet învăța atât de bine, dornică să fie mereu fruntea clasei.

— Și se pare că, din cauză că nu mă port așa cum ar fi trebuit să se poarte fiica ei, pentru că pun mult prea multe întrebări, ea trebuie să tragă și mai mult. Trebuie să fie *lupul* desăvârșit, șușui Lisabet.

Anders știa și el câte ceva despre a nu fi la înălțimea așteptărilor și păstră tăcerea, gândindu-se la vorbele ei. *Și eu te-am mințit,* spuse el în cele din urmă. *Nu ți-am spus cine era sora mea. Nu ți-am spus ce încercam să fac. Mi-a fost teamă să spun cuiva.*

— Am avut amândoi motivele noastre, spuse ea încet. Unele au fost bune, altele rele. Dar știu că nu am vrut să ne rănim unul pe altul.

La urma urmei, Lisabet fusese acolo — fusese *aici* — când avusese cel mai mult nevoie de ea. Se comportase ca o prietenă, chiar și când credea că nu-i este prietenă.

Reieșea că totuși avea una.

Lovi pământul cu coada, căci se simțea ca și cum apa rece îi alungase toată furia. *N-ar fi trebuit să te las în spate. Mă ierți?*

— Hai să ne iertăm unul pe altul, spuse ea, înșfăcând potirul. Și hai să ne îndreptăm spre Drekhelm!

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

DUPĂ CE ANDERS REUȘI SĂ RESPIRE MAI aproape de normal, se rostogoli prin zăpadă pentru a îndepărta cât mai multă apă din blană, încercând să nu ia în seamă durerile tot mai mari și vânătăile de pe corp. Avusese noroc că nu-și rupsese nimic.

O luară în direcția în care mergea el. Lisabet își păstrase forma de om. Când dădură peste un pârâiaș care se vărsa în râu, se opriră, iar Lisabet profită ca să umple potirul și să verifice dacă direcția de mers era bună.

— Pe aici, spuse ea, arătând dinspre râu spre munți.

Cum ai traversat râul? întrebă el, privind înapoi și gândindu-se la șuvoiul vijelios, în vreme ce ea vărsa apa din potir.

— Am găsit un loc mai sus, spuse ea. Dar, îndeosebi, nu căram potirul în gură, aşa că practic puteam să respir.

Lăsă jos potirul şi-şi prinse genunchii în palme.

— Este foarte greu să te transformi.

Anders scheună încet a aprobare, urmărind-o cum încerca s-o facă.

— Habar nu am cum am făcut-o acum, poate din cauză că eram îngrozită, urmă ea.

Îşi coborî privirea către peticul de zăpadă de sub picioarele ei.

— Nu cred că mi-e greu să mă transform din cauză că sunt obosită. De obicei asta nu mă opreşte s-o fac. Ne apropiem de munţi. Undeva pe acolo vom da de lavă. Corpurile noastre o ştiu. Ne este tot mai greu să ne transformăm, chiar şi aici pe zăpadă.

De-acum erau iar „noi", ştia el că aşa va fi.

Ea trase uşor aer în piept şi scheună încet, transformându-se în lup, aruncându-şi labele în faţă şi stând aplecată multă vreme.

El ciuli urechile spre ea, iar ea se împinse în el. Anders o înghionti cu nasul în semn de răspuns.

O luară iarăşi din loc, ieşind de pe un drum care era mai uşor, fiindcă la adăpostul copacilor nămeţii de zăpadă încă nu se topiseră, cum se întâmplase pe câmpii şi la marginea pădurii. Lisabet plecase la puţin timp după Anders şi, dacă până atunci Ennar

nu observase lipsa potirului, acum, când trecuse deja o jumătate de noapte, cu siguranță aflase.

Nu-și permiteau să facă vreun popas pentru a se odihni. Așa că făceau cu rândul, unul ducând potirul, celălalt croindu-și drum prin troienele de omăt. Pe măsură ce oboseau, înaintau lăsând capetele tot mai jos.

După o vreme, Anders mai că se lovi de coada lui Lisabet. Clipind, își reveni și își dădu seama că moțăise în timp ce mergea. Cerul din spatele lor prinsese să se lumineze, nuanțele de roz și de portocaliu șiroiau în zare. Soarele se pregătea să răsară. Erau treji de aproape douăzeci și patru de ore.

Copacii din jur începuseră în sfârșit să se rărească. Lisabet se opri, căci acum aveau prima lor panoramă clară a munților care se înălțau spre norii de deasupra lor. Aveau pante abrupte de piatră neagră, aproape verticale în unele locuri, cu mici cascade argintii, care cădeau de la înălțimi de sute de metri. Zăpada se așternuse până pe piscurile care dispăreau în nori, iar pe costișe erau răspândiți bolovani uriași, care păreau să fi fost aruncați acolo cu un scop, cândva, în trecut.

Drumul pe care înaintau Anders și Lisabet — cel pe care potirul îl arăta cu stăruință — ducea direct către panta abruptă din fața lor.

Drept pentru care Anders preluă conducerea și începu urcușul. Undeva, sus, se afla cea mai mare adunătură de dragoni din Vallen. Undeva, sus, spera el, se afla Rayna.

Poalele muntelui se transformară treptat în povârnișuri și, pentru câteva minute, Anders se gândi că ascensiunea nu va fi chiar așa dificilă. Înainta ocolind bolovanii și ultimele pâlcuri, tot mai rare, de copaci. Călcau deja pe grohotiș, iar pietricelele alunecau sub labele lui. Descoperi că, dacă stătea cât mai jos, lipit de pământ, avea un contact mai bun cu terenul.

Când și când, el și Lisabet își întindeau gâturile înapoi în căutare de dragoni, dar, deși în spatele lor orizontul era purpuriu, în fața lor cerul rămânea de un albastru-închis, ca de catifea, și el știa că avea puține șanse să-și dea seama din timp când aveau să ajungă la Drekhelm.

Așa că se mulțumi doar să fie atent unde punea laba, urcând muntele cât de bine putea. Și, în cele din urmă, își dădu seama că se poticnise într-un soi de drumeag. Printre peticele de zăpadă, putea vedea că acesta îl purta printre stânci și, după vreo oră, dădu peste patru trepte cioplite într-un urcuș cu precădere abrupt.

Cineva făcuse odată în așa fel încât în acest loc să fie străbătut cu piciorul. Cu mult timp în urmă, judecând după modul în care vremea rosese treptele.

Sus, în fața lui, se găsea un bolovan uriaș, care părea să poată asigura un adăpost în fața vântului tot mai puternic, iar Anders se hotărî să se oprească în cealaltă parte, ca să-i spună lui Lisabet de trepte — deși știa că ea n-ar fi avut cum să nu le vadă. Era însă o scuză pentru un mic popas.

Dădu ocol bolovanului acoperit cu mușchi, oprindu-se la câțiva pași de curbura lui, iar vântul păru să bată și mai tare — de-acum nu bătea peste versanți, ci părea să bată de sus, iar Anders se văzu silit să se facă ghem când o rafală era cât pe ce să-l răstoarne. Era ca și cum vântul chiar bătea de... ah, *nu*!

De sus!

Se dădu brusc înapoi până când lovi bolovanul cu coada, trimițând un urlet de avertisment către Lisabet. Ea sări în față, alăturându-i-se cu un mârâit, și, dintr-odată, nuanțele de purpuriu și de portocaliu de la răsărit părură să se însuflețească și se întinseră pe cerul întunecat. În acel moment, trei dragoni apărură în zbor deasupra lor.

Solzii lor scânteiau, schimbându-și culoarea, de la portocaliul zorilor la roșul-întunecat al sângelui, dungați cu arămiu și auriu. Se opriră exact deasupra celor doi lupi, iar curentul descendent produs

de aripile lor îi împinseră pe Anders și Lisabet înapoi spre bolovan, silindu-i să se lipească de pământ.

Unul dintre ei trimise un jet de flăcări care pluti pe cer și, chiar din locul unde se ghemuise, Anders putea simți fierbințeala focului, în timp ce aerul dogoritor se lovea de cel rece cu un muget puternic.

În spatele lui, o auzi pe Lisabet mișcându-se, pregătită să se arunce în pământ cu labele din față pentru a crea o suliță de gheață, dar își dădu seama și că e nesigură. Spre cine avea să arunce săgeata? Și ce vor face după aceea ceilalți doi?

Anders aruncă potirul în zăpada de la picioarele sale, chinuindu-și înnebunit mintea în căutarea următoarei mișcări. Nu putea să arunce o suliță. Nu putea lupta. Dragonii nu păreau dispuși să-l asculte, chiar dacă i-ar fi trecut prin cap ce să spună. Planul lui fusese să rămână nevăzut, pentru că, într-o luptă, era total inutil. Să fugă sau să se ascundă, atâta putea face, nu avea de ales.

Poate că ar fi reușit să fugă amândoi, ca să găsească un loc în care să se vâre și unde dragonii să nu-i poată ajunge? Dar chiar în clipa când îi veni gândul acesta, doi sau trei dragoni coborâră pe pământ. Vântul stârnit de aripile lor îi zgâlțâi pe cei doi lupi și îi sili să se lipească de bolovanul din spatele lor. De îndată ce atinseră pământul, se

transformară fără dificultăți, micșorându-se și prefăcându-se într-un băiat și o fată cam de vârsta lui.

Băiatul îi amintea oarecum de Sakarias, dar părul lui era arămiu-întunecat, mai lung și mai ciufulit. Rânjetul lui avea o tăietură mai dură decât zâmbetul prietenos al lupului și, dacă ochii verzi ai lui Sakarias scânteiau mereu jucăuși, ochii căprui ai băiatului ieșeau în evidență pe fața lui palidă și erau mult mai scrutători.

Fata era un pic mai bronzată decât el, cu părul blond împărțit în două cozi. Era mai mare și mai atletică decât băiatul, iar din mișcările pe care le făcea cu ușurință Anders deduse că era puternică. Amândoi purtau mantii tivite cu blană și mănuși, însă nu aveau o uniformă precum lupii.

Fata stătea acum cu brațele încrucișate, iar băiatul se apropie alene, în pas relaxat, de cei doi lupi care tremurau. Și de ce n-ar fi fost relaxat? O avea pe fată chiar în spatele lui, un dragon care zbura în cerc pe deasupra și oricum îi depășeau numeric pe cei doi lupi istoviți.

Anders avea s-o piardă pe Rayna și, în plus, avea s-o vadă pe Lisabet ucisă.

— Ei! spuse băiatul, ridicând o sprânceană. Cărui fapt îi datorăm această mare onoare? Nu așteptam vizitatori.

Rânjetul nu-i dispăru nicio clipă de pe față.

— Și nici nu doream, adăugă fata din spatele lui. Vrem o explicație de la voi.

Anders își munci mintea istovită în căutarea unei idei.

Fuseseră clipe în care mai că o crezuse pe Lisabet — când se întrebase dacă nu cumva erau mai multe de aflat despre dragoni decât îi spuneau lupii. Acum, privind la fețele lor satisfăcute, neprietenoase, el simți că incertitudinea se risipea. Erau ostili. Se *amuzau* pe seama fricii lui.

Anders încercă să se gândească la drumul pe care veniseră, socotind cât le-ar lua să fugă în pădure, unde cel puțin s-ar fi putut bucura de puțină acoperire. *Prea mult.*

Se întrebă dacă Lisabet ar fugi și ea, dacă el s-ar repezi în față ca să le distragă dragonilor atenția. Dar ea n-ar face-o. Ar încerca să-l ajute. Și, cu siguranță, ghemuită lângă el, nu avea nicio idee, cum nici el nu avea, despre ce era de făcut.

— Ai uitat cum să te transformi, lupule? întrebă amuzat băiatul.

Anders își potoli galopul inimii. Trebuia să le vorbească. Trebuia să găsească vorbele potrivite. Era singurul mod în care o putea salva pe Rayna — și pe el, și pe Lisabet!

Scotoci înlăuntrul său, găsind esența umană, și trase de ea, străduindu-se să revină în forma de om.

O simți și pe Lisabet în spatele lui schimbându-se la rândul ei. Deși, atunci când era în formă de om era mai înalt decât un lup, tot trebuia să-și ridice privirea în susul muntelui spre dragonii care stăteau sus.

Hainele îi erau încă jilave de la plonjonul în râu și stăteau lipite de pielea lui înghețată. Tremura din clipa în care se transformase. Dar răceala hainelor se simțea *minunat*. Dragonii radiau căldură, iar materialul umed îl ajuta să-și răcorească pielea — se simțea mai puternic, chiar dacă tremura. Poate că exista vreo modalitate de a-i îndupleca prin vorbe bune.

— Măcar dați-mi o șansă să vă explic, spuse el, cu vocea răgușită din pricina oboselii. Pot să lămuresc lucrurile.

— Spune! zise fata, trăgându-și gluga tivită cu blană de la mantie.

O pală de vânt se stârni astfel și îi făcu pe Anders și Lisabet să tremure.

— Sunt încântată să te aud.

Dar înainte ca Anders să înceapă, vântul îl zgâlțâi din nou, izbindu-l de Lisabet, iar apoi îi aruncă pe amândoi peste stâncă. Lumea de deasupra deveni un vârtej înroșit și el își dădu seama că ultimul dintre dragoni cobora la rândul lui, silindu-i pe fata și pe băiatul din fața lor să se ferească din calea lui.

Ateriză cu o răsucire de coadă şi, o clipă mai târziu, se transformă, micşorându-se şi devenind o siluetă îmbrăcată într-o haină roşu-cafenie. Anders putea să distingă un ciuf de păr negru, cârlionţat, dar vârtejul de zăpadă stârnit de aterizarea dragonului îi îngreuna vederea.

Picioarele lui Anders se mişcară înainte ca mintea sa să priceapă ce vedea, astfel încât lucrurile se amestecau.

Rayna era cea care alerga spre el pe povârniş, alunecând pe pietre în graba ei. În aceeaşi clipă, începu şi el să alerge spre ea, căţărându-se pe bolovanii jilavi şi îngheţaţi.

Se lipiră unul de altul într-o harababură de braţe şi picioare. Anders se simţi strâns în braţe tot atât de puternic pe cât se simţise şi în apele îngheţate ale râului.

Uşurarea îl copleşi, făcând să dispară durerea pe care ar fi trebuit s-o simtă când ea îi atinse vânătăile. Simţi că i se moaie picioarele când o cuprinse şi el în braţe.

— Ce *faci* tu aici? întrebă ea, refuzând să-i dea drumul.

Pielea ei era dogoritoare, dar lui nici că-i păsa.

— Eu..., încercă el, dar nu mai putu scoate niciun sunet.

Peste umărul ei, el putea să vadă băiatul și fata apropiindu-se încet de ei, și habar nu avea ce făcea Lisabet în spatele lui.

O împinse fără vlagă pe Rayna, care, râzând, îi dădu drumul.

— Ce faci tu aici? repetă ea, măsurându-l de sus în jos cu o privire uimită când îi văzu uniforma. Și purtând *asta*!?

— Am venit să te luăm înapoi, spuse el încet și pe un ton imperativ, sperând că ceilalți doi dragoni nu vor auzi. Echinocțiul...

— Doar nu te-ai înscris la Ulfar, nu? întrebă ea într-un târziu.

Era aceeași voce pe care o folosea întotdeauna — *spune-mi că nu ai intrat iar în vreo încurcătură*, zicea vocea aceea.

Anders fu străbătut de un licăr dogoritor de exasperare pură. Credea ea că dacă se înscrisese la Academia Ulfar era o problemă? Rayna fusese cea pusă pe fugă de dragoni, dispărând împotriva voinței ei și de care nu mai auzise de atunci. Rayna fusese cea care se transformase într-un *dragon pârjolitor*, una dintre creaturile care le uciseseră părinții.

Lisabet se apropie, alăturându-li-se. Îl atinse pe Anders cu umărul, semn că se înțeleg pe tăcute, și răspunse în locul lui.

— Echinocțiul este mâine, spuse ea, și trebuia să ajungem la tine înainte să...

Rayna îi privea nedumerită. *Acesta* era motivul pentru care fusese preocupată să-l dojenească, își dădu seama Anders. Nu știa ce avea să urmeze. Dragonii nu-i spuseseră — bineînțeles că nu. De ce-ar fi avertizat-o?

Rayna își mută privirea la Lisabet și, pentru o clipă, făcu ochii mari, cântărind-o pe cealaltă fată. Anders cunoștea privirea aceea — Rayna nu era obișnuită ca Anders să fie „noi" cu altcineva în afară de ea.

Pe Anders îl străbătu un fior atât de violent, încât durerea ajunse la vânătăile pe care le căpătase de la pietrele de care se lovise în albia râului.

Trăsăturile Raynei se înmuiară.

— Ești ud, murmură ea. Nu am avut cum să te salut, îmi pare rău. Uite, ia haina mea!

Își scoase haina și i-o întinse, iar Anders o luă fără să protesteze, trăgând-o pe el și strângând-o pe lângă corp. Lupului din el îi plăcea răcoarea, dar corpul lui de om nu o mai putea îndura.

O parte obosită din creierul său se sforța din răsputeri încercând să-și dea seama cum ar fi putut el s-o convingă pe Rayna să vină cu el și cu Lisabet, iar asta în timp ce-i avea pe cei doi dragoni acolo, în spatele ei.

Simțea cum este învăluit de căldura hainei căptușite cu blană, care mai devreme fusese pe Rayna. Aceasta îi luă din nou mâna în palmele ei.

Fata și dragonul — *cei doi dragoni*, îl corectă creierul — încă îi urmăreau cu sprâncenele ridicate. Fata le strică momentul de apropiere când rosti:

— Ai de gând să ne prezinți, Rayna? Sau le dăm direct foc și economisim timpul tuturor?

Lui Anders mai că să i se tăie respirația, dar Rayna nu păru s-o ia în serios.

— El este fratele meu Anders, spuse ea. Și ea...

Dar nu știa nimic despre Lisabet.

— Lisabet, o suplini Anders. Prietena mea.

E mai bine să nu o prezinți nicicum altcumva. Ca de pildă să amintești cine era mama ei.

— *Prietena* ta? spuse Rayna, părând surprinsă, ca și cum n-ar fi avut nicio idee cum de reușise Anders să aibă așa ceva în scurtul timp de când se despărțiseră.

— Nu poate să fie fratele tău, spuse fata, pufnind. El este un *lup*.

— Seamănă cu ea, rosti gânditor băiatul.

— Dar *nu poate* să fie, susținu fata, ca și cum era un lucru bine stabilit.

— Păi se poate, le spuse Rayna, luându-l de mână pe Anders.

Nu părea să aibă nici urmă de îndoială, așa cum avea el, sau, dacă avea, nu o arăta. Totuși, Rayna nici nu părea să aibă îndoieli.

— Suntem gemeni.

Fata pufni.

— Imposibil!

Anders era uluit că Rayna se purta oricum altcumva decât ca o prizonieră. Era limpede că nu știa absolut nimic de sacrificiu, iar dragonii intenționau s-o țină tot așa. Trebuia să găsească o cale s-o avertizeze.

— Ar trebui să-i ducem direct la Drekhelm, spuse băiatul. Întrunirea Dragonilor o să vrea să-i vadă numaidecât. Va dori să știe ce caută lupii pe teritoriul nostru, când toți conducătorii noștri sunt adunați aici.

— Spionează! spuse fata, dându-se înapoi câțiva pași. Îi considerăm spioni.

Înainte ca vreunul dintre lupi să apuce să protesteze sau să nege, ea se lăsă într-o poziție de start, cu degetele de la mâna dreaptă apăsate în pământ și cu capul lăsat.

Se umflă dintr-odată, membrele i se măriră, gâtul i se alungi, până ce căpătă în câteva secunde forma de dragon zugrăvit în culorile răsăritului. Scoase un sunet grav, aruncând cu scântei alb-aurii.

Drekhelm? Cum aveau să mai iasă din Drekhelm când vor fi înconjurați de dragoni?

Aflată în spatele lui, Lisabet spuse:

— Nu am venit să spionăm. Am venit după Rayna.

Băiatul ridică din umeri.

— Păi acum o să veniți cu Rayna la Drekhelm. Rayna, tu ia-l pe fratele tău, eu iau fata.

Anders privi spre Rayna, simțindu-și gura uscată. Nici ea nu părea fi în largul ei.

— Nu încercați să fugiți! strigă băiatul, dându-se înapoi pe povârniș pentru a se transforma. Nu mi-ar plăcea deloc să vă prăjesc, dar, dacă e nevoie, o s-o fac. Arătă cu degetul mare peste umăr, spre dragonul în culorile răsăritului. Iar Ellukka de colo nici măcar n-ar detesta asta.

— O să fie bine, șopti Rayna, dându-i drumul la mână ca să-și facă propria transformare.

Urcă panta pentru a nu intra în coliziune cu grupul.

— Ce vom face când vom ajunge acolo? șopti Lisabet, când nu mai puteau fi auziți.

— Habar n-am, răspunse Anders tot în șoaptă. Nu ne vor lăsa să plecăm, căci i-am putea arăta lui Sigrid drumul către Drekhelm. Și nici măcar nu sunt sigur că Rayna *vrea* să ne întoarcem.

Era necăjit că trebuia să recunoască acest lucru. După tot ce făcuse, după tot ce riscase, Rayna trecea iar peste el, aşa cum făcuse întotdeauna, fără să se sinchisească să-l întrebe care era dorinţa lui. Cum se simţea. Prelua pur şi simplu controlul.

— Ea habar nu are de echinocţiu. Trebuie să prind ocazia să rămână singură şi să-i spun.

Lisabet dădu din cap.

— Nu sunt aşa de prietenoşi pe cât speram, recunoscu ea şi, deşi vorbise pe un ton calm, Anders putea spune după expresia de pe faţa ei că începuse să-şi dea seama în ce încurcătură uriaşă intraseră. Doar pentru că vrusese să le vorbească nu însemna şi că dragonii erau dispuşi să o asculte.

— Nu cred că avem încotro, spuse în cele din urmă Anders. Dacă fugim, or să ne prindă. Trebuie să mergem cu ei.

În faţa lor, băiatul se transformase într-un dragon roşu-închis, iar Rayna, ghemuindu-se, luă forma ei de dragon roşu-arămiu.

După transformare, Anders şi Lisabet urcară pe coasta muntelui. Anders îşi încheie strâns haina împrumutată şi fiecare se îndreptă spre dragonul care urma să-l care. Rayna se ghemui, împingând înainte piciorul din faţă, pentru ca Anders să-l poată folosi ca pe o scară.

De aproape, dogorea puternic, aşa cum în toiul verii soarele-i încingea faţa. Solzii ei erau de un roşu-aprins, iar dungile arămii şi aurii pe care le văzuse şi înainte, când ea se transformase, le putea vedea în fiecare solz, ca pe o patină marmorată în diferite nuanţe metalice licărind spre el în lumina tot mai puternică a dimineţii.

Văzând atât de aproape un dragon — chiar dacă era vorba de o persoană pe care o iubea — îi dădea fiori pe şira spinării, care nu erau nicidecum reci. Era ca şi cum ar fi putut auzi pârâitul focului alb de dragon şi ţipetele oamenilor din jur, ca şi cum ar fi putut vedea scânteile galbene căzând în jurul lui, ca şi cum ar fi putut mirosi fumul. Ca şi cum visele lui căpătaseră viaţă.

Rayna scoase un sunet surd şi înfundat, încurajându-l din adâncul pieptului ei uriaş, iar Anders se sili să întindă mâna şi să o pună pe piciorul ei. Se aşteptase ca solzii să fie duri, asemenea unei scoici sau unui os, dar radiau căldură prin mâna lui şi, în ciuda durităţii, erau elastici. Nu se întinse să-i atingă ghearele, dar se aştepta să fie tari şi ascuţite, şi aşa şi erau.

Atent să nu o rănească, ţinând minte că nu era un dragon oarecare, ci sora lui, îşi ridică piciorul pentru a-l pune pe laba ei. Ea întoarse capul ca să-l privească, iar Anders descoperi că ochii ei negri erau

cât jumătate din capul lui. Nu părea s-o deranjeze greutatea lui, aşa că-şi mută cu grijă piciorul în sus pe laba ei, până la cot, şi de acolo se aşeză călare pe spatele ei.

Se întreba cum va putea sta acolo fără să se ţină de ceva, dar descoperi că se potrivea cum nu se putea mai bine pe grumazul ei. Putea să-şi întindă picioarele pe umerii ei, aşezându-se între două dintre crestele care se înălţau de-a lungul şirei spinării.

Când Rayna făcu un salt, ceva se dezlănţui şi Anders simţi o clipă cum stomacul îi ajunge în gât, apoi altceva se dezlănţui, când ea îşi desfăcu aripile, coborându-le cu o mişcare prelungă, şi pluti deasupra povârnişului. Zbură în spirală, într-o ascensiune ameţitoare, iar Vallenul se întinse sub ei asemenea unei incredibile machete miniaturale, pe care se puteau vedea versanţi înzăpeziţi, râuri şerpuitoare şi păduri întunecate.

De-acum, nu mai exista cale de întoarcere — se îndreptau spre Drekhelm!

CAPITOLUL DOUĂZECI

CERUL SE LUMINA ÎN SPATELE LOR ŞI EI zburau spre Drekhelm. Anders zări pădurea şi râul care o străbătea sclipind în lumina dimineţii timpurii. Dincolo de râu se zăreau câmpiile. Anders se întrebă dacă, de acolo din câmpie, printre norii îndepărtaţi, Ennar ar fi reuşit să vadă cum dragonii dau târcoale munţilor.

Apoi, făcură un ocol şi în faţa lor apăru muntele. Rayna zbura în formaţie cu ceilalţi dragoni, urmându-i tot mai sus, în nori, unde aerul îngheţat îi ciupi faţa lui Anders, amorţindu-i nasul în câteva secunde. Ştia că se mişcau doar pentru că Rayna continua să dea din aripi şi pentru că simţea cum vântul vine din faţă, altfel părea că nu înaintează deloc prin norii sidefaţi.

Ea se înclină într-o parte şi Anders încercă să privească în jos. Printr-o spărtură în nori, într-o

văiugă din munte, zări flăcări — să fi fost foc aruncat de vreun dragon?

Dar nu, nu era foc. Era lavă, strălucitoare şi fierbinte, ca o creatură vie forfotind în pântecul muntelui. Aceasta era lava despre care Lisabet îi spusese că se găsea undeva sub ei, îngreunând cu fiecare clipă transformarea din lup în om şi invers.

Dragonii virară simultan, aruncându-se drept înainte, şi, când norii se împrăştiară, Anders îşi dădu seama că se îndreptau către un pisc. Rayna nu încetini deloc, iar când faţada stâncoasă se văzu tot mai aproape, Anders simţi cum inima îi bate şi mai repede.

Strânse mai tare creasta Raynei, ca şi cum asta l-ar fi apărat să nu se zdrobească de munte.

În ultima clipă, dragonii formară un şir şi, unul după altul, plonjară spre o pată neagră de pe coasta muntelui, care imediat se dovedi că este gura unei peşteri. Deschizătura îi înghiţi pe toţi, iar Rayna îşi întinse aripile ca să încetinească viteza, apoi ateriză cu câţiva paşi săltaţi şi repezi, poticnindu-se şi oprindu-se, mai să-l lase pe Anders fără suflare. Era amuzant să vezi că exista *ceva* în a fi dragon pe care Rayna nu-l executa la perfecţiune.

Peştera, cu acoperişul său înalt şi perfect neted, era uriaşă, având spaţiu suficient ca mai mulţi dragoni să poată ateriza deodată. Anders nu-şi putu

da seama dacă era mâna naturii sau dacă cineva îl cioplise înadins așa. Existau niște uși enorme care puteau închide intrarea în peșteră, iar sub ele erau alte uși, de mărimea unui om. Și unele, și celelalte erau deschise, lăsând să se vadă munții din plan îndepărtat.

Pereții erau împodobiți cu tapiserii mari, unele dintre ele încă neterminate, iar la capătul sălii, opus intrării, fusese amenajată o zonă la scară umană. O masă de metal, lungă și ornată, așezată pe o platformă mai înaltă, era înconjurată de scaune, iar mai multe uși duceau în direcții diferite.

În fiecare scaun stătea cineva, iar ocupanții se traseră în spate ca să se ridice sau își răsuciră capetele pentru a-i vedea mai bine pe nou-veniți. Unii dintre cei care se uitau insistent la ei aveau părul cărunt, dar vreo doi arătau tineri, probabil nu mai mari decât elevii din anii finali de la Ulster. Erau tot atât de diferiți precum lupii de la academie — bătrâni și tineri, înalți și scunzi, cu pielea mergând de la cel mai închis cafeniu până la albul lui Lisabet, unii cu fețe severe, alții doar gravi.

Dar ceea ce aveau cu toții în comun era că priveau fix la Anders și la Lisabet.

Anders coborî de pe spinarea Raynei, lovind pământul cu un bufnet înfundat și sprijinindu-se o clipă de ea.

Lângă el, descălecă și Lisabet și, de îndată ce cei doi lupi fură pe pământ, Rayna și ceilalți doi dragoni părură să se micșoreze dintr-odată, într-un fel pe care el nu-l putu urmări, ajungând la statura obișnuită a unor oameni, iar acum stăteau toți trei ghemuiți, cu o mână pe pământ.

Sus, la masa ornamentată de metal, un bărbat care-i amintea lui Anders de fata întâlnită pe munte, cu pielea bronzată și cu părul lung și blond, rupse tăcerea:

— Cine sunt oamenii aceștia?

O femeie arătă spre Anders și Lisabet.

— Lupi! strigă ea. Ăștia-s lupi!

Era femeia în rochie verde — femeia pe care el o zărise pe străzile din Holbard ținând în mână agrafa Raynei. Și ea îi văzuse pe ei doi purtând uniforma de la Ulfar. Alți câțiva oameni — alți dragoni, căci trebuie să fi fost dragoni — se ridicară, stârnind agitație. Bărbatul care ședea în capul mesei își trase înapoi scaunul și se ridică mult mai încet în picioare, făcând câțiva pași către nou-veniți pentru a-i privi gânditor.

Era de statură potrivită și puternic, cu un ciuf de păr roșcat și o barbă tunsă îngrijit, cu obraji rumeni, ca și cum ar fi stat mult timp pe-afară. Avea expresia amabilă a unei persoane care manifestă

un interes greu de ghicit, deşi Anders şi-ar fi dorit s-o poată face.

Rayna îl luă pe Anders de mână, ca să-l aducă în faţă, dar Anders abia dacă-şi putea mişca picioarele. Acesta era Drekhelm. Cei care se holbau la el erau chiar dragoni, iar el era complet neajutorat — nu exista nicio şansă ca el şi Lisabet să mai poată fugi.

Iar echinocţiul era mâine.

Rayna îl trase energic de mână, iar el o urmă, poticnindu-se.

— Leif, acesta este Anders, îi spuse Rayna roşcatului, vorbind mai respectuos decât o auzise Anders vreodată. Şi prietena lui...

Făcu o pauză, căutând să-şi reamintească numele.

— Elsabeth, spuse ea după un moment, victorioasă.

— Lisabet.

Vorbise băiatul cu păr arămiu, care-o dăduse jos pe Lisabet din spatele lui. Anders putea distinge acelaşi ton maliţios şi în vocea lui.

Rayna nu-l luă în seamă.

— Anders, el este Leif. Este Drekleid, şeful Adunării Dragonilor.

Adunarea Dragonilor trebuie să fi fost grupul strâns în jurul mesei, gândi Anders — deşi unii dintre ei erau tineri, cu toţii arătau încredere în

sine și putere. Era sigur că aceștia erau conducătorii dragonilor.

Dar chiar și membrii Adunării păstrară tăcerea, lăsându-l pe Drekleid să vorbească. Acesta tăcu mai multe secunde, privind în jos la cei cinci, îndreptându-și apoi ochii spre cineva din spatele lui Anders — probabil Lisabet — înainte să și-i fixeze pe băiat.

— Și ce anume, spuse el într-un târziu, vă aduce pe teritoriul nostru?

Anders trase cu grijă aer în piept, încercând să se asigure că nu-i va tremura vocea.

— Sora mea este aici, spuse el.

Vocea îi tremurase nițeluș.

— Puțin probabil, spuse încet Leif.

Aflată lângă el, Rayna îl strânse de mână și-și ridică vocea.

— Leif, *eu sunt* sora lui.

Prin încăpere trecu o undă de șoc — unii dintre adulții de la masă se mărginiră să râdă, și nu prea amabil, alții îndepărtară cu mâna o idee atât de năstrușnică sau se întoarseră spre vecinii lor pentru a-și striga refuzul de a crede. Din grup se ridică o voce care aparținea unei matahale cu o barbă stufoasă.

— El este un *lup*, nu este fratele dragonilor. Este un spion.

— Îmi dau cuvântul meu de dragon! strigă Rayna, acoperind vacarmul.

— Și cât valorează? o luă bărbatul în derâdere. Ești aici doar de câteva săptămâni, abia dacă te cunoaștem. Poate că ăsta a fost planul tău din clipa în care ai sosit aici. Lupii te-au luat de mică, te-au întors împotriva noastră și acum i-ai adus chiar la noi acasă. Este *imposibil* să fie fratele tău.

În jurul lor, vacarmul crescu, se țipa și se striga, iar Anders o strânse și mai tare pe Rayna de mână. În ritmul ăsta, dragonii nu vor mai aștepta până mâine ca să treacă la sacrificii umane.

— Leif..., încercă el, ridicându-și vocea.

Dar roșcatul nu răspunse. Îi urmărea atent pe ceilalți care discutau și probabil că oricum nu mai conta. Anders nici nu știa ce ar fi putut spune dacă i-ar fi atras atenția lui Drekleid.

Acum striga altă femeie.

— Adunarea Dragonilor s-a reunit aici, mâine este echinocțiul, momentul perfect pentru lupi să atace.

Apoi, Leif ridică o mână și, unul câte unul, tăcură cu toții. Întreaga asistență era cu ochi pe el, așteptând.

— Anders, da? spuse el, privindu-l pe Anders.

Anders trase adânc aer în piept și dădu din cap. Își dădea seama că, de fapt, felul în care vorbea Drekleid, atât de calm, îl timora mai mult decât o făcea mârâitul Lupoaicei Alfa.

— Foarte bine, spuse Leif. Voi vorbi mai întâi cu tine. Rayna, te rog să-l duci pe celălalt oaspete în camera de primire!

Rayna îl strânse tare de mână și, exact în același fel în care știa ce spuneau lupii, chiar și când nu scoteau un sunet, el își pricepu sora. Formau o haită de un soi diferit și, cât trăiseră împreună, învățaseră să vorbească aceeași limbă.

Sunt prin preajmă, spunea ea. *Stau cu urechile ciulite. Dacă e vreun necaz, apar numaidecât.*

Anders nu voia cu niciun chip ca ea să plece, dar nu găsi nicio o cale prin care ar fi putut-o opri, așa că dădu din cap și se forță să-și desprindă degetele din strânsoarea mâinii, unul câte unul.

Rayna și Lisabet se întoarseră străbătând sala, privindu-l amândouă cu teamă pe Anders. Acesta era foarte sigur că niciuna dintre ele nu l-ar fi ales să vorbească în numele lor, dacă s-ar fi pus problema, și nu le condamna pentru asta.

Fata și băiatul care-i aduseseră făcură o plecăciune în fața membrilor Adunării Dragonilor și se întoarseră, ieșind pe o ușă din direcția opusă.

Și, apoi, Anders rămase singur cu douăzeci și cinci de dragoni adulți.

Haite și labe!

Leif fu cel care sparse tăcerea.

— Anders, spuse el, făcându-le semn celorlalți să șadă, de ce ai venit aici?

— Sora mea, spuse el, cu o voce gâtuită.

Respiră adânc și mai încercă o dată.

— Rayna este sora mea. Am venit pentru că voi... *Haite și labe!* rosti o voce micuță în capul lui, *Spune-o odată!* Pentru că voi ați răpit-o, zise el, mai tare decât intenționa.

— Noi am *salvat-o*! strigă o femeie de la celălalt capăt al mesei către Leif. Era atacată!

— Și nu este sora ta, adăugă bărbatul cu barba stufoasă. Este imposibil.

— Se pare că avem un expert în imposibil, spuse Leif încet, iar Anders băgă de seamă că toți păstrau tăcerea când vorbea el. În clipa asta însă avem întrebări mult mai importante la care căutăm răspuns. Anders, câți lupi or să mai vină?

O parte din Anders căuta cu disperare să-i ducă pe dragoni cu vorba și să le spună că toți lupii din Ulfar erau pe urmele lui. Dar aveau să afle foarte curând că mințea. Dacă-l vor ucide înainte să iasă la luptă?

— Niciunul, spuse el încet. Adică profesoara mea ar putea încerca să vină după mine, căci am furat... Dar nimeni, nu cred că vine nimeni.

Chiar dacă Ennar îi urmărise în munți, ar fi găsit locul unde urmele pașilor lor se încrucișau cu urmele

paşilor de dragon şi în mod sigur s-ar fi gândit la ce era mai rău. Că fuseseră ucişi sau că erau trădători.

— Deci aţi venit singuri, spuse gânditor Leif. Un lucru nu prea înţelept.

Anders înghiţi din nou în sec. Era foarte, foarte istovit — nu mai dormise de când părăsise Holbardul, cu o zi înainte, şi, în clipa aceea, chiar şi haina Raynei i se părea o povară.

— Echinocţiul, spuse el. Am încercat să ajung la ea înainte de echinocţiu.

Toţi păstrară tăcerea. Câţiva bărbaţi şi câteva femei din jurul mesei priveau la ei meditativ. Tăcerea fu spartă de unul dintre cei mai tineri membri ai Adunării Dragonilor, o fată care arăta până în optsprezece ani.

— Mi se pare că lipseşte ceva, spuse ea. Vreau să spun, este o petrecere *grozavă*, dar...

Anders îşi pierdu răbdarea. *Acum se jucau cu el ca să se distreze?*

— Ştiu despre sacrificii! izbucni el. Vă rog, fac orice! Mă puteţi reţine, dar vă rog să le lăsaţi pe Rayna şi pe Lisabet să plece! Vă rog...

Era ca şi cum s-ar fi privit pe el dinafară. *Ăsta fusese planul lui în tot acest timp? Să se ofere pe tavă, dacă era să fie prins?*

Leif rămase uluit şi îşi pierdu cu totul expresia calmă.

— Înțeleg că nu vorbești despre sacrificarea unor mâncăruri delicioase, spuse el în cele din urmă.

Anders clătină din cap.

— Relaxează-te! spuse Leif. Tare mult aș vrea să știu de unde a ieșit povestea asta. Noi nu sacrificăm pe nimeni, Anders, nici la echinocțiu, nici altă dată...

— Dar poveștile...

Bărbosul îl întrerupse, ridicându-se în picioare și răcnind din nou:

— Asta le spun lupii celor mai mici? Asta le spun ei oamenilor? Că noi sacrificăm copii?

În jurul mesei, vacarmul crescu, dar Leif îl opri iarăși, ridicând mâna.

— Anders, spuse el pe un ton grav, noi, dragonii, adesea nu împărtășim aceeași părere. Suntem minți individuale, în multe privințe nu suntem de acord, fiecare merge pe drumul lui. Ne răspândim pretutindeni în Vallen și, atunci când suntem împreună, de multe ori avem dispute aprinse. Sunt mulți care ar lua măsuri împotriva lupilor... care privesc prezența ta aici ca pe un motiv pentru a acționa ca atare.

Anders înghiți în sec și își afundă mâinile în buzunarele mantiei Raynei, ca nimeni să nu le vadă tremurând. Câți dintre dragonii aceia care voiau să le facă rău lupilor se găseau prezenți aici?

Dar Leif continuă să vorbească.

— Totuși, îți dau cuvântul meu de Drekleid că nu există nicio urmă de adevăr în această poveste. Niciun dram. Preluăm copii din Holbard la vremea echinocțiului, dar nu ca să-i sacrificăm. Ci pentru că sunt din sânge de dragon, iar cercetașii pe care-i trimitem în oraș ne spun când sunt gata să se transforme. Trebuie să-i aducem aici și să-i ajutăm, altfel vor muri.

Anders îl măsură cu de-amănuntul, căutându-i pe față cele mai mici semne care să dovedească faptul că mințea. Și, taman în clipa în care se chinuia cel mai mult cum să-și dea seama care este adevărul, în minte îi veni povestea prietenului său Det.

În Mositala, Det se îmbolnăvea tot mai des, până ce a venit în Vallen pentru Încercarea Toiagului.

Iar povestea răspândită pe străzi era că dragonii îi răpesc întotdeauna pe cei mai bolnavi copii.

Chipul lui Leif era ferm și, deși strigătele de furie din jurul mesei nu se potoliseră, Anders era tot mai sigur, scrutând cu privirea Adunarea Dragonilor. Abilitatea lui de lup de a citi limbajul corpului îi trimitea o mie de mesaje, și toate spuneau același lucru.

Leif spunea adevărul.

Un sentiment de ușurare îi inundă sufletul precum ploaia inunda străzile din Holbard, îndepărtând tot haosul și zăpăceala și lăsându-l mai curat și cu capul mai limpede. Firește, era încă prins pe

un munte îndepărtat împreună cu douăzeci şi cinci dintre cei mai importanţi dragoni din Vallen, dar cel puţin nimeni nu plănuia să o sacrifice pe sora lui a doua zi. Hotărî să ia acest lucru drept o dovadă că lucrurile se îmbunătăţesc.

Femeia cea mai tânără vorbi din nou:

— Ce se vorbeşte în Holbard, lupule? Ce se spune despre dragoni?

Anders se gândi cum ar fi cel mai bine să răspundă — nu voia să-i provoace refuzând, dar nici nu voia să dea vreo informaţie despre Ulfar.

— În oraş sunt dragoni spioni, răspunse el, în cele din urmă.

În fond, dragonii ştiau şi ei asta.

Cei din Adunarea Dragonilor prinseră iar să murmure, iar Anders rămase în aşteptare, neştiind ce să spună în continuare.

Leif rezolvă problema făcând un semn spre uşa pe care ieşiseră Rayna şi Lisabet.

— Mulţumesc, Anders! spus el solemn. Te rog, mergi şi aşteaptă cu Rayna şi trimite-l aici pe celălalt lup. Cred că cel mai bine e să vorbim acum şi cu fata.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

ANDERS SE ÎNDREPTĂ SPRE UŞA VOPSITĂ în verde, pe care ieşiseră mai înainte Lisabet şi Rayna. Fără să vrea, o lovi în cap pe Rayna când o deschise. Ea ţipă, trăgându-se înapoi cu o mână dusă la tâmplă, privindu-l pe Anders ca şi cum acesta ar fi trebuit să ştie mai bine.

— Trăgea cu urechea, îl lămuri Lisabet din celălalt capăt al micii încăperi, unde sorbea ceva dintr-o cană aburindă.

— Fireşte că asta făceam, spuse Rayna, ducându-l pe hol către o mică odaie mobilată cu rafturi pline de cărţi şi cu canapele, probabil un loc destinat celor care trebuiau să aştepte.

Trase de un mâner aflat lângă uşă, iar în tavan se deschise o trapă, prin care se coborî o tavă suspendată de patru corzi de metal. Rayna luă de pe

tavă o cană care mirosea a cacao și pe care i-o întinse lui Anders.

— Ți-am păstrat-o caldă, îi spuse ea.

— Au artefacte și mecanisme pe care nu le-am mai văzut vreodată, îi explică Lisabet, arătând într-un fel entuziasmată, în ciuda oboselii și a fricii care se citea în privirea ei.

Asta era Lisabet! Străduindu-se să înțeleagă și să învețe, chiar și acum.

— Vor să vorbească acum cu tine, spuse el încet.

Ea dădu din cap, sorbi îndelung din cană și ieși.

Și în odăiță rămaseră doar Rayna și Anders. În tăcere, atentă să nu-i răstoarne cana, Rayna îl trase aproape de ea și-l îmbrățișă cu blândețe.

Anders închise ochii, lăsându-și capul să se odihnească pe umărul surorii sale, simțindu-i dogoarea pe care n-o mai întâlnise până atunci și recunoscând mirosul vag care fusese mereu — acum chiar mai distinct decât înainte, chiar dacă era în formă umană. Simțurile sale de lup nu-l mai părăseau acum deloc.

— Rayna, șopti el, mi-a fost așa de frică! Am crezut că te țin prizonieră aici. Îmi imaginam... tot felul de lucruri. N-am știut ce se întâmpla cu tine.

— Și mie mi-a fost frică, susură ea. La început, dar după ce mi-am dat seama că eram în siguranță, m-am certat cu ei să mă lase să mă întorc la tine. Tocmai mă învățau să patrulez când te-am găsit, însă eu încercam să găsesc ocazia să fug la Holbard,

dacă avea să se înnoreze îndeajuns de mult. Îmi făceam griji mari pentru tine.

— Nu știam ce-ți făceau, murmură Anders. În Holbard am văzut o femeie care avea una dintre agrafele tale, dar nu m-am putut apropia de ea. Se făcea nevăzută de fiecare dată când vedea alți lupi.

— Am trimis-o să încerce să-ți transmită un mesaj, spuse Rayna. Deși nu le-am spus că erai fratele meu. Ea l-a găsit pe Jerro, iar el i-a spus că erai la Ulfar, așa că a așteptat lângă porți.

— Când am văzut-o, habar n-avem ce făcuse ca să intre în posesia agrafei tale, spuse el încet. Sau ce urmau să-ți facă.

— Nimic, zise Rayna, încrezătoare ca-ntotdeauna.

— Tu nu știi totul despre dragoni, îi spuse el. Și nici nu ai cum să fii sigură. Părinții noștri *au murit* luptându-se cu dragonii. În Holbard sunt peste tot urme de pârjol de la bătăliile cu dragonii. Cum poți fi sigură că sunt în regulă? Încă suntem prizonierii lor.

— Nu și dacă nu vrem să fim, răspunse ea. Dar mi-am făcut prieteni, Anders. Fata și băiatul cu care m-ai găsit. Îi cheamă Mikkel și Ellukka. Îmi *plac*. Și tu ți-ai putea găsi locul aici, să știi. Am putea vorbi cu Leif. El are un cuvânt greu de spus în Adunarea Dragonilor.

— Cum?

El se depărtă șocat de ea.

— Tocmai ai spus că erai pregătită să fugi, iar acum îmi spui să mă mut cu dragonii?

— Păi lupii au încercat să mă ucidă în Holbard, punctă ea. Și nu sunt de vină Mikkel și Ellukka că Adunarea Dragonilor a hotărât să rămân aici. Locul ăsta nu este nicidecum așa cum îl descriu poveștile.

— Și eu ce-o să fiu dacă rămânem aici? întrebă el. Lupul cel ciudat?

Nu voia s-o părăsească pe Rayna. Dar el nu era un dragon și nu știa nimic despre locul acesta. Nu putea începe să se imagineze trăind aici, departe de haita sa, rătăcit printre dragonii care-l considerau un vrăjmaș. Drekhelmul nu era clădit pentru el, pentru cineva care nu avea aripi. Nu putea veni și pleca decât dacă se încumeta să parcurgă drumul lung și primejdios prin valea de la poalele munților.

Deși se străduise zi de zi, de când fuseseră despărțiți, să ajungă la Rayna, nu știuse niciodată sigur ce urma să se întâmple după ce avea s-o găsească. Și, odată ajuns aici, reieșea că nici acum nu știa.

— Sunt foarte bucuroasă să te văd! murmură ea.

Anders se înmuie și știa că ea spunea adevărul, deși nu-i stătea în fire să dea glas sentimentelor ei. Poate că voia doar să-l liniștească după ultima sa greșeală.

— Și mie, spuse el. O să ne gândim noi la ceva, o mai avem și pe Lisabet, ea e isteață, și am putea...

Rayna îl întrerupse.

— Anders, am eu grijă. Promit! Mereu am găsit rezolvarea.

Pe Anders îl apucară năbădăile.

— M-am descurcat într-o mulțime de împrejurări cât timp ai lipsit! se răsti el. Am intrat la Ulfar, am găsit calea de a ajunge la Drekhelm, de a te găsi *pe tine*. Pot să mă descurc și singur, Rayna!

Ea îl privi uluită, iar el își dădu seama că și el face la fel.

Spusese el toate astea?

Anders se aștepta ca ea să se înfurie la rândul ei, să-și pună mâinile cruciș și să se încrunte amarnic. Însă Rayna continua să se uite uimită la el. În cele din urmă, vorbi.

— Știu că poți, spuse ea, înțepată. Știu că poți să faci multe pentru tine.

— Ba nu știi deloc! răspunse el răstit. Niciodată nu m-ai lăsat să hotărăsc eu.

— Nu ai *vrut* niciodată să hotărăști! replică ea, ridicând tonul atât de tare, încât aproape că ajunse să strige.

— Păi acum vreau! răspunse Anders. M-am schimbat.

Și el nu-și dăduse seama până în clipa aceea, când era din nou lângă Rayna, câtă dreptate avea. Rayna îi spunea că se va ocupa de totul și aștepta ca el să o asculte, așa cum se întâmplase până atunci.

Doar că acum lucrurile se schimbaseră cu totul.

În săptămânile cât fuseseră despărțiți, și el, și Rayna văzuseră și învățaseră lucruri diferite. Până atunci nu mai fuseseră departe unul de celălalt, iar acum se părea că, într-un timp atât de scurt, drumurile lor o luaseră în direcții diferite mai mult decât amândoi și-ar fi putut imagina vreodată.

— Pare că ți-e frig, spuse Rayna în cele din urmă, pe un ton împăciuitor. Ți-ai băut cacaua?

Anders știa că așa își cerea ea scuze. Se afundă într-o canapea, sorbind prelung din cană, apoi mai luă o înghițitură. Simți că îi trecuse supărarea. Știa că ar fi trebuit să simtă o mulțime de lucruri, ar fi trebuit să se gândească și la o cale de ieșire din această situație.

Dar în clipa aceea, tot ce simțea, tot ce putea gândi, era că-i e frică — îi era frică pentru Rayna, îi era frică pentru Lisabet, îi era frică de faptul că nu va fi niciodată în stare să aibă grijă de cei pe care îi iubea.

— Ascultă, spuse Rayna pe un ton meditativ, poate că noi am putea...

Dar nu-și mai continuă ideea. Dinspre sala mare răzbătu un zgomot asurzitor, acoperit repede de un cor se țipete și de răgetul unui dragon.

Anders și Rayna alergară amândoi spre ușă. Năvăliră în hol și ajunseră aproape de ușa verde care dădea în marea sală. Deodată, auziră ceva care acoperi cu totul haosul de dincolo.

Era urletul lupilor!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

DESCHISERĂ UȘA, ÎNSĂ RAYNA APUCĂ SĂ-L arunce pe podea când o suliță de gheață veni în zbor direct spre capetele lor. Atingând piatra cu coatele și cu genunchii, Anders simți cum e cuprins în tot corpul de durere. Se furișară pe lângă perete, îndepărtându-se de ușă și, obișnuiți să scape de atâtea ori împreună din situații delicate, se întoarseră instinctiv în aceeași direcție.

Peste tot în jurul lor era haos. Trei dragoni în mărime naturală dominau sala, de două ori mai mari decât fusese Rayna, având cel puțin nouă metri fiecare. Dar nu mai rămăsese spațiu pentru altceva — erau înconjurați de o mulțime de trupuri, oameni și lupi laolaltă, cu toții prinși în luptă. Într-o fracțiune de secundă, Anders zări blana cenușie ca

oţelul a lui Ennar, iar după câteva secunde îi reperă şi pe colegii săi.

Dragonii rămaşi în formă umană se luptau cum puteau. Unii învârtind scaune în aer, câţiva îşi scoseseră cuţitele. Masa cea lungă fusese răsturnată, probabil mai devreme, când se auzise zgomotul acela imens, iar câţiva lupi luptau la adăpostul ei. Lupii se băteau cu dinţii şi aruncau suliţele de gheaţă cu o precizie pe care cu siguranţă o dobândiseră în orele de instruire.

Când Anders să chirci lângă un perete, o suliţă de gheaţă lovi umărul unui dragon, care scoase numaidecât un ţipăt de durere. Pentru o clipă, solzii săi roşii se făcură cenuşii şi albaştri în jurul rănii, zimţaţi ca gheaţa. Dragonul se dădu înapoi, aproape strivindu-i pe lupi şi pe dragoni laolaltă. Suliţele de gheaţă nu provocau doar răni — era ca şi cum răceala lor le provoca altfel de leziuni dragonilor.

Dragonul rănit respiră precipitat, aruncând o ploaie de scântei alb-aurii. Îşi roti capul într-o parte şi-n alta, dar, din cauză că lupii şi dragonii rămaşi încă în formă umană erau amestecaţi pretutindeni, nu putea ţinti în siguranţă cu focul său niciun lup.

— Ce ne facem? ţipă Rayna ca să acopere haosul. Se omoară unii pe alţii!

Dar Anders era paralizat — nu ştia de care parte ar fi trebuit să lupte, de partea prietenilor săi sau

de partea surorii sale, și cu atât mai puțin cum ar fi putut ajuta.

Îl văzu pe Mateo alergând pe lângă el, la fel de dolofan în formă de lup cum era și ca băiat, dispărând pe un hol, urmat de Jai. Întorcându-se spre gloată, îi zări pe Viktoria și pe Sakarias împreună, mârâind și punând cu spatele la perete o pereche de dragoni în formă umană și repezindu-se la ei când aceștia înhățară parii care sprijiniseră mai înainte tapiseriile. Poate că erau tineri colegii săi, dar Academia Ulfar știa cum să-și instruiască soldații, iar aceștia învingeau. Va fi nevoit vreunul dintre ei să ucidă un dragon?

Un urlet cunoscut îi atrase atenția și o văzu pe Lisabet stând în formă de lup lângă masa răsturnată. Lângă ea stătea Leif, care rămăsese în forma de om. Ea era cea care urlase și, chiar și în formă umană, Anders o înțelese.

Stați! urla ea. *Nu trebuie să ne batem, le putem vorbi!*

Unii dintre lupi nu o băgară în seamă, dar Anders îi văzu pe alții șovăind, întorcându-se către ea ca să o asculte. Det se opri, ferindu-se de un cuțit, fără a-l arunca înapoi.

Sakarias făcu atunci cu mâna, rotindu-și capul. Era tot ce avea nevoie omul cu care lupta, o fată care

învârti vârtos parul de la tapiserie, lovindu-l în cap și în umăr, și-l aruncă prin aer în spate.

Viktoria se ghemui și se transformă în om ca să-l prindă, trăgându-l afară din încăierare, aplecându-se peste el. Își dezgoli dinții precum un lup când unul dintre dragoni păru decis să-i urmeze. Ea își ridică privirea la Lisabet, care continua să stea lângă masă, apoi atenția i se îndreptă spre Sakarias, care era pe jumătate treaz, pe jumătate adormit.

Avusese încredere în Lisabet și plătise pentru asta.

Opriți-vă! urlă din nou Lisabet. *Dacă le ucideți conducătorul, va fi război!* Dar de data asta lupii nu o mai ascultară. Lângă ea, Leif își ridică mâinile, strigând câteva comenzi în direcția dragonilor și plimbându-și privirea peste mulțime.

Nu văzu sulița de gheață zburând spre trupul său.

Dar Lisabet o văzu și sări spre a se pune în calea ei. Sulița o lovi din plin, aruncând-o pe lângă Leif.

Se lovi de masă și căzu pe podea, moale și fără suflare. Și, dintr-odată, Anders se puse în mișcare, ridicându-se în picioare și făcându-și loc cu coatele prin mulțime, evitând arme și flăcări, sărind peste lupi și peste oamenii prinși în încăierare, cu dinții clănțănind și cu cuțitele scânteind.

Două mâini îl înhățară, trăgându-l în jos, când o flacără lumină aerul chiar deasupra sa, arzând locul

unde se aflase o secundă mai devreme. Privi în jur și se trezi față-n față cu Ennar.

— Ești teafăr? strigă ea, privind peste umărul lui după vreun lucru primejdios.

— Sunt bine, răspunse el. Vă rog, trebuie să vă opriți! Nu m-au răpit, sora mea e aici! Sora mea este unul dintre ei!

— Un dragon?

Pentru o secundă, Ennar se arătă așa de neîncrezătoare, așa de zăpăcită, încât îi dădu drumul. Apoi, un strigăt din apropiere o trezi la realitate.

— Voi face tot ce ține de mine ca să-mi păstrez elevii în siguranță, mârâi ea, un ecou al cuvintelor pe care le rostise într-o zi în sala de lupte.

Dintr-odată Anders nu mai fu așa sigur — ea venise aici să-l salveze? Sau ca să descopere Drekhelmul și să-i spună lui Sigrid unde să-l găsească? Sau amândouă?

Se eliberă de strânsoarea ei, făcându-și iarăși loc prin mulțime ca s-o găsească pe Lisabet. Lucrurile începuseră să ia o turnură dramatică — dacă bătălia s-ar fi desfășurat într-un spațiu deschis, dragonii, cu flăcările lor, ar fi fost în mod clar în avantaj, dar aici nu puteau înțelege comenzile mârâite pe care și le dădeau lupii, iar sulițele de gheață păreau să facă mai multe ravagii decât făceau în realitate. Dragonii erau dezorganizați, iar lupii luptau ca unul singur.

— Nu te opri! îi strigă cineva în ureche și, dintr-odată, își dădu seama că Rayna era lângă el, ajutându-l să-și croiască drum spre Lisabet. Anders, noi...

Dar nu mai apucă să-și termine îndemnul — o suliță de gheață o lovi în umăr, aruncând-o înapoi în mulțime, și ea căzu la podea.

Rayna țipă, ținându-se de umăr și arcuindu-și spatele de durere, iar el se repezi să o prindă exact în momentul în care o coadă uriașă de dragon se înfășură în jurul lor, trăgând-o apoi de picioare. Din umăr nu curgea sânge — părea că suliția îi străpunsese hainele, nu și pielea —, însă chipul deja i se schimbase, pierzând cafeniul cald de până atunci și luând o nuanță total nefirească de albastru-cenușiu, ca și cum s-ar fi prefăcut în gheață acolo, în fața lui. Rayna încercă să se miște, să se ridice în picioare, dar căzu, dându-și ochii peste cap.

Anders intră în panică. Lângă el, Rayna se străduia să rămână conștientă, iar Lisabet era o grămadă nemișcată pe podium, unde Leif se lupta cu trei lupi deodată, mânuind un scaun.

O putea vedea pe Viktoria cum încerca să-l ajute pe Sakarias să se ridice în picioare și să-l tragă către ușa prin care se ieșea din peșteră. Peste tot în jurul lui erau urlete, răgete și țipete.

Nu voia ca vreunul dintre colegii săi să fie rănit, cum nu voia nici ca Rayna să fie în primejdie, cum nu voia nici ca Leif să fie ucis — pentru că Lisabet avusese dreptate. Acest lucru ar fi pornit un război, dacă nu începuse unul deja. Va apărea o nouă generaţie de orfani, cum era şi el.

Voi să se întoarcă să vadă ce făcea Rayna şi, în acelaşi timp, voia să ajungă la Lisabet. Şi mai voia să fugă la Sakarias.

Poate, ca lup, ar fi putut să urle, să se facă auzit, să-i convingă pe colegii săi să se retragă. Se îndesă în forma de lup, deşi fiecare os din corp ţipa împotrivindu-se şi fiecare nerv zbârnâia provocându-i o durere atroce. Deodată, în nări îi năvăli mirosul de neconfundat al sângelui şi al sudorii, iar culorile vii care-l înconjurau se estompară în versiuni mai palide ale fiinţei sale de mai înainte.

Şi, în clipa următoare, totul păru să încetinească, secundele se scurgeau cu lentoare. Zări un dragon enorm rotindu-şi capul, trăgând aer în piept şi aruncând foc alb pur spre Viktoria, care, împleticindu-se, îl ducea pe Sakarias, ţinându-l pe după umeri, spre ieşire.

Zări labele unui lup proptite în pământ şi o suliţă de gheaţă ascuţită, bine ţintită şi cât se poate de adevărată, luându-şi zborul spre pieptul lui Leif.

Auzi în spatele lui geamătul de durere al Raynei, care căzu cu un zgomot sec după ce se străduise să se ridice în picioare.

Ajunsese la punctul culminant, când panica pusese stăpânire pe el. Fiecare nouă scenă îl lovea ca o răpăială de pumni. Dintr-odată, fu cuprins de un clocot, pe care-l simți ca pe o transformare, și totuși nu ca pe o transformare.

Mai avea doar o clipă ca să-i salveze pe Viktoria, Sakarias și Leif.

Niciodată nu înțelesese cum simțeau ceilalți apa din jurul lor. Cum o absorbeau din aer, transformând-o în gheață. Niciodată nu avusese nici măcar o cât de mică senzație de genul ăsta.

Dar, dintr-odată, cu nervii încordați la maximum, *văzu*!

Era apă peste tot, în fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept.

Era toată a lui, o putea face să danseze, o putea face să zboare, o putea face să înghețe.

Și putea să facă mai mult decât atât. Putea atrage aerul din jurul lui, mult și gata să fie respirat, pe care-l putea combina cu apa... pentru a-l preschimba.

Era ca și cum cineva ar fi învârtit deodată un întrerupător, dezvăluind în fața lui o hartă.

Se ridică pe labele din spate, lovind cu cele din față în podeaua de piatră a marii săli.

Reuși să facă gheață!

Reuși să facă foc!

Îl văzu în întregime și-i porunci.

Un val uriaș de foc albastru-argintiu prinse să se scurgă dinaintea lui, descriind un arc de-a lungul sălii, pentru a forma o barieră între focul dragonilor pârjolitori și gheața sulițelor lupilor.

Focul alb și sulițele de gheață dispăreau deopotrivă când atingeau flăcările albastru-argintii.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

ANDERS SE SIMŢEA ISTOVIT, DAR EXULTA, căci, în bătălia care se dezlănţuise în jurul lui, ambele părţi se arătară pe moment şocate de focul albastru-argintiu. Simţi cum îl cuprinde puterea de a arunca alt val din acest foc, iar când lupii aruncară din nou cu suliţe şi dragonii azvârliră alte flăcări, el îşi puse la treabă noua sa armă.

Din nou, suliţele de gheaţă pieriră când fură atinse de focul său, iar flăcările dragonilor păreau să dispară şi ele, contopindu-se cu focul dezlănţuit de el. Distinse o notă de panică în mârâitul lui Ennar, care împărţea ordine şi, în momentul următor, un dragon îşi roti coada cu viteză maximă, aruncându-l pe Det într-un perete.

Lipsită de armele ei, Ennar îşi lăsă capul pe spate şi urlă înfricoşată retragerea, cum Anders nu credea că o s-o facă vreodată.

Lupii mârâiau, retrăgându-se spre ieşirea din peşteră, pregătiţi să o ia la fugă.

Mateo şi Jai apărură în fugă din holul în care dispăruseră şi, deşi Anders văzu că fiecare ducea ceva în gură, nu reuşi să-şi dea seama despre ce era vorba.

Se ghemui lângă Rayna, reluându-şi forma umană pentru a o putea lua în braţe. În partea cealaltă a marii săli, Viktoria continua să-l ajute pe Sakarias, şi lui Anders i se rupse inima văzându-şi prietenii şchiopătând, răniţi şi înfricoşaţi.

Înfricoşaţi de *el*!

— Lăsaţi-i să plece! strigă Leif din locul în care îngenunchease lângă Lisabet. Nu-i urmăriţi!

— Ne-au invadat casa! strigă un dragon din apropiere, agitând un cuţit. Cum adică „lăsaţi-i să plece"?

— Sunt copii! răspunse Leif, aproape răstit. Ce aţi vrea să faceţi, să prăjiţi nişte puştani care nu ştiu nimic mai mult decât ceea ce au fost învăţaţi? Unde este un tămăduitor?

Un bărbat veni în goană, străbătând sala şi îngenunchind lângă Leif şi lângă Lisabet şi, în vreme ce dragonii îşi cercetau rănile, o femeie se ghemui lângă Anders şi lângă Rayna, examinând cu atenţie umărul fetei.

— Se va înzdrăveni în curând, promise ea. Frigul ne slăbeşte, dar în timp se va atenua. Trebuie să se odihnească, asta-i tot.

— Ceilalți, șopti Rayna.

Pielea începuse să-și reia cafeniul obișnuit, dar ea încă arăta îngrozitor.

Anders nu era sigur ce voia ea să spună, dar apoi se ridică în picioare și-și dădu seama că băiatul despre care Rayna spusese că era prietenul ei, Mikkel, zăcea lângă Lisabet. Fața lui oricum albă era acum nefiresc de palidă sub părul arămiu ciufulit, iar zâmbetul îi pierise de pe buze. Ellukka stătea aplecată deasupra lui. Probabil că băiatul era bine, căci ea îl cicălea cu ceva, ajutându-l să se ridice în capul oaselor.

Anders o prinse pe Rayna de mâini, ridicând-o ușurel în picioare și luând-o pe după umeri, astfel încât să poată merge împreună spre locul unde se aflau Leif și Lisabet.

Leif era tot îngenuncheat lângă ea, trimițând ordine scurte dragonilor din jurul său.

— Briet, urcă pe cer și vezi dacă se retrag, dar nu interveni! Unnult, formează echipe care să-i care pe răniți la infirmerie!

Împreună, Anders și Rayna se adâncirăîntr-o canapea din spatele lor.

— Ea…

Lisabet nu mișca, iar Anders nu putu să-și continue fraza.

— Este inconştientă, spuse încet Leif. Răceala nu i-a făcut rău, dar s-a lovit cu capul de pământ. Cred că a mişcat acum o secundă, ea...

Dar se opri. Lisabet îşi mişcă pleoapele de câteva ori. Era albă ca zăpada, cum fusese mereu pe sub pistruii ei, şi avea un soi de strat cenuşiu-închis peste piele. După o clipă, leşină din nou, din câte se părea, încă nepregătită să-şi revină.

— O ţin eu, spuse Ellukka, apropiindu-se şi aşezându-se lângă Lisabet, după care puse capul fetei în poala ei. Am văzut-o cum te apăra, Drekleid!

Şi asta, tonul vocii ei o spunea, schimba totul.

Mikkel se sprijini tăcut de piciorul mesei din spatele ei.

Anders se aşeză pe treptele care urcau spre podium, iar Rayna se puse şi ea lângă el, cu un braţ petrecut peste umerii lui.

Anders se simţea ca şi cum fusese zvântat în bătaie, se învârtea cerul cu el.

Ce făcuse oare?

Ce fusese cu focul acela albastru-argintiu pe care-l aruncase?

Deja uitase cum făcuse, priceperea asta dispărând ca firele de nisip printre degete. Dar avusese un moment extraordinar, fusese aşa cum îi spuseseră Ennar şi ceilalţi lupi — trebuia doar să vadă şi apoi să controleze ce se găsea în aer.

Dar se părea că el văzuse în aer altceva decât vedeau ceilalți. Oare doar pentru că el căutase apa atât de mult timp?

— Au găsit iarăși Drekhelmul, spuse un dragon din apropiere, cu o voce aproape disperată. Vor veni după noi aici! Avem doi *lupi*, se vor întoarce după ei.

— Adunarea Dragonilor este aici, răspunse calm Leif. Vom discuta ce avem de făcut.

Lisabet se mișcă și scoase un sunet ușor. Anders se răsuci și-i surprinse privirea tulbure.

— Ești bine? șopti el.

Ea se gândi o clipă, dădu din cap, apoi se mai gândi o dată.

— Voi fi, murmură ea.

Rayna îl cuprinse și mai strâns și el simți pentru Lisabet o durere intensă. Orice ar fi gândit ea despre mama ei, acum se afla departe de ea, iar Anders știa din proprie experiență ce înseamnă să-ți pierzi familia. Voia doar să și-o capete înapoi.

Moarte sau surghiun.

Cuvintele răsunară încă o dată în mintea lui. Oare Sigrid ar fi vrut-o pe Lisabet înapoi sau ar fi considerat-o o trădătoare? Era greu să-ți închipui că lupii i-ar mai primi cu flori la întoarcerea la Ulfar, iar, pe de altă parte, Anders nu voia să se mai despartă de sora lui, oricare ar fi fost gândurile sale legate de haită.

N-ar fi trebuit s-o lase pe Lisabet să vină cu el — deşi „s-o lase" nu era chiar cuvântul potrivit. Lisabet era de neoprit.

Dragonii adulţi continuau să vorbească.

— Avem doi lupi aici?

Când Anders îşi ridică ochii, bărbatul blond care părea să fie rudă cu Ellukka arăta către el.

— Leif, l-am văzut aruncând foc. Foc albastru-argintiu. Ce soi de creatură face asta?

— Nu este o creatură, spuse Rayna cu virulenţă. El este...

Dar Anders era pregătit să răspundă el însuşi. De data asta, nu mai voia să lase pe altcineva să vorbească în locul lui.

— Sunt lup, spuse, ridicând vocea şi făcându-i pe cei din jur să tacă. Iar sora mea este un dragon. Cu plăcere... apropo!

— El este un lup, confirmă Leif. Un soi anume de lup. Cred că ce am văzut noi azi este un foc de gheaţă.

În jurul său, dragonii îl priveau uimiţi pe Anders.

— Focul de gheaţă este un mit, spuse o femeie.

— Doar că l-am văzut, răspunse Rayna. Şi are dreptate, nimeni nu i-a mulţumit că i-a îndepărtat pe lupi.

Auzind-o, Anders a fost cuprins de vină. Nu doar pe „lupi" îi îndepărtase. Îşi îndepărtase *prietenii*. Dar, cel puţin, Sakarias, Viktoria, Mateo, Det, Jai şi Ennar erau acum în siguranţă. Contribuise şi la asta.

— Descoperirea focului de gheață al lui Anders măcar ne-a pus în siguranță pentru un timp, spuse Leif. Bătălia s-ar fi putut sfârși mult, mult mai rău dacă el nu ar fi dat dovadă de curaj.

Acum, cu toții îl priveau pe Anders.

— Eu doar am... Oamenii erau în primejdie, spuse el. Sora mea, prietenii mei... N-a fost...

— Ăsta este curajul, spuse Leif. Să faci ceea ce trebuie.

Anders rămase tăcut lângă Rayna, privindu-l pe tămăduitorul care-o consulta pe Lisabet.

— Nu-mi vine să cred că ai fost tu!

Vocea Raynei îl făcu să tresară, trezindu-l din gândurile și grijile sale.

— Ai fost uluitor, Anders!

— Mi-a fost frică, spuse el încet.

— *Tuturor* le era frică, răspunse ea. Ce spuneai tu mai înainte, despre faptul că ești în stare să faci lucrurile tu însuți... Știu că poți. Ai dreptate, așa ai ajuns aici și ne-ai salvat pe noi toți.

Brațul ei se strânse în jurul umerilor săi.

— O să mă străduiesc să nu uit că poți sta și singur în două picioare. Și, în unele zile, în patru.

— Știm ce au luat?

Era Ellukka, fata care încă-i ținea capul lui Lisabet în poala ei, punându-și o mână blândă pe fruntea fetei pentru a o împiedica să se miște.

— Vreo doi lupi aveau ceva în gură când au plecat. Au intrat adânc în Drekhelm.

Clătinară cu toţii din capete. Anders bănui că vor afla destul de curând.

De îndată ce Ennar se va întoarce la Holbard, Sigrid va şti cu exactitate cum să ajungă la Drekhelm. Şi el ştia că nu se va mulţumi numai cu asta.

După ce zgomotul din jurul lor se împărţi în mai multe conversaţii mai potolite şi dragonii începură să-i ajute pe cei răniţi să meargă la infirmerie, Anders îi privi pe rând pe amicii lui, mai noi şi mai vechi.

Rayna îşi puse capul pe umărul lui. Ellukka primi o compresă rece de la tămăduitor şi se aplecă s-o pună pe fruntea lui Lisabet. Mikkel stătea tăcut lângă ele.

— Te-a rănit cineva? îl întrebă Lisabet pe Anders, privindu-l pe sub compresă.

— Sunt teafăr, spuse el.

Pentru că, în ciuda oricăror griji, în ciuda a tot ce mersese rău, chiar era.

Aveau timp de gândire. Şi, privindu-i pe cei aflaţi acolo, pentru prima oară după mult timp simţi că făcuse destule.

Astăzi nu învinsese nimeni, dar el îi ferise de răni care n-ar mai fi putut să se vindece vreodată.

Era un început.

Habar nu avea ce va face mai departe. Prietenii şi sora lui erau răniţi, iar colegii lui erau pe fugă,

îngrijindu-şi rănile şi gândindu-se, fără îndoială, că-i trădase. Era surghiunit pe un munte plin de dragoni care nu aveau încredere în el ca lup şi nu-i pricepeau focul de gheaţă. Fusese gata să se târască sub o stâncă şi să se ascundă acolo. Dar nu o făcuse.

Dacă Leif avea dreptate, iar curajul însemna să faci ceea ce trebuie, atunci poate că Anders era mai curajos decât îşi închipuise. Făcuse lucruri pe care, cu săptămâni în urmă, nu ştia că le poate face.

Îşi petrecuse întreaga viaţă căutând ceva la care să fie bun, un mod prin care să se facă folositor, un loc căruia să-i aparţină. Acum, pentru prima oară, îşi dădea seama că un loc căruia să-i aparţii — o casă — nu era un loc pe care să-l găseşti.

Era un loc pe care să-l faci. Şi, deşi încă nu-l făcuse, simţi, aşa cum nu mai simţise în tot acest timp, că putea să-l facă.

— Hai s-o ducem pe Lisabet la infirmerie, spuse el. Să începem cu începutul!

Şi, ajutând-o împreună să se ridice în picioare, deveni şi mai sigur. Totul se schimbase, dar asta nu însemna că trebuia să fie un sfârşit.

Putea să fie un început.

MULȚUMIRI

Scrierea acestei cărți a fost o experiență fericită, iar eu sunt chiar mai norocoasă decât Anders — am avut o întreagă armată de Lisabet să mă ajute. Aș vrea să le mulțumesc câtorva dintre ei aici.

Abby Ranger a editat prima carte pe care am publicat-o vreodată, iar lucrul cu ea a fost o bucurie atât de mare, încât am sărit în sus când am avut șansa să o fac din nou. Abby, mulțumesc tare mult pentru îndrumarea, încurajarea, buna dispoziție și prietenia ta! A fost o bucurie, din nou.

Nu am avut doar norocul de a avea un editor incredibil pentru această carte — am avut norocul să am doi. Minunatul Andrew Eliopulos a intervenit pentru a ajuta cu sfârșitul acestei cărți și a o asuma pe următoarea, cu bunăvoință, umor, expertiză și cantitatea potrivită de buchiseală. (Prin asta vreau să spun multe.) Abia aștept restul acestei aventuri!

Mulțumesc, de asemenea, tuturor celor din minunata echipă de la Harper, de la vânzări și marketing, la producție, creație și multe altele. Mulțumiri în special lui Rosemary Brosnan și Kate Jackson pentru sprijinul lor, lui Rose Pleuler pentru minunata ei munca editorială, lui Joe Merkel și Levente Szabo pentru coperta și designul superbe, precum și

Virginiei Allyn pentru harta de o frumusețe de neegalat. Mulțumiri redactorului Jill Amack și editorului de producție Emily Rader pentru că m-au salvat de mine însămi, nu o dată, ci de multe ori.

Mulțumesc agentei mele incredibile, Tracey Adams, care reușește întotdeauna să știe exact de ce am nevoie — chiar și atunci când eu nu o fac. Tracey, sunt recunoscătoare pentru inteligența ta, pentru calmul tău și pentru prietenia ta. Uriașe mulțumiri și lui Josh Adams, care face parte din „haita" fiecărei cărți.

Am avut și prieteni pur și simplu minunați cu care să împărtășesc această călătorie, și abia dacă știu de unde să încep mulțumirile. Meg Spooner — să-ți dedic această carte abia dacă e începutul expresiei de recunoștință pentru modurile în care mi-ai schimbat viața. Mulțumesc pentru tot drumul parcurs până acum, și abia îl aștept pe cel care urmează. Marie Lu — când nu eram sigură, mi-ai spus să intru în poveste și să o înfrunt, și ai avut dreptate, așa cum ai întotdeauna. Nu pot să-mi imaginez cum ar fi viața mea fără tine. Jay Kristoff — șunca aceea a fost cea mai bună investiție pe care am făcut-o vreodată. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru prietenia ta, pentru umorul tău, pentru sprijinul tău constant și toți kilometrii parcurși până acum. Leigh Bardugo — îți mulțumesc, îți mulțumesc, pentru felul

tău minunat de a fi, pentru a mă fi susținut întotdeauna și pentru a-mi fi amintit într-un incredibil e-mail venit taman la timp că primele versiuni nu trebuie să fie perfecte.

În această notă, un imens mulțumesc lui Alison Cherry, care m-a ajutat să încep când eram total blocată și a citit această carte pe măsură ce prindea viață — Alison, uimitorul tău zâmbet este superputerea ta și mi-a făcut ziua mai bună! Shannon Messenger se dovedește a fi în mod constant un supererou — Shannon, mulțumesc pentru tot entuziasmul și susținerea ta! Sunt înconjurată de autori minunați care au ajutat la fiecare etapă — Sarah Rees Brennan și C. S. Pacat mi-au oferit prietenie, susținere și o conversație de cotitură despre legătura dintre propriile mele temeri și cele ale lui Anders, la cea mai prețioasă masă coreeană la care am fost vreodată. Minunata Arwen Elys Dayton și-a trecut ochiul de expert peste această carte și a fost cu atât mai bine, iar mereu generosul Garth Nix mi-a dat un mic imbold exact la momentul potrivit. Kiersten White a apărut ca un vis tocmai când aveam nevoie de ea, Ryan Graudin cumva a știut întotdeauna exact ce trebuie să spună, iar Lindsay Ribar știe întotdeauna cum să-mi ridice starea de spirit. Alex Bracken, Sooz Dennard și Erin Bowman — lucrurile bune vin câte trei! Autorilor care au oferit

cuvinte atât de generoase despre această poveste, un imens mulţumesc — Shannon Messenger, Marie Lu, Margaret Peterson Haddix, Gregory Funaro, Claire Legrand şi mereu strălucitorul Alex Gino, apreciez bunătatea voastră colectivă atât de mult!

Michelle Dennis — pentru fiecare plimbare, fiecare discuţie şi fiecare mesaj, pentru fiecare seară, şi pur şi simplu pentru tot, mulţumesc! Kacey Smith — habar n-am ce aş face fără tine, şi nici nu vreau să aflu vreodată. Nic Crowhurst — inima ta este chiar mai mare decât creierul tău, şi asta spune ceva. Kate Irving — am ţinut aproape, deşi ne despărţeau oceane, dar mă bucur că ele nu mai fac asta. Soraya Een Hajji, cine ştia că o lovitură în nas ar putea fi vestitorul unui aşa mare noroc? Peta Freestone, eşti o permanentă încântare! Eliza Tiernan, luminezi orice încăpere în care te afli! Şi fiecărui membru al echipei Roti Boti — să am prieteni excepţionali ca voi este dovada că sunt cât se poate de norocoasă. (Şi uite, în cele din urmă am scris ceva care nu vă va speria copiii!)

Fiecare autor are ajutor de la experţi, iar eu nu fac excepţie — ca de obicei, tot ceea ce îmi iese cum trebuie este mulţumită lor, şi tot ce nu-mi iese e în contul meu. Alexander Daly şi Will Marney mi-au oferit feedback nepreţuit şi sfaturi, la fel ca Alex Gino, Anna Prendella, Becky Albertalli, Marianne

Kirby, Dhonielle Clayton, Tempest Bradford, Nisi Shawl și alți oameni extraordinari. Personalul Centrului pentru Conservarea Lupilor din South Salem, New York, mi-a oferit o oportunitate de cercetare pe care nu o voi uita niciodată — mulțumesc!

Ca întotdeauna, înainte de a încheia, vreau să le mulțumesc cititorilor, recenzorilor, bibliotecarilor și librarilor care îmi împărtășesc aventurile și apoi le împărtășesc și altora — fără voi, încă i-aș spune aceste povești câinelui meu. De altfel, se bucură că îi oferiți o pauză uneori. Aș vrea, de asemenea, să exprim mulțumiri pentru doi profesori în mod special. Bibliotecara de la școala mea primară, Joan Amiet, a fost cea care m-a învățat ceva ce Anders observă în această carte: bibliotecarii au puteri speciale. Sunt atât de recunoscătoare! Iar profesoara mea din clasa a șasea, Di Rundas, a avut întotdeauna timp pentru poveștile mele și, când eram de vârsta lui Anders, m-a luat la Dromkeen, o călătorie care mi-a schimbat cursul vieții. Mulțumesc!

Și, în sfârșit, desigur, familiei mele. Părinților mei, Philip și Marilyn; fratelui și surorilor mele, Dean, Sacha și Flic; nepoatelor și nepotului meu, Maddy, Luca și Bode; lui Kay și Neville; Shannon și Adam; și întregului clan extins australian, irlandez și american, indiferent că sunt parte din familia mea ca rude de sânge sau în urma alegerii, vă

mulțumesc pentru fiecare dram din sprijinul vostru, pe care nu-l iau niciodată ca de la sine înțeles și pe care întotdeauna, dar întotdeauna îl prețuiesc. (Și odată cu mulțumirile pentru familia mea, trebuie să îi menționez pe Sandy și Midnight, Charlie, Tarver, Flynn, Freddie și Jack, generații de câini care s-ar putea sau nu să fi oferit puțină inspirație lupească.)

Acum, a mai rămas o singură persoană: Brendan, tu îmi umpli inima și viața cu destulă bucurie pentru a-mi face toate poveștile posibile. Tu ești stânca mea, locul meu liniștit, contrapunctul meu perfect, și te iubesc!

Pentru comenzi şi informaţii, contactaţi:

GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, Bucureşti, cod poştal 010517

Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Calea Plevnei nr. 145, sector 6, Bucureşti, cod poştal 060012

Tel.: 021.310.15.30

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84; Coli tipo: 23

crlprint®
start printing smart

Foto: © Christopher Tovo

AMIE KAUFMAN

este autoarea unor bestselleruri internaționale dedicate tinerilor cititori, între care se numără *Unearthed* și trilogia *Constelații*, scrisă împreună cu Meagan Spooner, precum și trilogia *Illuminae Files*, scrisă împreună cu Jay Kristoff. Amie a crescut în Australia și în Irlanda și a studiat istorie, literatură, drept și mediere. În timp ce se pregătea să scrie această carte, a luat lecții despre urlete de la un expert în limbajul lupilor. Locuiește la Melbourne împreună cu soțul ei, câinele lor adoptat și are o bibliotecă personală extrem de mare.

Aflați mai multe pe
www.amiekaufman.com.

ILUSTRAȚIA COPERTEI: LEVENTE SZABO/GOOD ILLUSTRATION LTD

DESIGNUL COPERTEI: JOE MERKEL

Toată lumea din Vallen știe că **LUPII GHEȚII** și **DRAGONII PÂRJOLITORI** sunt dușmani de moarte, care își trăiesc viețile complet separat. Așa încât, atunci când Anders, un băiat orfan în vârstă de doisprezece ani, ia forma unuia dintre cei doi elementali, iar sora sa geamănă, Rayna, pe a celuilalt, se pune întrebarea dacă ei sunt într-adevăr înrudiți. Totuși, indiferent dacă sunt sau nu rude de sânge, Anders știe că Rayna este cel mai bun și singurul său prieten adevărat. Ea nu seamănă deloc cu dragonii brutali și cruzi care, pretinzând că fata este de-a lor, au răpit-o și au dus-o departe.

Pentru a o salva, Anders trebuie să se înroleze la Academia Ulfar, o școală pentru lupii tineri, care prețuiește loialitatea față de haită mai presus de orice. Dar, pentru Anders, loialitatea reprezintă ceva mai mult decât obediența oarbă, iar prietenia este forța care poate schimba cu adevărat lumea.

Amie Kaufman oferă o aventură trepidantă și invenții magice uluitoare în această poveste de neuitat despre cum să-ți găsești locul într-o lume puternic divizată.

„O poveste plină de bestii epopeice și de eroi cuceritori,
care te va face să nu lași cartea din mână până târziu în noapte. Dacă ți-ai
dorit vreodată să pornești într-o aventură, citește acest roman!"
MARIE LU, autoarea seriilor WARCROSS și TINERELE ELITE

„Unic și absolut fermecător; o cursă în ritm alert, fantastică,
de la început până la sfârșit."
GREGORY FUNARO, autorul romanului *Alistair Grim's Odditorium*

ISBN: 978-973-128-778-2
9 789731 287782
www.corintjunior.ro

9+